SORIN BANU

TENTORIA

Ediția I

© 2016 – Toate drepturile asupra
prezentei ediţii sunt rezervate autorului.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al autorului, este strict interzisă şi se pedepseşte
conform Legii dreptului de autor.

Acest roman este unul de ficţiune. Personajele,
locurile şi evenimentele descrise în această carte
sunt fictive şi vor fi tratate ca atare.

Coperta: Rodica Tiţa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BANU, SORIN
Tentoria / Sorin Banu. - Bucureşti : Smart Publishing, 2016
ISBN 978-606-8823-08-9

821.135.1-31

Află mai multe, lasă-ne un comentariu sau susţine-ne la:

www.tentoria.ro

www.facebook.com/tentoriathebook

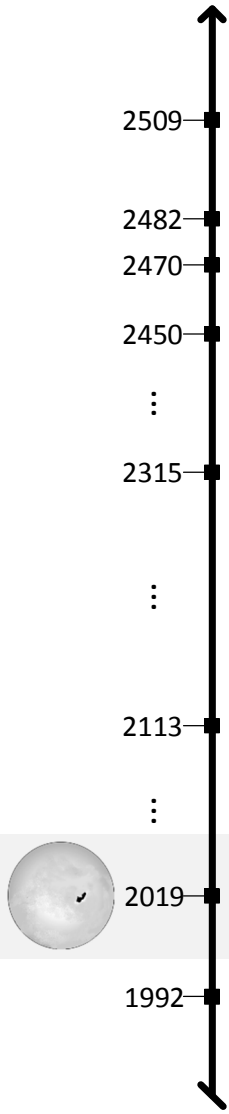

Partea I

Terra, o Insulă

Capitolul 1

9 IUNIE 2019

– Omenirea a cunoscut progrese extraordinare în domeniul producției, predica Guvernatorul Insulei.

Uralele făceau să vibreze întreaga sală de congres. Camerele de filmat îi făceau portretul. Milioane de oameni îl priveau din casele lor.

– Ne bucurăm de ele din plin şi trăim o viaţă fericită alături de familie şi de cei dragi, pe singura bucată de pământ din mijlocul unui vast ocean ce înconjoară Terra – acest petic de pământ sfânt împresurat de atâta apă. Suntem binecuvântați!

Aplauzele veniră, din nou, cu miile. Guvernatorul coborî entuziasmul printr-un ton grav:

– Da, într-adevăr, totul este bazat pe reguli stricte. Umanitatea trebuie să conştientizeze limitele pe care nu le poate depăşi; trebuie să conştientizeze importanța respectării cu strictețe a Codului Constituțional de Guvernanță.

Ultimele sale cuvinte avură o rezonanță mistică în sala amuțită complet. Toți ochii îl urmăreau fără a privi un centimetru la stânga sau la dreapta.

– Nerespectarea lui nu este o opțiune, spuse el calm, lăsând să se scurgă câteva momente în care scrută impunător mulțimea, pentru că, respectând limitele, ridică el vocea, ne

respectăm pe noi, ne respectăm familia, prietenii, respectăm umanitatea... dar, mai mult, respectăm această Insulă, devenim parte din ea, parte din ciclul vieţii ce ne-a fost dată, respectăm planeta!

Aplauzele răsunară din nou. Guvernatorul ridică mâna şi o liniște deplină se instală aproape concomitent, de parcă cei prezenți ar fi ştiut că sunt urmăriți sau că cineva, acolo sus, ar aprecia supunerea lor în fața autorităţii supreme.

– Vă mulţumesc pentru votul primit, pentru încrederea acordată şi pentru acest nou mandat. Promit că, atât cât voi mai fi Guvernatorul vostru, voi păstra lucrurile precum le ştiți!

Aşa îşi încheia discursul domnul cu barbă stufoasă şi căruntă, îmbrăcat la patru ace şi cu păru-i alb, aranjat parcă fir cu fir. Uralele nu conteniră să inunde sala, chiar şi după ce acesta părăsi scena. Era firesc, era cel mai important om de pe planetă.

Capitolul 2

Soarele stătea să apună. Plutea acolo, deasupra liniei orizontului, de ore în şir, nemaivrând să se ascundă după ocean. Bărbatul savura din plin mirosul de alge adus de briza oceanică şi sunetul bătăii valurilor în rocile presărate ici-colo prin nisip. Era acea perioadă de vară a anului pe care o adora cel mai mult, pentru că zilele erau atât de lungi. Nici nu ştia cui să îi mulţumească cu adevărat pentru faptul că Insula se afla atât de sus în emisfera nordică. Îi plăcea să iasă aproape de miezul nopţii, să admire încăpăţânarea târzie a soarelui şi să uite de toate grijile, alături de câinele său, doar ei doi, făcând plimbarea de seară de pe malul mării.

Pupilele i se făcură dintr-odată mici. O lumină orbitoare, ce venea din cer, de deasupra mării, invadase plaja. Bărbatul făcu un pas înapoi, apoi încă unul. Lumina se îndrepta cu o viteză nemaivăzută spre Pământ. Moment după moment, se contura tot mai clar *un obiect ca un avion, ca o aeronavă ciudată. De unde vine asta?* se întrebă el şocat. Spectacolul se derula într-un ritm ameţitor: o încercare de aterizare eşuată urmată de o explozie înfundată; impactul fusese prea mare.

După câteva secunde, se mai distingea numai o epavă prăbuşită în mare, la doar câteva sute de metri de ţărm. Un val mare îl făcu pe bărbat să îşi tragă câinele câţiva paşi înapoi, după care căzu împiedicat în nisip. *Nu seamănă cu nimic din tot ce am văzut până acum pe Pământ!* Încercă să se ridice, dar curiozitatea şi teama îl lipeau de plaja umedă.

Doar câinele ar fi vrut să fugă, era însă blocat de lesa din mâna încleştată a stăpânului încremenit.

Ca de nicăieri, o linie incandescentă apăru în partea superioară a navei, coborând pe corpul ei şi pe bucăţile desprinse la impact, pulverizând totul în urmă, precum o ţigară ce arde rapid către filtru. Plămânii bărbatului nu mai erau suficienţi pentru cât aer avea nevoie să inspire, iar inima i se zbătea înspăimântată în piept. Stătu în continuare blocat de uimire, neputând să se mişte, vrând doar să urmărească întregul spectacol.

Nava şi resturile se pulverizară până la ultima granulă de materie, iar linia incandescentă dispăru. Părea că se evaporase totul în mare, ca un praf fin.

Bărbatul îşi mai auzea doar inima bătând puternic şi sunetul valurilor ce reveneau uşor, uşor la normal. Vru să se ridice, însă nu avu timp. Apa mării din dreptul lui se ridică, de parcă un obiect, o creatură transparentă, ar fi ieşit din valuri, înaintând pe ţărm, spre el. Urme începură să apară pe nisip, ca şi cum acea creatură ar fi păşit pe plajă, în timp ce apa continua să se scurgă de pe ea. *O forţă, o formă de viaţă*, îi tremură lui gândul. Nu mai aşteptă să înţeleagă ce este, se îndrepta prea repede către el. Se ridică şi vru să fugă. Făcu doar câţiva paşi... o lumină îl plesni în spate. Era prea târziu să mai poată alerga. Căzu în genunchi, ca paralizat. Capul îi izbi puternic nisipul.

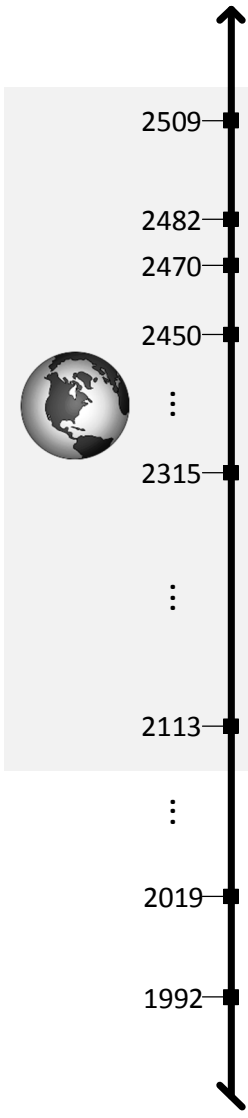

Partea a II-a

Terra, tot înainte, către evoluție

Capitolul 3

ANUL 2113

– Oraşe minunate sunt pe cale să fie distruse, oameni fără vină vor pieri, moşteniri de mii de ani, ce au definit cultura şi istoria de pe întreaga planetă, vor dispărea! Ce păcat. Toate astea pentru o sete infectă de putere, mult prea infectă pentru a nu implica naţiuni din întreaga lume.

Comandantul o spunea cu voce joasă, parcă doar pentru el, în timp ce privea pe sub sprâncene ecranul subţire cât o foaie de hârtie, care afişa mai multe feţe schimonosite de emoţie.

– Vă ascult, domnilor! rosti el cu jumătate de glas.

– Confirm! se auzi dintr-unul din difuzoarele teleconferinţei.

– Confirm! adăugă o altă voce.

– Confirm şi eu!

Astfel se succedară vocile multor preşedinţi, miniştrii şi înalţi comandanţi, repetând cu toţii acelaşi cuvânt, care răsuna tot mai sinistru în sufletul fiecărui participant.

– Cu această ultimă confirmare, rupse generalul ritmul, declar întregul proces de aprobare finalizat. În calitate de comandant coordonator al operaţiunii, ordon iniţierea fazei întâi, având ca principale obiective: distrugerea centrelor de comandă şi a punctelor de lucru ale inamicului, atacul sistemelor informatice şi de comunicare, trimiterea trupelor

speciale în zonele stabilite.

Aşa avea să înceapă un nou război mondial, un război al cărui motiv nu a fost niciodată înţeles cu adevărat de opinia publică. A fost războiul ce a produs prima generaţie de tentorieni, cei care erau numiţi de comandant „*trupele speciale*", cei care urmau să fie trimişi „*în zonele stabilite*", încă din etapa întâi a ofensivei. Erau meniţi să oprească focarele ce hrăneau conflictele din întreaga lume, erau primul succes real în augmentarea artificială a eficienţei fizice a corpului uman şi a inteligenţei. Formau prima armată de oameni bionici – zece mii de tentorieni având întipărite în creier programe cu ţinte precise.

Doar o minte bolnavă a putut produce aşa ceva şi disperarea a zeci de naţiuni, de pe cinci continente, de a acţiona împotriva unui pericol iminent. Era o armată formată din indivizi specializaţi diferit, în funcţie de obiective, de la adevărate maşini de ucis, la diplomaţi de cel mai înalt rafinament. Era o armată antrenată, educată şi echipată pentru a lupta fizic, pentru a conduce lupte directe şi pentru a rezista unor condiţii de mediu excepţionale, însă şi pentru a influenţa mase de oameni, pentru fi spioni sau pentru a fi lideri. Acest război mondial nu aducea un nou concept al cuceririi, ci doar îl folosea intens - influenţa, controlul economic, politic şi religios erau cele mai importante fronturi de ocupare a teritoriilor şi de dominare a maselor.

Războiul mondial s-a terminat repede, în acelaşi an. Se transformase într-o serie de conflicte mai mici sau mai mari, mai reci sau mai aprinse, care n-aveau să se sfârşească niciodată.

După câţiva ani, tentorienii îşi încheiaseră misiunile. Cei mai puţin norocoşi dintre ei pieriseră, iar o bună parte dintre cei ce supravieţuiseră luptelor armate purtau sechelele războiului. Dintr-un motiv pe care creatorii lor nu aveau să îl înţeleagă niciodată, cei rămaşi în viaţă au început, cu timpul, să se reunească, să formeze o naţiune.

Ceea ce o alianţă din lumea întreagă crease pentru a-i fi alături în stabilirea păcii avea să devină, de-a lungul timpului, inamicul ei numărul unu.

Capitolul 4

ANUL 2315. ISLANDA

– Suntem o rasă superioară omului de rând, spunea Kaligor.

O spunea mulţimii pe care reuşise să o adune în imensul amfiteatru, dar şi tuturor celorlalţi tentorieni ce îl urmăreau din întreaga lume.

– Strămoşii noştri..., continuă el cu patos, marcând o scurtă pauză, noi... am fost creaţi să-i servim pe oameni, însă misiunea noastră s-a încheiat demult. Acum formăm o naţiune!

Bătăile din picioare a celor câtorva mii de tentorieni făcură pereţii să vibreze. Privirile lor îngheţate sfredeleau atmosfera încinsă.

– ...o naţiune care a continuat să procreeze, să crească pe scara evoluţiei!

Bătăile în podea îl acoperiră din nou. Kaligor trase aer în piept şi continuă cu vocea-i gravă şi răguşită, ce suna precum un metal ruginit râcâit:

– Dragii mei fraţi, a venit şi timpul nostru, timpul să ne luăm soarta în mâini, să ne bucurăm de calităţile cu care am fost înzestraţi, de superioritatea pe care o avem în genă şi pe care o putem încă dezvolta... dar, mai important, pe care o putem oferi mai departe moştenitorilor noştri!

Zgomotul sălii, trosnind sub tălpile celor prezenţi, îl

întrerupse din nou. Îi opri ridicând o mână.

– Sunt aici, în faţa voastră, pentru că vreau să vă dau o veste bună. Cererea pe care am semnat-o cu toţii, de a fi recunoscuţi ca o naţiune, aici, în Islanda, unde majoritatea dintre noi s-au stabilit, şi-a găsit într-un final răspunsul. De astăzi, ridică el vocea, suntem oficial o naţiune!

Bocănitul picioarelor îl acoperi şi mai tare. Strigă de data asta, cu vocea inundată de entuziasm:

– De astăzi, când spunem Islanda, spunem acasă!

Vacarmul adunării înflăcărate îl acoperi complet.

Ceea ce fusese cândva o armată de mercenari se înmulţise de-a lungul secolelor şi devenise acum o naţiune acceptată în societate. Era pentru prima oară când primeau dreptul oficial de a fi numiţi naţiune. Naţiunea fără ţară, ce migrase cu timpul spre Islanda din toate colţurile lumii, era acum acceptată oficial şi cu braţele larg deschise.

ELVEŢIA, LABORATOARELE FUTURE CRYONICS INC.

– Astăzi avem un pacient pentru dezgheţare-revitalizare, spuse asistenta.

– Nemilo, ce nume e ăsta? glumi doctorul de gardă.

Asistenta mustăci. Continuă apoi să analizeze datele pacientului, din dosarul care se derula pe lentila sa de contact.

– Din câte văd, spuse doctorul, e ceva de muncă la domnul Nemilo. Am nevoie de celule stem de tip AD34 pentru majoritatea ţesuturilor afectate. Trebuie să prindem din toată gama de funcţii.

– Pregătim laboratorul Glasgow? îl întrebă asistenta.

– Mda, va fi nevoie de ce avem mai bun să-l aducem în plină formă. Din câte văd aici, a fost făcut zdrențe într-un accident... fără descriere. Hmm, de-ăştia clasificaţi! La cum arată, mă mir c-au putut să-l ţină în viaţă până l-au înghețat.

Cei doi continuară să răsfoiască dosarul pe lentilele de contact.

– I-am anunțat rudele? verifică doctorul.

– O rudă mai îndepărtată va veni astăzi să asiste.

– Foarte bine, va avea ce să-i povestească! Ne scapă de o lecție de istorie, încheie doctorul, dându-şi ochii peste cap.

– Eşti pe mâini bune, nu-ţi face griji! îl asigură cu calm doctorul.

Pacientul tulburat căuta disperat cu privirea un reper, o persoană, un obiect, orice ar fi putut recunoaşte. Îşi simțea mintea complet înceţoşată, iar mii de pişcături îi zguduiau corpul amorțit.

– Bine ai venit în 2315, domnule... şi în laboratoarele noastre, adăugă doctorul.

– Ce... cine eşti tu, unde sunt? bălmăji Nemilo, ridicându-se speriat din pat.

– Vreau doar să fii calm acum. O să primeşti răspunsuri la toate întrebările. O să-ţi aminteşti în câteva minute tot mai mult.

Nemilo se opri din căutarea continuă pe faţa calmă a doctorului. Îi inspira căldură şi încredere.

– Tocmai aţi călătorit prin timp, domnule Nemilo, prin intermediul laboratoarelor noastre criogenice. Cineva a avut mare grijă de dumneavoastră şi v-a adus aici, la noi, chiar când eraţi pe cale de a muri din cauza unor răni multiple foarte grave, pe tot corpul.

– Pffffff! exclamă pacientul şi îşi închise pleoapele, încercând să se întoarcă cu mintea în trecut.

– Prin criogenizare aţi sfidat moartea. Tehnicile medicale de la acel moment nu v-ar fi salvat. Acum, 200 de ani mai târziu, am avut tot ce a trebuit pentru a vă dezgheţa în condiţii vitale, vindecându-vă complet.

Un zâmbet subtil se instală pe faţa lui Nemilo.

– Important este să nu fiţi speriat. Cu ajutorul tehnologiei medicale de ultimă oră v-am putut readuce într-o stare foarte bună, vindecat până la ultimul detaliu. Domnul Eliot aici de faţă este unul dintre cei mai buni psihologi în viaţă, continuă el arătând spre bărbatul de lângă el. El vă va ajuta să treceţi repede peste acest moment, vă va explica cum aţi ajuns aici şi cum sunteţi fericitul câştigător al unui trup refăcut complet; totul datorită progresului medical, după ce aţi fost îngheţat timp de două secole.

– Nu îmi... amintesc prea multe. Mă doare rău capul.

– Vă veţi reveni, nu vă faceţi griji. Durerea va trece. Un lucru vi-l pot spune eu cu siguranţă - eraţi plin de metale şi dispozitive electronice. Nici nu vreau să ştiu dacă au fost parte din accident sau au fost puse acolo dinainte.

Tăcerea înlocui răspunsul.

– Cam asta a fost din partea mea! Ne vom auzi mai târziu. Deocamdată nu pot să vă doresc decât să vă bucuraţi de

noua dumneavoastră viaţă pe planetă... şi poate, de data asta, veţi sta departe de belele pentru mai mult timp.

Îi zâmbi cu empatie, îi strânse mâna şi se îndepărtă de pat. Se întoarse pentru o secundă:

– A, uitasem, aveţi un vizitator!

– Mmm! mârâi suspicios pacientul.

O oră mai târziu, o întreagă istorie îi fusese înfăţişată lui Nemilo. Kaligor, un tânăr descendent al familiei tentorienilor, stătea lângă el şi nu mai contenea cu informaţiile.

– ...o să poţi trăi pentru totdeauna, răsună puternic vocea răguşită, trezindu-i lui Nemilo şi mai mult interesul.

– Hm... deocamdată mă simt slăbit, ca un... om normal, fără puteri...

Vizitatorul rânji, lasând să i se destindă sprâncenele colţuroase.

– ...fără lentile de vizualizare, fără informaţie suplimentară la nivelul auditiv, nimic. Nici braţele nu îmi mai sunt atât de puternice.

– Nu-ţi face griji, îl întrerupse Kaligor. Vei uita de antichităţile alea pe care le aveai în tine şi te vei îndrăgosti de noua tehnologie. Ne face mai puternici, fără a trebui să purtăm mai nimic în corp. Este uimitor cum a progresat tehnologia în ultimele sute de ani! Practic, dacă ştii cum, de acum o să poţi trăi atât de mult până când progresul tehnologic va ajunge să te ţină în viaţă... pentru totdeauna!

– Vorbe mari, vorbe mari!

– Tehnologia a ajuns atât de departe, încât putem recrea, întineri orice ţesut, orice organ, inclusiv creierul. O să putem, în curând, să clonăm perfect oamenii, de la fizic la creier, la

memorie, nebunie curată!

– Ăsta e domeniul nostru, nebunia curată! râse Nemilo.

Kaligor închise pentru o secundă ochii şi-i miji un zâmbet, satisfăcut că îl vedea revenindu-şi pe cel ce fusese cândva cel mai aprig lider tentorian, un lider fără suflet, care ar fi distrus orice cu propriile mâini pentru a-şi atinge scopul. Fusese nevoie de zeci de trupe inamice pentru a-l scoate din joc. Fuseseră mulţi sacrificaţi pentru a-l doborî. O poveste despre toate acestea făcuse din el o legendă. O mână de tentorieni ştiau că el reprezenta idealul de conducător pentru ce aveau să pună la cale.

Kaligor îl simţi pregătit:

– Tentorienii au nevoie de un lider. Au nevoie de cineva care a rămas în istoria lor ca un martir. Acum ai înviat din morţi. Cei mai mulţi dintre ei te vor asculta.

Privirea lui Nemilo se însenină. Setea de putere era tatuată în gena lui. Colţurile feţei i se evidenţiară şi mai tare. Ochii de un negru mat, încercănaţi, nu mai puteau ascunde nici ei monstrul ce revenise la viaţă.

– Avem planuri mari, continuă Kaligor, şi avem nevoie de mulţi tentorieni pentru asta şi de un lider să-i conducă. Vom face istorie!

– De ce nu! rânji prosteşte proaspătul revenit la viaţă. Aaah, iubesc planeta asta!

Capitolul 5

10 aprilie 2509. America de Nord, Tentoria

O aeronavă de transport şi câteva avioane de luptă se întorceau în oraşul ce arăta mai degrabă ca o bază militară. Organizarea în stil militar fusese în ultimii zeci de ani una dintre caracteristicile de bază ale culturii tentoriene.

Tenta materialului metalic alb-gri al clădirilor şi arhitectura modulară, formată din structuri cubice, predominau peisajul oraşului tentorian. Construcţiile civile, ce arătau ca nişte piramide de sute de metri, formate şi ele din structuri cubice, nu mai erau de mult într-o stare perfectă, ci doar murdare şi degradate.

Aerobaza se întindea impunător în mijlocul oraşului, într-un cerc cu diametrul de câţiva kilometri, având pe margine patru construcţii imense, identice, în formă cubică. Deasupra lor staţionau sute de avioane de luptă, grupate câte cinci, faţă în faţă, în formă de stea. Arătau ca pisicile de mare cu aripile pliate în jos, sprijinind întregul avion de pământ. Un design pe cât de simplu, pe atât de înfricoşător, fără niciun semn de parbriz, motoare sau alte elemente în afara fuzelajului. Toate erau conectate la bază prin tuburi ce coborau câţiva metri de la burta lor până la pământ.

Între cele patru construcţii cub gigantice, la vreo câteva sute de metri înspre centrul aerobazei, se aflau patru

aeronave mari de transport, aşezate câte una în dreptul fiecărei clădiri. Arătând ca nişte nave spaţiale conice, nu păreau de departe atât de aerodinamice precum avioanele de luptă. Fiecare avea şase motoare uriaşe de propulsie, de câteva zeci de metri, şi era aproape de aceeaşi mărime cu imensele clădiri cubice. Stăteau şi aşteptau, ca nişte coloşi fără suflet, să fie ghidate către noi teritorii.

Una dintre ele tocmai aterizase. Avioanele de luptă continuau să se întoarcă şi ele. Prin subsolul bazei militare, sute de trupe reveneau de la aeronave, din misiunea tocmai încheiată. Costumele de protecţie negre şi sinistre, croite parcă pentru un film de groază, îi acopereau complet, din cap până în picioare. Materialul mat al căştilor, cu tentă de grafit şi textură zgrunţuroasă, înghiţea orice rază de lumină ce îndrăznea să-l atingă. În spatele lui se ascundeau chipurile reci ale luptătorilor tentorieni, îmbătate de noua cucerire.

– A fost un mare succes! se lăudă Xilo şi-şi comută imaginea de pe retină, cu spectacolul revenirii trupelor, pe realitatea din cameră.

Silueta lui impunătoare, conturată de veşminte frumos lucrate, de o calitate desăvârşită, acoperite cu o mantie neagră-aurie, asemeni unui rege, era singura ce dădea o notă nobilă camerei, amintind de anii de odinioară. Restul era doar un amestec de tehnologie de ultimă oră, prezentă acolo să servească strict scopului unei camere de comandă, aparent goală, însă ce ar fi putut fi oricând invadată de elemente virtuale care nu aveau nimic în comun cu estetica, cu umanul.

– Un mare succes pentru resurse ce ne ajung doar o lună?!... să fim serioşi! i-o întoarse Nemilo.

– Resursele astea nu aparţineau nimănui. Ne-am bătut

pentru ele cu câteva gloate şi le-am câştigat fără să trezim furia niciunei naţiuni. Asta este important.

– Sunt sătul de firimiturile astea!

– Şi ce sugerezi că ar trebui să facem? se irită Xilo.

– Am putea fi mai îndrăzneţi. Suntem o forţă pe care n-o poate opri nimeni. Suntem o naţie superioară tuturor fiinţelor de pe Pământ... şi totuşi suntem atât de precauţi. Stăm o sută de mii de oameni pe câteva zeci de kilometri pătraţi şi ne punem problema epuizării resurselor de la o lună la alta.

– Trebuie să-ţi amintesc, Nemilo, că ultima oară când am fost avizi de putere au sărit zeci de naţiuni pe noi. Nu cred că suntem chiar atât de puternici.

– Am putea fi, cu toate aceste tehnologii. Am un vis, un vis în care naţiunea noastră măreaţă controlează din nou lumea. Suntem primii în lanţul trofic, lumea ar trebui să fie a noastră. N-are cum să fie mai puternică decât noi o rasă inferioară!

– Nemilo, cu tot respectul, nu avem din nou aceeaşi discuţie! răsună impunător vocea lui Xilo.

Strânse pumnii şi se înclină câteva grade în faţă, fulgerându-l cu privirea.

– Fraţilor, îi întrerupse un comandant, o operaţiune tocmai s-a încheiat cu succes. Hai să ne bucurăm de victoria asta, oricum ar fi ea!

– Kaligor, vreau să-ţi vorbesc, mârâi Nemilo către un alt comandant şi părăsi camera furios.

Kaligor îl urmă pe culoar. Amândoi priviră în spate pentru a se asigura că sunt singuri.

– Trebuie să facem ceva, Nemilo, îţi spun! sări Kaligor impacientat. Nu se mai poate să stai în umbră, trebuie să

ripostezi! Noi suntem tentorieni. Pentru noi, spaţiul şi timpul n-au limite.

Nemilo explodă, înfigându-şi o mână în bărbia lui.

– Am patru sute de ani; nu-mi spune tu ce să fac, idiotule!

Comandantul ridică palma în dreptul feţei şi-şi înghiţi vorbele.

– Am un plan, continuă Nemilo.

Primi înapoi un rânjet de mulţumire.

– Dar ce facem cu Xilo? întrebă Kaligor.

– Se rezolvă şi cu Xilo.

Tentorienii îşi formaseră un nume. Cândva fuseseră o naţiune de „fiinţe superioare", aşa cum şi-a dorit Nemilo încă de la începuturi. Cu doar 40 de ani în urmă conduceau lumea, asemeni unor maşini performante în orice domeniu. Cuceriseră tot ce îşi propuseseră. Ultimele generaţii erau create 90% pe baza tehnologiei; nu mai erau oameni.

Celelalte naţiuni le erau inferioare pentru că respectau legi sau reguli de etică. Cel mai important era tratatul de la Luxemburg, din anul 2321, care limita folosirea anumitor tehnologii, în special a celor din domeniul medical, şi care interzicea o serie de practici de transformare a corpului uman. Tentorienii nu se aliniaseră la acest tratat pentru simplul fapt că voiau să profite la maxim de tot progresul tehnologic.

Foamea de putere îi adusese prea departe. Crimele, practicile murdare şi teroarea în toate domeniile erau concepte ce rezonau foarte bine cu numele de tentorian. Aproape reuşiseră să genereze un alt război mondial.

Cei ce formaseră odinioară trupele speciale ale naţiunilor în războiul mondial din 2113 se întorseseră împotriva lor.

Nu a durat mult până când tot ele, marile puteri ale lumii, au realizat pericolul iminent şi faptul că trebuie să formeze o Alianţă care să riposteze cu aceleaşi arme ilegale... şi au făcut-o.

Acum, liniştea se reinstaurase. Tentorienii fuseseră alungaţi din Islanda, vânaţi de peste tot în lume şi izolaţi undeva pe coasta de est a Americii de Nord. Cei ce rămăseseră în viaţă obţinuseră această bucată de pământ unde să-şi construiască propriul oraş. Li se oferise acest loc pentru a-i ţine departe de gândul de a ocupa vreun alt teritoriu. Erau doar câteva zeci de kilometri pătraţi, pe care ei îi numeau Tentoria.

Cei mai mulţi dintre cei rămaşi în viaţă erau încă însetaţi de crime şi de putere. Doar o mâna dintre ei, prea puţini însă, încercau să formeze o naţiune cu principii, să şteargă eticheta ce le fusese tatuată pe frunte. De când instauraseră noua Tentorie, numiseră şi un nou lider, Xilo, un tentorian acceptat de Alianţă şi care promitea integrarea tentorienilor în rândul naţiunilor globului.

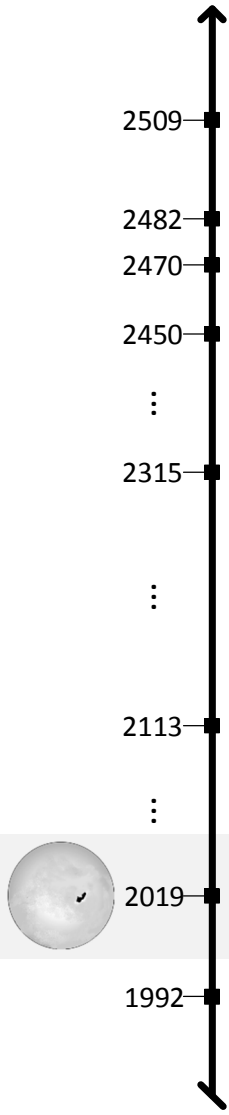

Partea a III-a

Insula

Capitolul 6

6 iulie 2019, La o lună după realegerea Guvernatorului

Îmbrăcat în blugi şi cu un tricou simplu, alb, Cole stătea jos, lângă un kart, reglând ceva la motor. Garajul improvizat se dorea a fi un „pit stop" al circuitului de karting. Un puşti de vreo zece ani stătea lângă el, nerăbdător să intre la loc în cursă.

– Îîîn regulă, mare campion, îi spuse Cole, super kartul tău este reparat.

– OK! radie puştiul de fericire.

– Trebuie să-i dai mai mult gaz; doar mângâind pedala de acceleraţie nu îl vei proteja. Bolidul ăsta mănâncă asfalt pe pâine, prietene!

– Mulţumesc, Cole!

– Hai, sui'-te, e aproape ora închiderii!

De-ndată ce puştiul sări în kart, Cole începu să-l împingă către intrarea pe pistă.

– Încă vreo cinci ture şi se încheie cursa, aşa că, prietene, arată-mi ce-ai mai bun... acum!

Kartul se alătură celorlalte, care se-nvârteau de zor. Razele soarelui încă mai băteau dinspre apus, printre copacii ce înconjurau zona. Cerul încă mai era albastru. Era o zi perfectă pentru karting, *o zi perfectă de muncă!* gândi Cole, inspirând puternic şi savurând mirosul copacilor verzi

amestecat cu cel de gaze de eşapament şi cu sunetul minunat al karturilor. Avea jobul ăsta de ceva vreme şi, deşi nu era unul de care părinţii lui erau mândri, lui îi plăcea la nebunie – „dulcele zumzet al motoarelor vibrând în perdeaua verde a pădurii de la marginea pistei, sub cerul albastru", aşa îi plăcea să-şi descrie locul de muncă.

Două mămici se aflau în mica tribună, urmărindu-şi copiii şi încurajându-i de câte ori treceau prin dreptul lor. Cole aruncă o privire întâmplatoare către ele, fiind imediat sorbit din priviri. Păreau să fi uitat că veniseră acolo pentru copii.

Tânărul împlinise 27 de ani şi era mai arătos ca niciodată. Tricoul nu foarte larg lăsa doar puţin să se vadă cât de bine era lucrat, restul rămânea la latitudinea imaginaţiei celor două doamne. Nu poza neapărat ca tipul dur, macho, era însă bărbatul care, cu o simplă privire aruncată, ar fi făcut orice femeie să se piardă şi să îl urmărească cu acei ochi topiţi. Cu toate astea, nu părea să fie conştient de şarmul lui şi nici să ştie cum să-l folosească cu adevărat. Mai azvârli o ocheadă, pentru a fi sigur. Nu se înşelase, ochii celor două îl fixau în continuare. Se întoarse intimidat şi îşi văzu de supravegherea pistei.

– Băieţi, ultima rundă! strigă un alt tânăr de lângă linia de start.

Era Jimmy, colegul lui de muncă şi cel mai bun prieten de la colegiu încoace. Dacă ar fi existat o profesie numită „puştan pus pe şotii", atunci el ar fi fost candidatul perfect.

Cei doi începură să parcheze karturile, ca în fiecare seară, pe măsură ce se întorceau către „pit stop". Ultimul puşti şi ultimul „La revedere, pe data viitoare!".

– Ne vedem data viitoare, băieţi! rosti una dintre mame

cu o intonaţie ce lăsa să i se unduiască pe buze fiecare cuvânt.

Un ultim surâs cuceritor către Cole, de peste umăr, şi se întoarse către puştiul ei. Palma lui Jimmy îl izbi pe spate:

– Combinator nenorocit!

Un zâmbet miji în colţul gurii lui Cole, ridicând din umeri. Îşi aminti de o scenă similară din colegiu, când colega lor de la cursul de istorie nu se putea hotărî pentru unul dintre ei. Îi plăcea pe amândoi, dar trebuia să aleagă. Atunci triumfase Jimmy, ridicând la fel din umeri. A fost el partenerul ales pentru seara petrecerii de absolvire, pentru faptul că era genul hazliu, aşa cum dădea bine la vârsta aceea, genul pe care îl puteai asculta cu plăcere ore în şir. *De atunci, parcă a rămas la fel,* cugetă Cole, savurând amintirea timpurilor trecute. *De fapt, nu, a mai pus câteva kilograme pe el,* glumi în gând. *Îi stă bine mai împlinit... pare şi mai haios.*

– Vrei să mai vedem o dată care e mai bun într-ale kartingului? îi aruncă Jimmy o provocare, aducându-l în prezent. Cel puţin pot fi mai bun decât tine la ceva.

– Poate eşti mai bun la ceva, surâse tânărul şarmant, dar nu la asta!

Se uitară apoi către cabina şefului lor, aşteptând un semn de aprobare. Era activitatea mult aşteptată de la sfârşitul programului, iar şeful lor era un om care radia prea multă bunătate ca să nu îi lase să se alerge puţin pe pistă. Ştia că turele astea îi făceau să-şi adore şi mai mult jobul. Primiră înapoi o plecăciune din cap şi un surâs.

– Care iese al doilea în cinci ture plăteşte următoareleee beeeri! ţipă Jimmy după ce-şi îmbrânci prietenul pe spate şi porni în fugă către karturi. Cursa a început deja, ha haaaaaa!

– Dăă-te...! ripostă Cole, alergând către al doilea kart.

Doi tineri ce râdeau ca doi copii năzdrăvani şi plini de viaţă, doi prieteni buni pentru care grijile erau de mult uitate, pentru care momentele ca acestea erau esenţa fericirii, dând culoare vieţii. Mai mult decât o competiţie pentru primul loc, erau cinci ture, cu motoarele turate la maxim, ce conturau o explozie de adrenalină, de nebunie şi de bucurie.

Treizeci de metri înainte de linia de finiş şi Cole conducea cu vreo două karturi distanţă.

Un zvâcnet în tâmplă îl cutremură puternic. Apăsă brusc frâna, îngheţând kartul. Fusese doar atât; o fracţiune de secundă mai târziu nu mai simţea nimic; totul revenise la normal. Îi aminti totuşi, cu amar, de acele momente dureroase din fiecare dimineaţă. *Acum a fost doar ceva scurt!...*

– Ieeeeiiiiiii! chiui Jimmy, gonind pe lângă el.

Urmă un hohot nebun, ce se auzi până după linia de finiş.

– Bate palma! rosti Cole. Eşti bun, dar încă mai e loc de îmbunătăţiri. Dacă nu aveam acolo un... moment de slăbiciune...

– Da, da, sigur... tot tre' să dai de băut!

Încasă din nou o palmă amicală pe spate.

– Yo, adăugă Jimmy, scuturându-şi mâna, mâine mă duc la reprezentanţa auto. Au trecut cei cinci ani pentru rabla mea.

– Uau, super!

– Dap! Am primit scrisoare de la Casa de Mediu că începând de azi am voie să-mi cumpăr o nouă maşină, dacă vreau... şi, la naiba, bineînţeles că vreau! ridică vocea cu entuziasm. Vii cu mine să vedem noile modele, să vedem dacă mă coafează vreuna?

– Omule, nu e niciun model atât de urât care să ţi se potrivească, râse Cole, dar hai să sperăm. Vin, de ce nu!

Îi făcu cu ochiul şi îi întoarse o palmă pe spate, apoi se feri să nu şi-o ia înapoi.

– Ar trebui să plecaţi şi voi acasă, băieţi, e târziu! se auzi vocea calmă a şefului.

Cole ridică fruntea şi privi printre copaci la apusul de soare. Aprobă cu o mişcare scurtă a capului şi schiţă un zâmbet. Se uită apoi la Jimmy:

– Ne vedem mâine, pretene!

– Ne vedem... şi nu plânge-ntre timp! Ştim amândoi c-ai pierdut în faţa unui zeu al karturilor. Era inevitabil. O să-ţi dau cândva o şansă la revanşă, zise Jimmy mustăcind şi-l salută milităreşte.

Nu văzu zâmbetul lui Cole, care se întoarse şi se făcu că nu aude, aruncându-şi rucsacul în portbagaj şi sărind la volan.

Soarele roşu picta umbre lungi pe şoseaua liberă. Deşi nu era foarte târziu, doar maşina de teren a lui Cole mai rula, având geamurile coborâte şi Bon Jovi dat la maxim pe postul local de radio.

– „It's myy liiiiiiiiiiife!", cânta Cole cu pasiune, explodând de viaţă. Striga cât putea de tare, de parcă ar fi vrut să-l audă întreaga planetă, „...it's now or neever, I ain't gonna live foreever, I just wanna live while I'm aliiiive, it's my life!".

Mirosul clătitelor calde parfumase bucătăria. Christine fredona o melodie în surdină, în timp ce radioul se auzea în fundal cu un schimb de replici între doi animatori:

– *...Casa de Ştiinţă a conceput o cremă de protecţie solară ce ne va apăra mai bine de arsurile cauzate de supraexpunere la soare*, se auzi o voce de femeie.

– *Ce baftă pe noi!* intră în glumă în dialog o voce bărbătească. *Nu au trecut decât cinci ani din 2014, când au zis că o să înceapă să caute o soluţie.*

Ironia era evidentă în vocea lui, după care continuă pe un ton serios:

– *Crede-mă, Carol, tipii ăştia se mişcă atâââât de repede...*

– *Hai să o lăsăm mai moale cu glumele astea, John, cineva ne poate auzi...*

Uşa de la intrare se trânti.

– Bună seara, mamă, tată, Mathew!

– La vârsta ta ar trebui să zici „Bună seara, draga mea soţie!" şi poate să locuieşti în casa ta dejaaaa! îi răspunse maică-sa, ridicând vocea pe ultimul cuvânt şi pronunţându-l de parcă l-ar cânta.

Cole se opri la mijlocul scărilor şi se întoarse câteva trepte, băgând un cap pe uşa bucătăriei:

– Dacă aş şi găsi-o pe cea care trebuie!... Mmm, miroase foarte bine. Ce găteşti?

– Ce crezi?! Favoritele tale, clătite cu afine.

Deşi era spre sfârşitul vârstei a doua, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de 40 de ani. Christine era încă frumoasă, îngrijită şi întotdeauna apropiată de cei doi fii ai ei, ca un prieten bun.

Cole nu putu să reziste poftei. Intră în bucătărie şi luă o clătită caldă, mestecând-o cu privirea pierdută în sus, de parcă ar fi fost în rai.

– Mamă... ţi-am zis că eşti cea mai minunată?

– Mda, da...! i-o întoarse ea sărutându-l pe frunte. Cum a fost la muncă?

– Aceleaşi karturi pline de adrenalină, dar, te rog, nu îmi spune acum, şi continuă într-un glas cu maică-sa: „încă aştept să te văd şi pe tine la un loc de muncă serios".

Amândurora li se desenă un zâmbet mare pe faţă.

– Unde-i tata?

– S-a dus până la lucru, tocmai mi-a trimis un SMS că se-ntoarce.

– Şi Mathew?

– În camera lui, cred.

– Bine, mamă, prezenţa de seară a fost făcută! Mă duc sus, la mine. Şi ieşi din bucătărie, începând să urce scările.

– Aa, îl opri ea, a sunat doctorul Tang. Spunea că trebuie să te programezi la el, pentru a discuta rezultatele analizei.

Cole se opri pentru un moment, trase aer în piept şi continuă să urce către camera sa. Nu i-ar fi trecut un fior prin tot corpul, dacă nu l-ar fi săgetat amintirea durerilor puternice de cap şi faptul că uitase de mult cum e să se trezească dimineaţa fără ele. *De ce mi-a cerut doctorul să fac programare? Putea să-mi trimită rezultatele direct.* Ajuns în cameră, ridică de pe noptieră o carte de vizită, puse mâna pe receptorul telefonului fix şi începu să formeze.

Capitolul 7

Reprezentanța auto se întindea pe mai puțin de cinci sute de metri pătrați. Arăta, mai degrabă, ca un magazin de cartier cu o vitrină mare şi cu trei modele expuse. Dealerul auto stătea țanțoş în fața lui Cole şi a lui Jimmy - un puşti tocilar, cu freza plină de gel şi cu un nod de cravată prea mic pentru a-l eticheta drept vânzător cu stofă. În schimb, limba îi mergea cu spor, prezentându-le cu mândrie noul model.

– Maşina asta a primit un nou facelift, un redesign interior complet şi... acum vine şi în varianta cu piele neagră!

– Haide, omule, se plânse Jimmy, asta e dezamăgitor! Tot ce ați putut face în ultimii cinci ani este doar un redesign? Arată ca maşinile pe care le conduceau babalâcii noştri acum 20 de ani.

– Şi nu tu un cal putere în plus? se smiorcăi si Cole.

– Știți reglementările! încercă vânzătorul să țină partea firmei. Am fi putut poate progresa puțin la puterea motorului, dar regulile Guvernatorului sunt clare, oameni buni! Asta e limita impusă pentru a se putea păstra siguranța pe şosele. În Codul Constituțional de Guvernanță este scris negru pe alb.

Cei doi îl urmăreau dezamăgiți şi tăcuți.

– Partea bună, ridică vânzătorul învăpăiat vocea, este că acum 5 ani erau vândute doar două modele pe întreaga Insulă; acum... acum avem trei!

– OK, OK, bună treabă, dar de ce ați tăiat bluetooth-ul,

omule? Am citit asta pe website-ul vostru; aici chiar o luăm înapoi, sări Jimmy din nou pe sărmanul dealer.

Acesta ridică din umeri:

– Din nou, aceleaşi reguli... totul pentru siguranţă. Se pare că s-a descoperit că bluetooth-ul ar putea să ne radieze.

Tocilarul coborî vocea pentru a deveni mai convingător:

– Casa de Sănătate vrea să-l scoată din toate dispozitivele, n-aţi auzit?

– La naiba, nu! ripostă Jimmy disperat, tot pe un ton şoptit. Îmi place conexiunea fără fir, vreau să progresăm, omule!

– În schimb, continuă vânzătorul după un moment de tăcere, vine cu un nou set de căşti şi, ghici ce?

Atenţia celor doi fu captată în întregime de entuziasmul prostesc.

– Îl oferim gratis!

Cole se uită la Jimmy cu o faţă semişocată:

– Uau!... eşti atâât de norocos, pretene!

Începu să râdă, apoi doar să zâmbească şi trecu brusc la o mină serioasă când realiză că vânzătorul gelat nu savurează gluma.

– Serios acum, îndemnă Cole, eu zic c-ar trebui s-o iei. Modelul arată chiar cool, bro', şi... e nouă! Îl bătu uşor pe umăr. Mi-aş fi dorit să fi primit şi eu OK-ul de la Casa de Mediu, pentru maşina mea.

Continuară să se învârtă în jurul ei, urmaţi îndeaproape de dealerul ce-şi purta mândru fruntea sus, mulţumit de încă o prezentare de succes a noului model.

– Hai să facem un drive test, propuse Jimmy sătul de privit.

– Bine, deci conduc eu? încercă Cole ridicând o

sprânceană.

– Ai vrea tu, prietene, ai vrea tu! Tu să-ţi păstrezi maşina ta veche, he, he!

Şi săriră amândoi în maşină, ca doi copii fericiţi.

– Eşti sigur că nu vrei să vii cu noi? aruncă Jimmy la mişto după ce coborî geamul.

Vânzătorul, blocat, se uita la ei. Ar fi vrut, mai degrabă, să audă o invitaţie, şi nicidecum întrebarea asta.

– Doar dacă nu vreţi voi să vin şi eu?! se bâlbâi el jenat.

– Nuuu, îl asigură Jimmy, nu o lua personal! Bineînţeles că ne-am dori să te luam şi pe tine, dar modul în care conduc eu... nu vrei să ştii! Şi cu toate regulile astea pentru securitatea rutieră, pff... crede-mă, nu poţi şti niciodată. Mai bine stai în siguranţă, omule, o cumpăr oricum! N-am prea multe opţiuni pe planeta asta, nu-i aşa?

Se întoarse către Cole şi se strâmbă, gata-gata să-l bufnească râsul. Părul creţ şi bogat, ce-i contura faţa durdulie, accentua şi mai mult expresia ilară, care îl făcu pe Cole să-şi astupe gura cu ambele mâini, pentru a-şi masca râsul înfundat. Tuşi apoi în palme ca să evite o interpretare „greşită" a gestului său.

– Da, într-adevăr, nu... nu-ţi face nicio grijă... e OK. Condu în siguranţă! bolborosi vânzătorul resemnat.

– Şi ieşirea este...? i-o tăie Jimmy.

I se indică pe unde să iasă şi porni motorul.

– Brruumm, brruuummm! exclamă Cole fericit, animat mai mult de momentele petrecute alături de prietenul lui, decât de maşină.

Capitolul 8

Ai fi putut spune doar după surâsul lui că era o dimineaţă minunată de vară. Deşi într-o oră de „trafic intens", oraşul nu părea foarte aglomerat. Cole explora calm prin parbriz clădirile de înălţime mică. Căuta razele soarelui pe care îi plăcea să îl vadă la orizont, în splendoarea lui roşie-purpurie. Poate că mai mult decât atât, ar fi preferat să se uite după modele de maşini, pasiunea lui de-o viaţă, dar le ştia, oricum, pe toate.

Realiză că era prea linişte. Porni radioul. Se auzeau ultimele fragmente din cântec *„...forever young, I wanna be forever young. Do you want to live forever?...".*

– *Cine nu vrea să trăiască pentru totdeauna?... Forever young de la Alphaville*, conchise DJ-ul.

Mă duc să-mi iau rezultatul analizelor, tu ce crezi?! gândi Cole retoric şi un fior îi furnică buricele degetelor. *Oare de ce mă doare capul în fiecare dimineaţă, ce-o fi fost aşa de grav?!*

Difuzorul radioului îi readuse lumina pe faţă:

– *Este o dimineaţă minunată! Deşteptarea şi bucuraţi-vă de viaţă, dragi camarazi!*

Făcu un ultim viraj la dreapta, zâmbi către doi pietoni care traversau, rulă încă o sută de metri şi opri. Privirea îi era încrezătoare, părul bine aranjat şi faţa proaspăt bărbierită. Pe clădirea în dreptul căreia parcase era inscripţionat „Clinica St. Charles".

– *Să trecem la următoarea melodie...*

Opri radioul, trase aer în piept şi porni către intrarea clinicii.

Zece minute mai târziu, doctorul stătea în faţa lui cu o tomografie cerebrală în mână. În spatele său era o serie de alte astfel de tomografii surprinzând diferite perspective, toate prinse pe geamuri luminate, pentru vizualizare.

– Cum este posibil? răsună a nu ştiu câta oară vocea tremurândă a lui Cole, fără a mai primi încă un răspuns.

Stătea pe un scaun cu capul în mâini şi privirea deznădăjduită, asemeni unui om ce a pierdut totul în câteva secunde. O veste devastatoare. Ochii îi erau inundaţi de lacrimi grele. Şedeau acolo, nevrând să-i trădeze bărbăţia, sau doar pentru că ar fi fost prea simplu să se prelingă pe obraji; nu puteau forma simple şiroaie, ca în orice alt plânset. Erau lacrimile unui om distrus. Mâna doctorului pusă pe umărul său nu îl ajuta cu nimic; dimpotrivă, îl făcea să înţeleagă gravitatea şi certitudinea veştii primite.

Capitolul 9

Nu mai avusese puterea să ajungă la lucru. Şedea pe scaun la bar, într-o cârciumă aproape de locul de muncă. Paharul de whisky din dreptul său era poate al douăzecilea de dimineaţă. Cole se îmbătase turtă într-o bodegă în care nimănui nu îi păsa decât de băutura din faţă şi de sandviciul din farfurie. Aruncă un ochi în jur cu acea uitătură goală, de parcă nu vedea nimic.

– De ce?... De ce? ţipă el. O nenorocită de boală! De ce mama dracu nu pot să descopere şi ei o soluţie pentru împuţitul ăsta de cancer? continuă el, scuipând stropi de whisky printre dinţi.

Reuşi să atragă atenţia câtorva de la mese. De obicei, veneau aici doar să bea. Astăzi era diferit. Îl priveau curioşi şi intimidaţi. Barmanul se opri din ştersul veselei şi veni la el cu un pahar plin de gheaţă şi un strop de whisky:

– Ia paharul ăsta din partea casei, băiete! Ar trebui să te opreşti cu băutu'... şi mai ales să nu mai strigi aşa, ştii că nu e voie. Vor veni gardienii şi te vor lua la secţie!

Cole îl privi nepăsător, puse mâna pe pahar şi continuă să bea.

– Am 27 de ani, omule, nu e drept! bolborosi el. Începe să te doară puţin capul şi, zbang, răspunsul: cancer!... Cancer?! Mama naaibiiii!

– Trebuie să te opreşti din băut, nu te ajută cu nimic! E prea mult. Eşti aici de dimineaţă.

Câteva minute mai târziu ieşi din bar, clătinându-se bine şi croindu-şi cu greu drum spre maşină. Se făcuse deja târziu şi nimeni nu mai era pe stradă. Se sui cu stângăcie la volan şi o luă din loc cu un demaraj smucit.

Capitolul 10

Dimineaţa se instalase în pădurea plină de viaţă. Verdele arborilor se îmbina cu verdele muşchilor de pământ şi cu mirosul florilor de lupin. Doar sunetul picăturilor de rouă, ce se scurgeau de pe frunzele copacilor, îndrăznea să tulbure toată această splendoare. O picătura se desprinse de pe un mugur de stejar, spărgându-se în zeci de stropi de oglinda maşinii lui Cole, părăsită în mijlocul pădurii, la marginea unui drum forestier. Portiera stătea larg deschisă, iar urmele de paşi de pe pământul reavăn erau din ce în ce mai şterse, pe măsură ce se îndepărtau de maşină, ca şi cum cineva ar fi renunţat să mai meargă. Alte câteva urme şi conturul unei tălpi de pantof indica drumul către Cole, întins într-o rână pe pământ. Noroiul şi frunzele moarte erau una cu hainele lui.

Deschise anevoios ochii. Simţea în ei toată greutatea paharelor de whisky băute cu o zi în urmă. N-ar fi băgat de seamă durerea de cap, o avea oricum în fiecare dimineaţă; acum însă o simţea puternic în tâmple şi în frunte; trecuse o noapte grea. Totul îi părea neclar, focaliza cu greu şi nu reuşea să se mişte. Orice mişcare ar fi încercat să facă, şi-ar fi simţit corpul stors de ultimele fărâme de putere, ca şi cum ar fi fost legat strâns în corzi. Ar fi vrut mai degrabă să doarmă, să zacă acolo pentru totdeauna.

Un foşnet de frunze se desluşi brusc printre zvâcnetele ce îi colcăiau în tâmple. *Bizar!* îi răsună un ecou în minte.

Făcu instinctiv ochii mari. Ceva se mişca acolo, la doar un metru de el. Frunzele foşniră din nou, prea tare pentru a le ignora. *Nu e o insectă, nu e un animal, dar nu văd nimic!* Un fior îi săgetă întregul corp şi i se opri în frunte; durerea îi forfeca creierul cu mii de tăieturi. Nu îi era teamă, mahmureala îl domina prea tare ca să simtă teama; era doar instinctul de autoapărare ce se activase de undeva din subconştientul său. Ca de nicăieri, o formă invizibilă, ca o umbră, mişcă deasupra frunzelor. Fiorul i se înfipse adânc şi în inimă. Îl simți ca pe o săgeată cu vârfuri ascuțite de fier la ambele capete, proptită între inimă şi creier. *Nu pot delira în halul ăsta!* gândi el.

– Pfff! exclamă apoi, mai mult să îşi audă propriul glas, şi îşi frecă puternic ochii.

Nu apucă să se dumirească bine, pentru că acel „ceva" începu să se îndepărteze, „să fugă" de lângă el. Percepu imediat sunetul unor „paşi" ce apăsau pământul proaspăt. *Nu există așa ceva!* Se concentră cât putu de tare şi începu să examineze covorul de frunze. *Frunzele sunt... presate... de ceva...* Văzu din nou conturul în mişcare, ca o umbră ce fugea şi răscolea frunzele moarte, făcându-se tot mai mică. O urmări printre pleoapele-i grele, luând distanță, până când se stinse cu totul în depărtare, printre copaci.

Un sentiment de dezorientare se instală în mintea sa şi, pentru câteva momente, i se alătură şi unul de frică. Un altul, de data asta de curiozitate, începea să îşi facă loc. Îşi ridică capul câțiva centimetri de la pământ şi cercetă din nou: nimic. Răsuflă uşurat. *Trebuie să fi fost de la beție!* Profită de un scurt moment de luciditate şi privi în jur, uimit de locul unde ajunsese şi unde dormise. Renunță să se mai gândească. Îşi puse capul la loc, pe pământ, închise ochii pentru câteva

secunde şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Mahmureala îi zvâcnea puternic în tot corpul. Se simţea fără vlagă, descurajat; simţea pământ pe tot corpul, dar şi înăuntrul lui.

Capitolul 11

Tânărul stătea jos, pe un prag de uşă, în faţa unor şuruburi, aruncându-le dintr-o grămăjoară într-alta. Nu era prezent, era plecat departe.

– Yo, omule, ce-i cu tine? îl aduse înapoi vocea lui Jimmy.

Cole întoarse capul în cealaltă parte şi apoi înspre pământ, evitând contactul vizual.

– Haide, Cole, nu o poţi ţine aşa toată ziua! Ieri nu ai venit la muncă, azi te porţi aşa; e clar că nu eşti în apele tale.

Îşi ridică, în cele din urmă, faţa din pământ, uitându-se la el doar printre gene. Rămase nemişcat pentru o clipă. Simţea că e momentul să se destăinuie prietenului său cel mai bun, că e momentul să se elibereze măcar de o mică parte din greutatea ce îi apăsa pe suflet.

Zece minute mai târziu, cei doi stăteau amuţiţi unul lângă celălalt, pe acelaşi prag al magaziei.

– Viaţa e de rahat, omule! constată Jimmy.

Îşi ţinea capul în jos, privind şuruburile pe care Cole încetase să le mai mute de colo-colo. Îndrăzni pentru o secundă să-i arunce o ocheadă scurtă, după care continuă să se uite în jos.

– Şi e şi o formă unică de cancer, adăugă Cole, rânjind amar, parcă împăcat, pentru o fracţiune de secundă, cu gândul, ca şi cum n-ar fi fost suficientă orice formă. Îmi zicea doctorul că se regăseşte doar în procent de 0,1% din totalul

cazurilor de cancer. Cât de norocos tre' să fii ca să fii aşa unic? forţă el din nou un arcuirea buzelor.

– Cu siguranţă mai norocos decât cei care au boala asta fără a avea un prieten „Jimmy", încercă el să-l încurajeze.

Pe buzele lui Cole miji din nou un surâs, de data asta mai natural, mulţumit chiar şi de simpla alinare. Privirile se îndreptară iar înspre pământ şi liniştea domni pentru câteva secunde. Se încumetă să ridice chipul înspre orizont. Făcu un gest simplu, ca şi cum şi-ar mai fi amintit un mic detaliu:

– Şi momentul ăla ciudat de ieri dimineaţă, când m-am trezit mahmur în pădure...

Prietenul lui îl scrută întrebător, fără a grăi un cuvânt.

– Poate că boala a început să-mi afecteze creierul.

Primi un ridicat de sprânceană.

– A fost ceva ca o umbră acolo sau ca o forţă care mă urmărea; iar, când am realizat că e lângă mine, a dispărut, a... fugit.

– Pff! exclamă Jimmy, uitându-se ciudat la el.

Îşi închise ironic un ochi, fixându-l bine cu celălalt, după care izbucni cu iz ilar:

– Haaaide, frăţioare, erai beat muci, dăă! Eu văd spiriduşi când beau.

Cole îi zâmbi, apoi reveni repede la mina serioasă şi pătrunsă:

– Îţi spun, omule, a fost ceva ca de... acolo, de sus; mi-a tremurat tot corpul.

Urmă o secundă de tăcere.

– Tu crezi într-o putere mai mare decât cea a Guvernatorului? Ceva ce este mult mai mare, acolo, departe, în Univers undeva?

– Nu contează, frăţioare, nu contează ce cred eu. Ceva

este acolo sus pentru noi, îl asigură Jimmy, ridicând ochii înspre cer. Vei fi bine... vei fi bine!

Îşi ridică pumnul către Cole pentru un salut. Îi răspunse la fel, cu o atingere scurtă, după care îşi întoarseră plini de încredere fruntea către orizont.

Capitolul 12

Sâmbătă, ora prânzului, toată familia Williams era acasă. Azi era o zi specială pentru familia lui Cole; urma să primească vizita lunară a Inspectorilor Guvernamentali. Mama, tatăl şi fratele lui erau cu toţii elegant îmbrăcaţi, aşteptând în camera de oaspeţi. Stăteau aşezaţi respectuos, deşi Inspectorii nu sosiseră încă. Erau cu toţii tăcuţi.

Mathew, fratele mai mic al lui Cole, era acel copil de doar 13 ani pe care oricine l-ar fi numit „strălucit" şi care fusese întotdeauna atras de arhitectură, inginerie, tehnologie, nave şi, în general, de aspectele practice ale vieţii. Tatăl lor, George, era un om foarte respectuos când era vorba de autorităţi şi de tot ceea ce însemna legi şi reguli. Aşa fusese crescut de mic. Întreaga sa convingere nu se baza pe frica de a fi sancţionat, era doar aprecierea personală pe care o avea faţă de disciplină. În prima parte a vieţii sale fusese un adevărat navigator de anvergură, străbătuse Pământul în lung şi în lat. De când apăruse Cole pe lume însă, decisese că e prea riscant să mai continue; îşi schimbase locul de muncă pentru a sta acasă, lângă familia sa.

– Tată, întrebă Mathew, de ce vin Inspectorii la fiecare patru săptămâni? Nu ar putea să vină mai rar, la fiecare zece săptămâni... sau, mai simplu, să ne trimită câte o scrisoare cu rezultatele şi cu ce îşi doresc de la noi pentru perioada care vine?

– Pentru că astea sunt regulile, îi răspunse sec George.

Vor să ne vadă, vor să vorbească cu noi, vor să ne asculte problemele.

După un moment de liniște, George realiză că nu reuşise să îşi convingă copilul, care lăsase capul în jos.

– Suntem oameni, Mathew, continuă el, şi care ştim noi că este principala regulă de comunicare?

– „Niciodată nu comunica cu o altă persoană prin telefon, corespondență sau prin internet, atunci când o poţi face direct, față în față", răspunse copilul imediat cu o voce joasă.

În acelaşi timp, pe buzele lui George se puteau citi, cuvânt cu cuvânt, aceleaşi spuse, ca pentru o regulă ce trebuia cunoscută perfect.

– Asta ne face oameni... şi asta ne dă sentimente adevărate, adăugă George, în timp ce Christine îl strânse de mână în semn de susținere, nu comunicarea prin computer sau prin SMS, aşa cum o faceți voi acum, Mathew!

– Da, ştiu, îl opri băiatul ţinând capul plecat, mi-ai spus asta şi săptămâna trecută.

Se auzi soneria. Christine se ridică şi deschise uşa oaspeților, un domn şi o doamnă.

– Vă rog intrați, luați loc pe canapea!

Cei doi aveau în jur de 40-50 de ani şi erau îmbrăcaţi impecabil, în costume sobre, cu nuanţe de alb şi gri. Fiecare ţinea în mâna câte un dosar pe care scria *Familia Williams* şi adresa. Doamna avea în mână şi o mică cutie. Amândoi păstrau gesturi formale, însă încercau să inspire un aer de amabilitate, despre care cu greu puteai spune dacă era unul fals sau dacă venea din suflet.

– Ce mai faci, dragă Mathew? întrebă doamna Inspector. Creşti foarte repede, de la o lună la alta eşti tot mai mare şi

îmi pare mie că încerci să devii şi cel mai frumos băiat din cartier!

– Sunt bine, mulţumesc de compliment! îi răspunse Mathew politicos. Dumneavoastră ce mai faceţi?

– Suntem foarte bine şi bucuroşi să vă vedem din nou. Ţi-am adus nişte prăjituri, îi spuse ea cu un aer de bunătate simplă şi formală, ca la carte, şi îi întinse cutia.

– Vă mulţumesc foarte mult! Sunt făcute de dumneavoastră?

Christine se uită la el zâmbind, punându-i o mână pe umăr, ca şi cum ar încerca să-i sugereze să renunţe la astfel de întrebări.

– Nu. Le-am luat doar de la o patiserie bună, o ajută Inspectoarea, dar crede-mă că ei le fac mai gustoase decât le-aş fi făcut eu.

Cei doi Inspectori aruncară o privire rapidă în jur, căutând din ochi pe al patrulea membru al familiei. George se simţi obligat să dea explicaţii:

– După cum ştiţi, vestea cu această boală a lui Cole... ne-a devastat pe toţi.

Îi strânse mâna lui Christine, care mai avea puţin şi începea să plângă.

– ...şi în aceste momente Cole nu vrea... ezită el, să vorbească cu nimeni. Am preferat să îl lăsăm singur la el în cameră...

– Ne pare rău, îl întrerupse Inspectorul.

– Dar dacă vreţi, pot încerca să-l chem din nou. Cole!? strigă George, uitându-se către scări.

Nu apucă să strige foarte hotărât, pentru că fu brusc oprit de Inspector:

– Ne pare rău. Nu, nu trebuie să-l deranjaţi!

Şi căută o aprobare vizuală, care veni imediat şi din partea doamnei.

– Înţelegem perfect starea lui. Sperăm doar că îşi va reveni curând şi că totul va fi bine.

Urmă un scurt moment de tăcere, rupt mai apoi de către doamna Inspector:

– Haideţi să ne uităm peste evaluarea ultimei luni şi peste noutăţile din Cod şi din Catalogul de Reguli.

Cei doi îşi deschiseră dosarele la prima pagină, urmăriţi cu atenţie de gazde.

– Consumul alimentar! începu ea cu intonaţia necesară unui titlu de capitol. Aici totul se încadrează în termeni normali pentru familia dumneavoastră. După cum ştiţi, regulile Casei de Sănătate s-au mai îmbunătăţit, atunci când vine vorba de cantitate şi diversificare, însă s-au înăsprit atunci când vine vorba de calitate. De acum înainte, o serie de produse se vor consuma cu limită, în special cele cu conţinut mare de zahăr.

Se uită serios către Mathew, după care zâmbi prietenos către părinţi.

– Cum găsiţi aceste noi reguli? întrebă ea, încercând să creeze un dialog.

Christine se grăbi să răspundă înaintea soţului ei:

– Păi, spre deosebire de altele, cred că regulile astea sunt foarte benefice, după care îl bătu uşor pe burtă pe George şi zâmbi cu înţeles.

– Atunci... credeţi că sunt alte reguli ce nu sunt benefice, doamna Williams? strică Inspectorul tot farmecul glumei.

– Nu, interveni George cu un surâs fals către Christine, cred doar că a fost o glumă nu prea strălucită... nu e aşa, iubito?

– Da, desigur... răspunse ea sec.

Tăcere. George simţi un nod puternic formându-i-se din gât până în stern. *De ce a făcut gluma asta?* Avu brusc în minte imaginea Guvernatorului şi a însemnelor Insulei, o asociere instinctuală pe care o dezagrea în acea clipă.

Inspectoarea puse capăt momentului, trecând la o nouă secţiune:

– Să vedem acum „Utilizarea calculatorului şi a internetului". Pentru a doua lună consecutivă sunteţi peste limita de durată maximă admisă per cetăţean. Pentru asta, regret să vă informez, Guvernul vă va lua 120 de puncte din creditul cetăţenesc.

– Asta este prea mult, protestă Christine, doar pentru o amărâtă de folosire a calculatorului! Ăsta este progresul, ăsta e viitorul!

George o mângâie uşor pe spate, să se calmeze. Pentru el se activa un cod de conduită personală de fiecare dată când auzea cuvântul Guvern. În mintea lui se redesena, cu claritate, întreaga structură de conducere a Insulei: Inspectori Guvernamentali, Case specializate pe diferite domenii, în fruntea cărora se aflau Conducătorii Caselor, iar, mai presus de toţi, Guvernatorul, în care credea din cele mai adânci convingeri şi care stătea acolo sus, undeva deasupra umilei sale existenţe.

Inspectorul încercă să domolească discuţia într-un mod formal:

– Credeţi-mă, doamnă Williams, ar putea fi mai rău. Ştiţi foarte bine că această decizie este susţinută de către articolul 985 din Codul Constituţional de Guvernanţă. Dacă Guvernul spune că nu este bine şi penalizează ce este dincolo de limită, o face pentru că trebuie cu toţii să

respectăm nişte reguli. Aş vrea să vă amintesc că, dacă veţi trece de limită şi luna următoare, numărul punctelor cu care veţi fi penalizaţi va fi dublat, iar accesul la internet va fi suspendat imediat, pentru cel puţin o lună.

– Poate că ar trebui să vă uitaţi mai mult la cât utilizează băieţii, sugeră doamna.

Mathew plecă capul. Nimeni nu adăugă nicio vorbă. Inspectoarea dădu pagina dosarului şi îşi schimbă tonul cu unul mai voios:

– În schimb, aţi primit 34 de puncte răsplată pentru faptul că aţi folosit maşina sub 60% din media celorlalţi. Guvernul vă mulţumeşte pentru asta. Aş vrea însă să menţionez că fiul dumneavoastră mai mare se află cu 30% peste medie. Vom discuta cu el data viitoare, ţinând cont de situaţia lui actuală. Aşadar, aş spune că putem vedea această secţiune ca un punct pozitiv pentru familia Williams.

Cole stătea întins în pat în camera sa, auzind stins, în fundal, fragmente din discuţia cu Inspectorii Guvernamentali. O umbră subtilă de nedumerire şi nepăsare i se aşternuse pe chip. Continuă să privească în gol spre tavan, fără a se mai gândi la nimic. Nimic nu reuşea să îi trezească vreo urmă de interes; tot ce îi vibra acum în cap era doar vestea ce o primise. Nu mai vedea sensul niciunui lucru din jurul său şi nici pe cel al propriei vieţi.

Ledul telefonului fix începu să clipească. După câteva secunde se conectă robotul.

– *Cole, ce faci, omule? Ieri ai sărit din nou peste ziua de muncă... şefu' e îngrijorat... trebuie să treci peste asta, poate că există o soluţie...*

Ridică receptorul.

– Hei, omu'... trebuie să treci peste asta! repetă Jimmy.

Chiulind de la muncă şi nerăspunzând la telefon nu te va face să te simţi mai bine. Îţi promit că te las să câştigi următoarea cursă, glumi el, încercând să schimbe tonul monologului.

Nu primi niciun răspuns.

– ...Cole?!

– Nu este nicio soluţie, Jimmy! Am verificat de o sută de ori pe internet, rupse Cole tăcerea.

– Atunci... ar trebui doar să gândeşti pozitiv, poate vor găsi ceva în curând.

O spuse destul de stângaci, încercând să-şi imprime vocii o intonaţie optimistă. Cole făcu un gest de dezacord şi, înainte de a apuca să-i dea replica, îl auzi pe Jimmy continuând:

– Ce mai face Mathew, ce mai fac ai tăi?

– E... din nou vizita asta stupidă a lunii, de la Guvern.

– Şi ai scăpat, golanule! Vezi, e bine să fii şi bolnav, făcu el haz, după care schimbă tonul cu unul serios: am avut-o şi noi săptămâna trecută. Am impresia că ăştia vor să ne limiteze din ce în ce mai mult, de la tot ce este mişto. Pe de o parte, nu ne putem plânge, pentru că ducem o viaţă normală, pe de altă parte, nu ştiu ce să zic, omu'... trebuie să ne supunem regulilor orbeşte şi să nu punem la îndoială deciziile luate de Guvernator... câteodată, nu ştiu, mi se par prea...

– Mda, ce să zic, nu-mi mai pasă, nu-mi mai pasă de nimic acum!

O spunea fără nicio nuanţă în voce, de parcă nici nu ar fi ascultat ce zicea Jimmy, de parcă nici nu ar conta ce îi răspunde.

– Bine, omu', văd că nu este cea mai bună zi a ta. Atunci...

ne vedem mâine la predică şi, după aia, hai să bem o bere în numele Spiritului, încercă Jimmy să încheie mai vesel.

– Bine, ne vedem mâine! încheie Cole.

Nu aşteptă ca Jimmy să mai adauge ceva. Puse telefonul în furcă şi se întoarse către monitorul calculatorului, unde stătea deschisă o pagină ce descria boala lui. Era un articol pe care îl citise deja de zeci de ori. Nu ezită să-şi mai arunce încă o dată ochii peste un paragraf: *„Odată instalat, acest tip de cancer nu mai poate fi vindecat decât prin îndepărtarea chirurgicală a ţesuturilor atacate. Dacă instalarea s-a făcut la nivelul creierului, şansele bolnavului sunt minime"*.

Un alt link, un alt articol, de data asta cu pozele unor pacienţi aflaţi într-o etapă avansată a bolii: *„În faza a doua a bolii, bolnavul manifestă stări de vomă şi posibilă paralizie a membrelor inferioare. În ultima fază se instalează paralizia totală"*.

– De ce, de ce, de ce?! se întrebă disperat Cole.

Îşi puse mâinile în cap şi căzu ghemuit pe parchet. Închise ochii, încercând să uite totul.

După o jumătate de oră se afla în acelaşi loc, întins pe parchetul rece. Deschise ochii şi realiză că nimic nu se schimbase. Nu uitase nimic, visul urât nu trecuse, iar în fundal se auzeau aceleaşi voci enervante ale Inspectorilor Guvernamentali: *„Cererile din ultima perioadă…"*

– …pentru Colegiul Maritim, continuă Inspectoarea maratonul informaţiilor, au fost foarte mari.

Lui Mathew îi fusese captată toată atenţia.

– Asta înseamnă că Mathew nu va putea să urmeze acest colegiu.

– Doamnă, adăugă Christine, după cum ştiţi, acesta este singurul colegiu maritim de pe Insulă şi deci... de pe planetă.

– Înțeleg, continuă Inspectoarea, însă, analizând cererile din acest domeniu, rezultă că locurile sunt ocupate pentru următorii zece ani. Cu părere de rău vă spunem că băiatul nu va putea să urmeze această meserie.

– Dar vreau să mă fac navigator! reacționă ferm Mathew, ca un copil căruia i s-a luat jucăria preferată.

– Dragă Mathew, este deja o echipă specializată acolo. Nu este vorba numai despre vapoare şi navigare, aşa că nu ți-aş fi recomandat oricum locurile rămase. Pot fi foarte multe pericole acolo în largul oceanului. Sunt atâtea meserii frumoase pe care încă le mai poți alege.

– Dar nu este corect, vreau să construiesc bărci, vreau să navighez!

Se duse la bibliotecă şi luă un glob pământesc ce avea pe el mica insulă, în emisfera nordică, alb la poli, iar în rest albastru.

– Toată această apă, spuse Mathew cu o față întunecată, arătând cu degetul la întâmplare pe glob, vreau să navighez pe ea. Vreau să fac turul globului, aşa cum a făcut şi tata!

– Mathew, ştii că asta este periculos şi că nu se poate decât dacă urmezi Colegiul Maritim. Din păcate, tocmai am specificat că locurile au fost ocupate.

– Mathew, linişte! interveni George. Ai auzit-o pe doamna Inspector. Vom găsi împreună ceva mai interesant pentru tine.

Îşi mută ochii apoi către Inspectori, cu o mimică ce încerca să îi asigure că are situația sub control. Mathew tăcu şi continuă să privească supărat la glob.

– Ne pare rău pentru asta, adăugă doamna.

– Aş spune că asta a fost totul pentru luna aceasta, concluzionă Inspectorul. Ar trebui să lăsăm familia Williams

să se relaxeze în această zi frumoasă de sâmbătă.

– Da, bineînţeles, încuviinţă ea, ridicându-se şi îndreptându-se către uşă, sper că nu v-am deranjat prea mult.

– A fost o placere să vă primim în vizită, îi asigură Christine.

– Vă dorim o lună minunată! Transmiteţi-i lui Cole toate cele bune din partea noastră şi sperăm că totul va fi bine, spuse Inspectorul, iar din uşă către Mathew: şi nu sta foarte mult pe calculator!

Capitolul 13

Şiroaie de oameni îmbrăcaţi complet în alb se scurgeau în clădirea imensă. Erau grupaţi pe familii şi se deplasau în tăcere, smeriţi. Clădirea albă, de mărime impunătoare, avea o arhitectură simplă, formată din laturi rectangulare, iar la intrare se întindea un vast platou pe care oamenii ajungeau după ce urcau câteva trepte. Erau apoi întâmpinaţi de o uşă dublă gigantică, vopsită şi ea în alb, o mărime menită să arate importanţa păşirii acelui prag. Era duminică şi, judecând după simbolul desenat pe faţada clădirii, deasupra uşii, lăcaşul în care cetăţenii oraşului se strângeau era unul religios. Simbolul nu spunea însă prea multe despre dogma acestui loc – o stea cu o floare interioară, având corola în formă de inimă.

Câteva minute mai târziu, lăcaşul era plin. Arăta, mai degrabă, ca o sală mare de conferinţe, având fiecare scaun ocupat de câte o persoană îmbrăcată într-un alb impecabil.

– ...prin slăvirea purităţii acestui Pământ, ne slăvim pe noi, ne slăvim trupul şi mintea, ne slăvim familia, apropiaţii... ne slăvim Guvernatorul, Conducătorii şi regulile ce ne-au fost date.

Aşa predica de pe scenă domnul cu tunică albă şi o panglică simplă gri, care îi înconjura corpul de pe umărul drept până pe şoldul stâng. Nu avea nevoie de microfon, liniştea era deplină.

George purta cu mândrie cămaşa perfect călcată,

presărată cu modele croite de mână de soţia lui. Depăşise de curând vârsta de 60 de ani şi, de când se ştia, îi plăcea să vină întotdeauna îmbrăcat impecabil în acest lăcaş, să fie alături de ceilalţi cetăţeni, de prieteni, de vecini, să asculte predica şi să contemple. Lângă el, ţinându-l de mână, Christine, deşi nu împărtăşea aceleaşi convingeri oarbe, asculta şi ea cu atenţie. În acelaşi rând se aflau şi Mathew, Cole şi, mai apoi, Jimmy cu familia sa.

"În lege şi în Guvernatorul nostru avem încredere" scria pe un perete cu vopsea gri; *„Puritatea sufletului nu ne este dată, trebuie clădită de-a lungul vieţii"* scria pe un altul; *„Codul este sfânt"*. Ca acestea, zeci de inscripţii, care luaseră locul icoanelor sau al picturilor, puteau fi văzute peste tot în sala cea mare.

Cole era abătut. Chipul îi era întunecat, iar mintea lui era în altă parte, acolo unde nimic nu mai avea sens, unde viaţa sa putea să se sfârşească. *De ce să mai trăiesc câteva luni? Totul se va sfârşi oricum mai curând decât mi-aş fi dorit. Vreau să mor... acum!*

Christine îi aruncă o privire scurtă şi înţelese că este cu gândul departe, la faptul că, în curând, nu va mai fi acolo, printre ei. Puiul ei, „sufletul ei", aşa cum îi spunea când era de o şchioapă, nu va mai fi în acel rând, să asculte împreună cu ei aceste predici. Nu era o femeie puternică sau poate că nici nu ar fi putut fi în faţa unei aşa realităţi. Fu cu neputinţă să îşi ascundă lacrimile.

– ...trebuie să ne iubim unul pe altul, se derula în fundal discursul pastorului, dar şi să respectăm Insula, acest minunat dar ce ne-a fost dat. Trebuie să mulţumim cerului că ne-am născut şi că trăim aceste clipe, acest moment cu puţinul sau cu mai multul său... şi mai trebuie să fim împăcaţi cu ideea că, la un moment dat, nu vom mai fi. Un gând odihnitor şi de gratitudine ar trebui să stăpânească mintea

fiecăruia dintre noi; acela că o forţă mai mare decât puterea noastră de înţelegere ne-a dat şansa de a fi unul dintre cele 12 milioane de oameni ce trăiesc pe Pământ. În Cod şi în Guvernatori avem credinţă! rosti pastorul apăsat şi pe un ton ridicat.

Întreaga mulţime îl urmă într-un glas, făcând încăperea să vibreze armonios:

– În Cod şi în Guvernatori avem credinţă!

Cole nu mai suportă presiunea din capul său şi izbucni, strigând:

– Asta e o prostie!

Mulţimea amuţi.

– Poate Guvernatorul sau legea asta stupidă să mă facă pe mine să îmi trăiesc viaţa întreagă? Nuuu, nu vreau să fiu împăcat cu gândul că voi muri în mai puţin de un an! Chiar nu vreau!

Strigătu-i fu stins de emoţie, de curajul dement al ieşirii sale. Parcă întreaga izbucnire plecată din inimă i se oprise în gât, tăindu-i puterea vocii. În doar câteva secunde, se simţi scurs de toată puterea. Trebuia să-şi elibereze mintea. Se uită în jur, aşteptând un răspuns la o întrebare retorică. În ochii lui se citeau disperarea şi deznădejdea.

Oamenii se uitau speriaţi la el, de parcă, dintr-un moment într-altul, ceva rău urma să i se întâmple pentru această ieşire. Îl priveau cu compasiune pentru situaţia lui, dar şi pentru ce-ar putea urma. Jimmy îi puse o mână pe umăr, la fel şi Christine, încercând să-l calmeze. Se ridică de pe scaun şi începu să-şi facă loc pentru a ieşi din rând. Un foşnet de şoapte fremăta în întreaga sală, în timp ce doi oameni îmbrăcaţi în tunici gri, cu nuanţe de alb, apărură de undeva din colţurile sălii. Tatăl său le făcu un gest discret cu mâna

ce lăsă de înţeles că se ocup el şi plecă după Cole. Părură să accepte propunerea lui George, oprindu-se în loc.

– Stuupiiiiiid! strigă Cole pentru ultima oară de pe coridor, urmat la distanţă de tatăl său.

George ieşi din clădire şi coborî treptele în grabă.

– Te rog, aşteaptă! rosti el, răsuflând greu, la doi metri în spatele maşinii lui Cole.

Motorul porni şi portiera se trânti. Privi resemnat cum maşina pleacă în trombă.

Capitolul 14

Un vuiet puternic sparse liniştea de la periferia oraşului; SUV-ul lui Cole gonea cât putea de tare. Un vuiet puternic era şi în gândurile lui sumbre: *Ce sens mai are puţinul timp rămas? E momentul să spun adio lumii ăsteia.*

După câţiva kilometri, făcu un viraj pe un drum forestier. Acul de pe bord indica 120 km/oră şi tot creştea. O melodie hard-rock făcea difuzoarele să vibreze la maxim. Îşi luă mâinile de pe volan şi-şi îndreptă chipul în sus către cer. *Îmi pare rău mamă... tată... Mathew...* O linişte demonică îi învălui gândurile, se simţea împăcat. Zâmbi. *Sunt gata să mă contopesc cu natura.* Razele soarelui străpungeau perdeaua ramurilor de arbori o dată, de două ori, de trei... *un licăr de lumini.* Zâmbi din nou. *E minunat!* Închise ochii. Clipele se derulau cu încetinitorul, până la o înfrânare totală a timpului. *Acum pot pleca!*

Botul maşinii izbi în forţă un semn obstacol: *„STOP! PERICOL! DRUM ÎNCHIS"*. Într-un gest nepăsător şi somnolent îşi roti capul către dreapta şi deschise ochii pe jumătate. Privea impasibil la fragmentele de lemn ale semnului, ce treceau în zbor pe lângă el.

Ca de nicăieri, un contur ca o umbră îi apăru în depărtare, „alergând" parcă în paralel cu el, trecând în viteză printre arbuşti şi vlăstari, călcându-i la pământ şi rupându-i. *Nuu, imposibil!* Puse mâinile pe volan şi călcă pedala de frână cu toată forţa. Un nor de praf învălui maşina. Opri radioul şi,

pentru o secundă, două... îşi trase sufletul. Îşi auzea inima bătând cu putere, ca şi cum ar fi vrut să-i rupă pieptul. *Sper că nu am halucinaţii!* Deschise portiera şi începu să gonească spre pădure, înspre locul unde văzuse acea formă.

Simţea că aleargă în vid, ca într-un tub izolat. Îşi auzea doar paşii călcând în fugă printre ierburile sălbatice şi vâjâitul respiraţiei puternice. O curiozitate înfricoşătoare îl îndemna să alerge într-acolo, mai tare, şi mai tare. Era pe urmele lăsate de acea formă bizară: frunze răscolite, crenguţe rupte, iarba ca şi călcată; se apropia din ce în ce mai tare de ea.

Dintr-odată urmele dispărură. Se opri şi el. Cercetă la stânga, apoi la dreapta, apoi braţul zgâriat, zbârcit de câteva dungi roşiatice. Fusese o creangă; ce mai conta? Un sentiment de teamă îi fierbea în întregul corp. *Dar nu îmi pasă, sunt pregătit de moarte oricum!* Îşi controlă suflul turbat, se concentră un moment şi ascultă. *Atât de liniște!* Un foşnet se auzi deasupra lui, în copac. Înălţă capul şi aceeaşi formă transparentă făcu un salt chiar în faţa lui. Pământul fu zguduit, frunzele răvăşite. Pentru o clipă simţi cum un fulger îi străbate întregul corp, din inimă până în capilare, încingându-i fiecare strop de sânge. *Un monstru invizibil, o vibraţie energetică, un câmp magnetic, o prezenţă spirituală?* Prin filtrul logicii sale, prezenţa din faţa sa era indefinibilă. Se încordă la maxim, aşteptând, dintr-o clipă într-alta, să i se întâmple ceva groaznic. Simţi o ezitare umană, simţi că e privit, că e măsurat. Forma începu brusc să se îndepărteze. *Fuge?!* Fu cuprins din nou de o curiozitate demenţială; urmărirea nebună reîncepu.

Zgomotul paşilor, alergând disperaţi printre crengi, vlăstari şi frunze acompania ritmul cardiac ce răsuna puternic în mintea lui Cole. O cursă ca de vânătoare. Sări la

câţiva milimetri peste o capcană de animale, evită o cracă ce era căzută şi îşi continuă cursa către acel ceva, ce se îndepărta tot mai mult. Îl pierdea.

Un urlet de durere izbucni la câteva zeci de metri în faţă. *E un strigăt de... femeie!* Îl ajunse din urmă şi înlemni. Aceeaşi formă transparentă se desluşea acum cu greu lângă o capcană imensă de animale.

Inima îi îngheţă, iar aerul încetă să-i mai umple plămânii; încremeni. Forma transparentă se transfigura, centimetru cu centimetru, într-un corp uman.

– Ce eşti tu? Nu mi-e frică! strigă el terifiat şi căzu la pământ.

Puţin câte puţin, în faţa lui se dezvăluia o tânără cu părul roşcat ca focul, de o frumuseţe rară, îmbrăcată într-un costum negru cu gri, uşor mulat pe corp. Capcana metalică masivă era încleştată cu totul în piciorul ei sfâşiat până la os. Se uita la el înfiorată de spaimă şi strângea cât putea din dinţi, încercând să nu urle de durere. Prinse cu mâinile cleştii masivi şi-i îndepărtă atât cât să îşi tragă piciorul, ce îi sângera puternic. Cole o urmărea încremenit; uitase şi să respire. Îl privi o clipă în ochi şi, fără a ezita prea mult, apăsă de câteva ori cu degetul pe un ceas mare, rectangular, pe care îl avea la mâna. Un fulger de durere îi traversă corpul, făcând-o să strângă şi mai tare din dinţi. În câteva clipe, sângerarea se opri ca prin miracol, iar carnea de pe piciorul ei începu să se mişte, strângându-se uşor, uşor. Rana se vindeca vizibil, sub privirea şocată a lui Cole. Trecură secunde de confuzie pentru el şi de durere agonică pentru fiinţa din faţa lui; câteva secunde care, pentru ei, fuseseră cât o eternitate.

Împietrire. Niciunul nu mişca, nicio clipire, liniştea

răcnea. Doar sângele prelins abundent pe picior şi pantalonul sfâşiat mai erau acum dovada a ceea ce fusese acolo. Rana era complet vindecată.

Cole rupse involuntar amorţirea, trăgând aer în piept, inspirând adânc. Ea îl urmă. O cursă infernală tocmai se încheiase, însă adrenalina alerga încă orbeşte prin trupurile lor. Privirile celor doi se întâlniră pentru o secundă. Momentele de groază părură că se evaporă dintr-odată. Fiinţa minunată îl scrută, fără a schiţa vreun alt gest. Îi analiză întâi părul negru nearanjat, care îi încadra perfect chipul oval, apoi ochii căprui, desenaţi frumos sub sprâncenele groase, nu foarte alungite. Pentru o clipă, avu impresia că o vede tremurând uşor, de parcă un sentiment ciudat, necunoscut, i-ar fi invadat tot trupul. Lumina ochilor ei verzi fu de ajuns pentru a-l face şi pe el să tremure din tot corpul. Nu se văzu nimic, Cole stătea neclintit. Trăsăturile angelice ale feţei şi conturul frumos ondulat al buzelor nu îşi găseau niciun sens în tot acest carusel nebun, desprins dintr-o altă lume.

Roşcata cu ochii verzi se ridică din două mişcări, mai privi o clipă spre el şi o luă la goană fără a se uita înapoi. Se pierdu în depărtare, printre crengi şi arbuşti. Cole rămase încă şocat la pământ, uitându-se pierdut înainte şi respirând adânc.

Capitolul 15

Aceeaşi privire pierdută căuta undeva, departe, în timp ce un televizor vibra în fundal:

– *...legile Codului sunt făcute să fie respectate. Doar uniţi şi împăcaţi cu aceste reguli putem spera împreună la un viitor mai bun. Societatea nu poate evolua din propria-i inerţie, ea trebuie ghidată, modelată. Împreună putem susţine acest drum, care trebuie să fie lin, cumpătat...*

– Alooo! îl trezi vocea aspră a vânzătoarei. Cumperi produsele astea sau doar ai vrut să le plimbi până la casă?

Doamna solidă îl măsura evident enervată, indicând spre produsele din coş ce aşteptau de mult timp să fie puse pe bandă. Cole se trezi ca dintr-un somn adânc în mijlocul unui supermarket. Se derulaseră prea multe prin mintea lui în ultimele zile.

– Da... le cumpăr, bineînţeles! reacţionă el într-un final.

Mută produsele pe bandă şi, mai apoi, în sacoşă, cu mişcări teleghidate. Ieşi din magazin, scoase telefonul mobil şi formă un număr, apăsând pe butoanele mari şi prost finisate. *Sună!* Stătea cu telefonul la ureche, pierdut, în stare de şoc. Era încă absent, cufundat în gândurile lui.

– *Persoana apelată nu este disponibilă momentan. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor!*

Se simţi eliberat şi de simplul fapt că urma să lase un mesaj robotului telefonic. Vocea îi tremura, însă era hotărât să se destăinuie.

– Jimmy, trebuie să vorbesc cu tine! Tocmai am văzut ceva... foarte ciudat. Nu are nicio legătură cu boala mea, crede-mă! Am văzut ceva neobişnuit, acolo, în pădure: o... creatură, un extraterestru, ceva ce... nu ştiu omule, ceva ce nu e de pe Pământ.

Tăcu câteva secunde.

– Sună-mă imediat ce primeşti mesajul!

Într-o altă parte a Insulei, un bărbat tresări; o făcu în momentul în care Cole pronunţă cuvântul „extraterestru". Stătea confortabil în scaunul său ca de rege, în camera plină de monitoare de supraveghere. Pe ecranele aflate în faţa lui începură deodată să se afişeze informaţii legate de apelul telefonic, harta cu coordonatele în care se afla Cole şi imaginea cărţii lui de identitate. Unul câte unul, alte ecrane se porniră a derula profilul tânărului cu date din diferite domenii. Bărbatul se uită sugestiv în stânga sa, către alţii doi ce stăteau în scaune similare, privind la aceleaşi monitoare şi, mai apoi, către el. Aveau cu toţii frunţile încreţite şi aceeaşi expresie de îngrijorare, conştienţi de importanţa informaţiei primite şi de consecinţele ei.

Capitolul 16

– Salut, Cole!

– Hei, Jimmy!

– Ți-am ascultat mesajul vocal. Spune-mi ce se întâmplă, omule, mă sperii de moarte!

– Nu pot vorbi la telefon, simt că sunt urmărit. E nebunie curată!... Te rog, ne vedem la barul Dino's în jumătate de oră!

– Oook... aşa facem. Ai grijă!

Întunericul domnea pe străduța presărată cu clădiri nu mai înalte de trei etaje. Cele două modele de maşini, parcate de o parte şi de alta, făceau ca strada să emane şi mai multă monotonie. Cole găsi repede un loc de parcare, opri farurile, se uită atent în jur; nu se mai grăbea. Îşi luă suficient timp să cerceteze în toate cele trei oglinzi. Părea că nu-l urmărise nimeni. Ieşi din maşină şi se grăbi către barul semnalat de o firmă mare, luminoasă: Dino's.

Cei doi stăteau tăcuți față în față, având fiecare în dreptul

său o halbă de bere pe jumătate goală.

– Uau! exclamă Jimmy cu precauţie.

– Îţi spun, continuă Cole, am început să mă uit prin pădure apoi, după semne şi ...nimic!

Ochii lui Jimmy stăteau ficşi, urechile şi mintea îi erau acaparate complet de ce auzea.

– Crede-mă, nu era de pe planeta asta! Nu ştiu cum a apărut, cum s-a vindecat şi cum a dispărut.

Jimmy amuţise, afectat de şoc. Avu puterea să mai ia o înghiţitură de bere din halba ce îi părea mai grea decât atunci când fusese plină.

– Poate că ar trebui să raportez asta la Guvern, adăugă Cole.

– Nu, se trezi Jimmy, merg la pariu că Guvernul ştie deja! Sau poate că sunt cu toţii băgaţi în asta...

Cole vru să spună ceva, însă fu întrerupt:

– Sau nu, nu ştiu... nu are sens! Poate că ai întâlnit un extraterestru... de undeva de departe.

– Bîîî! făcu Cole, încă scotocind în mintea sa după o explicaţie. Bine, bine, e un extraterestru... să zicem, dar vezi, nu mi-a făcut niciun rău, deeeci vor să ne studieze?... să ne protejeze, să ne salveze?!... de cine?... de ce?... sau poate vor să ne transmită ceva...

– Sau poate, îl întrerupse Jimmy din nou, de data asta şoptind, Guvernul ascunde de noi lucruri şi mai nasoale. Ar putea avea un program spaţial special de care noi nici n-avem habar!

Cole înghiţi pe nerăsuflate două guri de bere.

– Aş zice, pentru moment, să păstrăm secretul. Nu mi-e frică de nimic, de extratereştri, de Guvern, mor oricum!

– Băi, taci din gură! îl opri Jimmy. Nu te mai gândi la

moarte. Dădu halba peste cap. Bine, secret ramâne, dacă tu vrei.

Zece minute mai târziu, cei doi ieşeau din bar. Se uitară cu suspiciune spre o cameră de luat vederi montată pe un stâlp. Teama li se dizolvase în sânge şi le hrănea tot corpul. Examinară atent împrejurimile, pentru câteva secunde bune. Jimmy azvârli un ochi şi înspre cer, încercând să surprindă ceva anormal, orice n-ar fi trebuit să fie acolo. Un trecător îi fixă într-un fel ciudat. Se simţeau ca într-o bulă, în mijlocul unei scene de teatru. Pentru un moment, lăsară deoparte suspiciunea, îşi strânseră mâinile şi se îmbrăţişară scurt, prieteneşte.

– Hai baftă, ai grijă! îl îmbărbătă Jimmy. Sună-mă dacă ceva nu e în regulă!

– Fii sigur c-o s-o fac! încuviinţă imediat Cole şi-i făcu cu ochiul.

Se întoarse rapid şi porni către maşină, punându-şi gluga hanoracului în cap şi ascunzându-şi mâinile în buzunare. Un vehicul de ordine publică trecu pe lângă el. Avea girofarul stins. Le aruncă o ocheadă rapidă celor doi gardieni, ce îl urmăreau şi ei din ochi, în timp ce rulau uşor. Nu-şi dădu seama dacă se uitau la el pur şi simplu, ca la orice cetăţean, sau dacă erau interesaţi de ceva în mod deosebit. Nu voia să ştie. Se făcu că îi ignoră şi-şi continuă drumul spre maşină în acelaşi ritm, niciun pas mai rapid sau mai lent decât celălalt. Ar fi putut pune pariu că sesizase camera de luat vederi schimbându-şi poziţia către el, însă nu îndrăzni să ridice capul pentru a se convinge. Îşi continuă drumul, făcându-se că o ignoră şi pe aceasta. Urcă la volan şi porni prudent către casă.

De un minut, o maşină îi ţinea suspect coada. Începu a

conduce cu ochii în oglindă. Căldura îi cuprinse întregul corp, pe frunte i se formară câţiva stropi de sudoare, iar încordarea-i deveni tot mai mare. *O să fac brusc la dreapta!* se încurajă el, şi imediat vră. Maşina din spate îşi continuă drumul... nu îl urmărea. Nu o scăpă din ochi, în oglindă, până când se făcu nevăzută.

Un scârţâit de roţi îl trezi de-a binelea. Inima îi sări din piept. Şoferul din faţa lui frânase în ultimul moment. Înfipse şi el, instinctiv, piciorul în frână. *Cum am ajuns în faţa maşinii ăsteia? sau... era să intru în ea?!*

– Eşti tâmpit, nu vezi că ai cedează trecerea?! îl trezi de tot urletul venit de după portiera întredeschisă a celui din dreptul său. Vrei să ne omori pe amândoi?

Cole ridică mâinile şi plecă chipul.

– Incredibil! pronunţă răspicat celălalt şofer, dând din cap nemulţumit. Dădu în marşarier, apoi părăsi intersecţia bolborosind.

Tânărul respiră uşurat. Stătea acolo, încremenit în mijlocul intersecţiei, fără a fi în stare să mai atingă pedalele. Simţi un tremur în picioare. *Calm...* se încurajă el. Insipiră adânc. *Trebuie să revin cu picioarele pe pământ!*

Porni motorul şi continuă drumul spre casă.

Capitolul 17

Posterele îndoite pe la colţuri, ce dezvăluiau o adevărată expoziţie de maşini vechi şi motociclete, dădeau camerei aerul sanctuarului unui adolescent de liceu. Locurile goale de pe pereţi nu se mai lăsau de mult văzute, fiind presărate cu desene de prototipuri făcute de mână şi articole tăiate din ziare, totul legat de motociclete, de maşini, de karting.

Mirosul de calculator încins pusese stăpânire pe aerul din cameră. Cole stătea la biroul lui şi naviga pe internet de câteva ore. Căuta acel răspuns salvator care să-l lase să doarmă mai bine şi să poată pune capul liniştit pe pernă. Tastă „întâlniri cu extratereştrii confirmate de martori". Motorul de căutare îi returnă câteva pagini de rezultate. Făcu click pe primul link şi un articol conţinând teorii despre univers se încărcă pe monitorul cu tub catodic. Scană atent cu privirea, până când ochii i se opriră pe un text: *„...nu sunt evidenţe clare ale existenţei altor fiinţe în Univers, doar speculaţii..."*. Navigă şi spre al doilea link. Titlul *„Există vreo formă de viaţă extraterestră?"* îi trezi mai mult atenţia. Paragrafe după paragrafe se derulau prin dreptul ochilor însetaţi după un răspuns. *De ce oare mă aştept să găsesc altceva decât ceea ce ştiu?* Stele, galaxii, supernove... Universul în vastitatea sa, care ar fi putut duce la concluzia teoretică a faptului că există viaţă extraterestră, însă nimic concludent. *Nimic!* O altă secţiune, şi harta Pământului îi apăru sub ochi, având marcate

punctele în care aşa zişi martori oculari ar fi întâlnit „fenomene ciudate" sau ar fi fost în situaţii în care au crezut că au văzut „ceva" - doar farfurii zburătoare, urme anormale pe sol, nimic din ceea ce ar fi sperat să găsească, nici măcar locul în care avusese el întâlnirea de gradul III. Majoritatea locurilor raportate era pe Insulă; restul, în diferite părţi ale oceanului.

Pagină după pagină, spaţiul dintre pleoape i se făcea tot mai mic, clipea tot mai greoi. Era târziu, era extenuat. Se frecă la ochi frustrat că nu găsise nimic. Se simţea pierdut. S-ar fi pus în pat să doarmă, dar nu voia. Voia să aibă răspunsuri, să aibă un plan. Dădu câteva ture prin cameră. *Ce-ar trebui să fac? Pot să fac ceva? Ar trebui să fac ceva... sau doar să las timpul să treacă? Ar mai trebui să spun cuiva?* Mintea lui fremăta. Se simţea atât de singur în faţa unui mister atât de mare. Verifică scurt calendarul de perete: duminică, 14 iulie 2019. Rămăsese o zi în urmă; îl mută pe 15. Colţul unui poster se dezlipise de pe uşă; îl lipi la loc. Prea multă presiune îi strivea tâmplele. Trase draperia şi se uită scurt afară, doar cu un ochi, încercând să rămână neobservat, de parcă ar fi suspectat că cineva l-ar fi urmărit de acolo. Nimic. Se uită din nou, mai atent, de data asta arătându-se de-a întregul, stând acolo, în dreptul ferestrei, drept şi fără nicio frică. *Nu îmi e teamă de nimic, nu-mi pasă!* Lăsă draperia la loc şi se întoarse lângă pat. Se întinse pe spate, *doar pentru o clipă*, privind la albul tavanului. Genele i se apropiară lent; gânduri mai dulci începură să-i inunde mintea; adormi.

Capitolul 18

Asprul material strâns pe încheieturile mâinilor nu îi dădea pace. Nu avea nicio legătură cu visul său. Brusc, îl cuprinse o durere cumplită de cap. *Mă trezesc!* Deschise cu greu pleoapele şi încercă să zărească ceva în cameră. *Două forme... doi oameni? Ce mama naibii!* Inima îi îngheţă. Se smuci o dată, dar realiză numaidecât că nu se poate mişca. *Sunt legat la mâini şi la picioare!*

Doi bărbaţi solizi, îmbrăcaţi în negru, îl înşfăcară. Se zbătu puternic şi constată că n-are nicio şansă. Sforile învârtite în jurul încheieturilor şi cele patru braţe vânjoase îl ţintuiseră precum o camaşă de forţă.

– Ce mama na...!

O palmă îi astupă gura şi amuţi pe loc. Zgomotul unei fâşii de bandă adezivă dezlipindu-se de pe rolă îi săgetă stomacul. Mâna grea îi destupă gura pentru o fracţiune de secundă.

– Aju...! apucă să strige.

Atât însă. O batistă îi fu înfiptă în gură şi banda adezivă se lipi de-ndată de faţa lui. Simţi pe limbă gustul straniu al unei substanţe, în timp ce o altă rolă făcea înconjurul capului, acoperindu-i încă o dată gura. Ochii roşii, încordaţi la maxim şi împânziţi de de lacrimi, priveau disperaţi la cei doi. Urla din priviri, dar nu îl auzea nimeni, nu îl vedea nimeni. Un sac cenuşiu îi acoperi capul, ce devenise şi el tot mai roşu, gata să explodeze. Era pentru a nu ştiu câta oară în ultimele zile

când îşi auzea gemetele şi respiraţia sacadată bubuindu-i în urechi, alături de ritmul criminal al bătăilor inimii. Încercă să scuipe pe lângă bandă; nu îl ajuta cu nimic, mai rău îşi făcea. Simţi că e dus pe sus, scos pe geam şi apoi coborât pe ceva ca un scripete. Ochii lui şi-ar fi dorit să vadă şi altceva decât negrul sacului de pe faţă. *Câţiva paşi...* şi alte două mâini îşî înfipseră degetele în carnea sa şi îl trântiră undeva.

Adrenalina îi luase de mult locul fricii. Se auzi sunetul unei uşi glisante de minivan - *sunt într-o maşină!* Substanţa din batistă începu să îşi facă efectul; somnul îl cuprinse fără voie şi pleoapele i se închiseră.

În mijlocul nopţii, un minivan negru pleca uşor din faţa casei Williams. Luminile caselor erau stinse şi întregul cartier dormea liniştit; numai cântecul greierilor se mai auzea.

Într-o altă parte a Insulei, trei bărbaţi urmăreau cu atenţie monitorul pe care se derulase întreaga scenă. Stăteau pe scaunele lor imense, ca de regi, şi priveau la minivanul ce se îndepărta. La câţiva centimetri deasupra capetelor lor se afla câte un dispozitiv ca o mică tichie, ce era ţinut de un braţ pornit din speteaza scaunului. Zecile de monitoare derulau în faţa lor un întreg spectru bizar de informaţii: harta 3D a întregii Insule acoperită de o cupolă semitransparentă, precum un câmp magnetic ori un scut protector; texte ce se succedau într-un ritm ameţitor; imagini de radiolocaţie primite de la fel de fel de radare; imagini transmise de camere de supraveghere. Erau toate acompaniate de recele fundal sonor al unor comunicaţii radio.

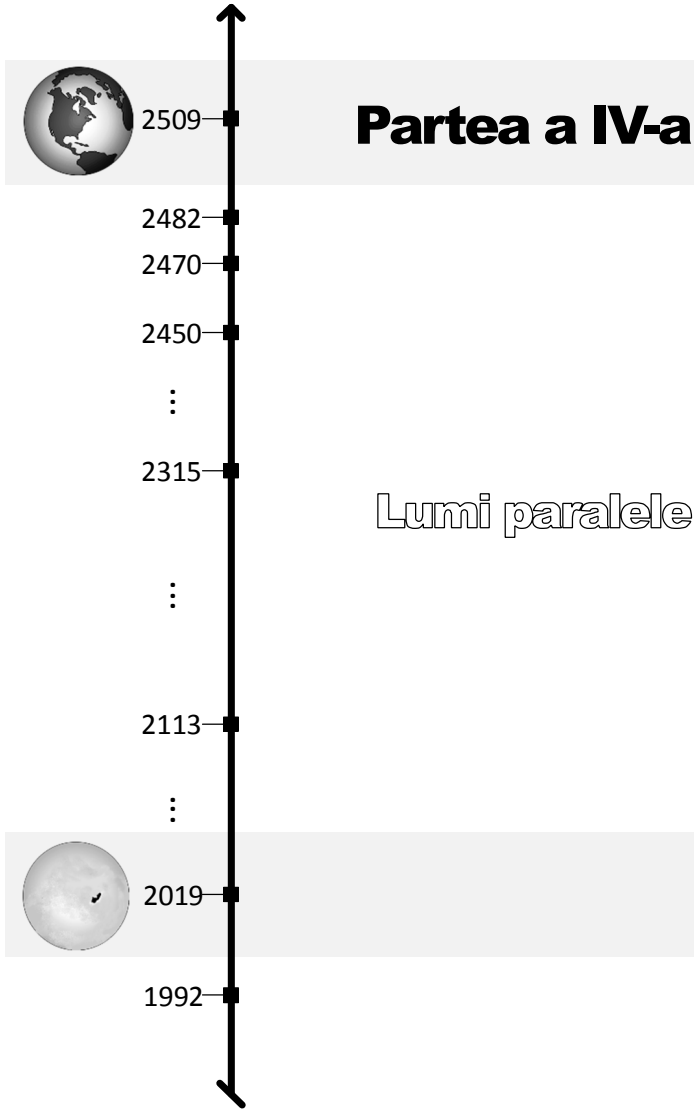
2509
Partea a IV-a
2482
2470
2450
2315
Lumi paralele
2113
2019
1992

Capitolul 19

Durerea de cap îi spunea că dormise o bună bucată de timp. Își aminti brusc totul, însă nu mai simțea nicio sfoară în jurul încheieturilor, nicio bandă adezivă la gură. Deschise ochii speriat. Camera, care părea mai degrabă o celulă de închisoare, era dovada că nu visase. Era întins într-un pat pe o saltea ordinară şi îmbrăcat la fel cum adormise în patul său de acasă. Nu apucă să studieze foarte mult încăperea, că auzi bocănitul unor paşi grei, îndreptându-se către el. *Vin încoace!* Scană din nou celula, ca într-o încercare disperată de evadare. Pereții, de un alb imaculat, fără nicio fereastră, nu îl ajutau cu nimic. Zăngănitul metalic al încuietorii vechi răsună în toată încăperea. Se ghemui încordat la capul patului şi fixă intrarea.

Pe uşă apăru un bărbat îmbrăcat într-o uniformă militară verde, cu un platou de mâncare în mână:

– Mănâncă, trebuie să-ți fie foame!

Lăsă platoul pe un scaun, în timp ce Cole îl examina suspicios, nemişcând un deget. Apoi, îl întrebă cu aplomb:

– Cine sunteți, ce vreți de la mine?

– Vei afla-n curând.

Uşa se trânti.

Stătea pe pat, aşteptând cu nerăbdare să se întâmple ceva. Tava cu mâncare era de mult goală, iar foamea pe care o simţise îi spunea şi ea că trecuseră ore bune de când fusese răpit.

Acelaşi zăngănit metalic şi uşa se deschise din nou. Instinctual, se retrase iar înspre capul patului.

– O să fii surprins, dar să ştii că suntem civilizaţi pe aici, îl asigură militarul din uşă. Te rog să mă urmezi!

Cole sări din pat şi îl urmă fără să scoată o vorbă. Un alt bărbat, îmbrăcat identic, care stătea la ieşirea celulei, îi urmă şi el îndeaproape.

Militarul se opri în dreptul unei uşi, o deschise şi îi ceru simplu, fără nicio inflexiune în glas:

– Te rog, aşteaptă aici câteva minute!

Cole păşi suspicios în camera ce semăna cu cele de interogatoriu din filmele de acţiune: o masă, două scaune, o lampă şi un perete cu oglindă.

Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un domn cu fizionomie africană, de statură medie. Părea copleşit de o mie de gânduri, iar, pentru vârsta sa, undeva între a doua şi a treia, această stare i se potrivea mânuşă.

– Salut, Cole! spuse el.

– De ce sunt aici, ce vreţi de la mine? reacţionă tânărul imediat.

Erau singurele cuvinte ce îi răsunau în minte încă din momentul în care fusese răpit.

– Salut, numele meu este Chris McCain, îi răspunse acesta cu calm. Îmi poţi spune pe nume, Chris. Încântat... şi eu de cunoştinţă.

Întinse mâna către Cole, care răspunse cu acelaşi gest, dar cu mai multă ezitare.

– Voi trece direct la subiect: am fost notificaţi despre ultima ta întâlnire de gradul trei, începu Chris fără a pierde timpul. De asemenea, am observat că ai început să răspândeşti această informaţie şi, îţi pot spune cu mâna pe inimă, asta nu face bine micii noastre comunităţi.

– Hm…! făcu Cole surprins.

Ştiam eu că sunt urmărit! îşi confirmă în gând. Întoarse capul într-o parte, evitând contactul cu privirea lui Chris.

– Te afli acum într-o clădire din nordul Insulei. Probabil ai multe întrebări fără răspuns şi, ca urmare, eşti foarte derutat şi speriat.

Făcu o pauză pentru a aştepta reacţia tânărului, reacţie ce întârzia să vină.

– Îţi voi spune o poveste reală, însă atât de diferită de ceea ce-ţi imaginezi tu, încât îţi va fi destul de greu să o digeri... Să sperăm că aflarea adevărului te va face să te simţi mai bine.

Încă mut de uimire, Cole îşi îndreptă suspicios privirea spre domnul *Deştept*. Era derutat şi de faptul că acesta avea o voce calmă şi pătrunzătoare, care inspira încredere. Tunica sa impecabilă, ce aducea cu cea a predicatorului din lăcaşul de cult, însă complet gri, îl făcea şi ea să se simtă mai în siguranţă.

– Te rog, ia loc!

Tânărul se aşeză fără a-l scăpa din ochi. Simți un gol imens în stomac, semn că avea să afle ceva cu totul neobişnuit. Chris rosti fără întârziere, păstrându-şi acelaşi ton:

– Ce ai văzut acolo, în pădure, nu este din afara Pământului. Este un aşa zis om bionic - rezultatul evoluției omenirii până în acest moment.

Cole spuse, uitându-se doar c-un ochi:

– Credeam că ştiu până unde am evoluat sau ce avem pe Pământ... şi n-am ajuns chiar aşa de departe, nu?!

Chris nu reacționă în niciun fel.

– „Omul... bionic"? se întrebă retoric tânărul. Mai întâi invizibilitatea, apoi şi-a vindecat rana în câteva secunde, însă apoi... mi s-a părut foarte uman. Ce este asta?

Rămase cu privirea ancorată pe bărbatul din fața lui, examinându-l cu neîncredere. Chris închise ochii, iar după o scurtă pauză, rosti simplu şi fără ezitare:

– Anul în care ne aflăm este, de fapt, 2509, cu 490 de ani mai târziu decât crezi tu, decât crede Insula.

Camera începu să se învârtă cu tânărul Cole. Puterea i se scurse din vene, parcă evaporându-se în aer. Păli brusc şi reuşi cu greu să rămână prezent.

– Un alt aspect important este că, atunci când zic că acest „om" vine de pe Pământ, asta nu înseamnă şi că vine de pe Insula noastră.

– Mă minți!... răbufni tânărul, fără putere în glas. Mă minți, nu se poate! Mai este şi altceva pe Pământ în afară de această Insulă?

Chris coborî pleoapele şi înclină scurt bărbia în jos.

– Pfffff! exclamă Cole, rotind continuu capul dintr-o parte într-alta.

Bărbatul din faţa lui scoase o telecomandă din buzunar şi apăsă un buton. O proiecţie porni din spatele oglinzii, pe peretele opus. Planeta Pământ, cu Insula şi un vast ocean, precum le ştia Cole, se învârteau în jurul axei.

– Acesta este Pământul aşa cum îl ştii tu acum, zise cu calm bărbatul în tunică gri.

Tânărul făcu ochii mari, aşteptând cu emoţie următoarea imagine. Chris nu îl lăsă prea mult în suspans şi apăsă din nou pe buton.

– Acesta este Pământul ...în realitate. După cum vezi, este diferit de ce ai învăţat tu la şcoală. Există mult mai mult uscat deasupra oceanului - ce formează aşa zisele continente - şi sunt mult mai multe insule mici.

Cole se holbea cu uimire la ecran. Avea senzaţia că pluteşte undeva în aer, că nu-şi mai simte picioarele. Totul părea ireal.

– Poate te întrebi de ce au fost toate acestea ascunse de tine, de prietenii tăi, de omenirea pe care o ştii tu?

– A... sta cu siguranţă!

– Bineînţeles. Un alt lucru important, care este diferit şi, în acelaşi timp, un motiv definitoriu pentru ca toate aceste lucruri să fie ascunse, suntem „noi", rasa umană. Era încă din adevăratul an 2000, când umanitatea făcea din ce în ce mai multe descoperiri, aplicând într-un ritm exponenţial evoluţia tehnologică în viaţa de zi cu zi şi trupului nostru. În domeniul medical am început prin înlocuirea organelor umane, construind picioare şi braţe artificiale. Apoi am continuat cu implanturi de inimi artificiale şi uşor, uşor am progresat către înlocuitori artificiali pentru fiecare organ. În acel secol totul era rudimentar şi făcut doar în numele medicinei, totul cu intenţii bune, bazate pe compasiune

pentru semenii noştri, pentru oamenii aflaţi în suferinţă..

Cole urmărea neclintit proiecţia care prezenta fragmente din adevăratul secol XXI. Ştiri şi imagini cu fel de fel de realizări continuară să se deruleze şi după ce Chris se opri din vorbit.

– Acestea au fost bune iniţial, reluă el, dar în contextul cursei comerciale nebune pentru mai multe şi mai multe tehnologii şi produse, pentru mai multe vânzări, pentru mai multă diversitate, ridică Chris vocea, ...pretenţiile oamenilor au evoluat. Apetitul de distracţie prin intermediul acestor tehnologii avansate a crescut şi el exponenţial: ecrane tactile, telefoane inteligente, un internet inteligent... şi mai inteligent, recunoaştere vocală şi vizuală, ochelari şi lentile cu proiecţie computerizată, imagini 3D ce păreau tot mai reale, analiză video inteligentă, drone, maşini ce se conduc singure, roboţi, augmentare a realităţii, invizibilitate, teleportare de atomi, inteligenţă artificială din ce în ce mai puternică... o lume virtuală aflată într-o permanentă dezvoltare... şi aş putea să continui aşa la nesfârşit.

Uau! şopti Cole, cu o faţă întunecată.

– Lucrurile rele n-au întârziat să apară. Au început cu impactul negativ în comportamentul social şi au continuat cu progresul nanotehnologic care, cu timpul, n-a mai putut fi controlat. Acesta a dat naştere nanobiţilor, acei roboţi minusculi ce nu pot fi văzuţi, dar care pot lucra pentru noi la scale atât de mici, de nici nu-ţi poţi imagina. S-a revoluţionat tot ce se ştia. Cu forme atât de mici de inteligenţă artificială putem controla şi schimba orice, de la nivelul atomilor, al moleculelor, al celulelor... până la obiecte sau la părţi din corpul uman. Este doar o chestiune de imaginaţie care, plecă Chris capul, uneori ar trebui să aibă

limite.

Cole deschise gura pe jumătate, dar renunţă a mai scoate vreun sunet. Preferă să îl asculte pe cel din faţa lui, care ridică fruntea şi continuă cu sobrietate, răspicat, simţindu-i-se însă în voce ruşinea faţă de specia sa:

– În domeniul medical, care a devenit, de-a lungul timpului, parte din cel comercial, se realizau proceduri din ce în ce mai sofisticate de reconstruire a diferitelor părţi ale corpului. S-a ajuns la tehnici de înlocuire aproape perfecte. Oameni bolnavi sau cu dizabilităţi erau bine din nou în doar câteva zile. Deja în secolul XXIII, vârsta medie de viaţă ajunsese la 300 de ani. Nimeni nu mai voia să moară.

Capul tânărului începu să se învârtă. *Ăsta e un coşmar. Visez!* Privirea i se înceţoşă. Îşi simţi dintr-odată gâtul ars precum dunele unui deşert în bătaia nemiloasă a soarelui.

– Apă! murmură el cu glas stins.

Chris ridică două degete înspre oglindă.

Bărbatul de conformaţie asiatică, îmbrăcat într-un costum negru şi un tricou alb pe dedesubt, păşi în holul recepţiei clădirii Guvernamentale. Zâmbetul îi lipsea complet de pe faţă, iar cele trei şanţuri de pe bărbie ascundeau în mister povestea unor tăieturi vechi. Se aproprie de ofiţerul de securitate aflat în spatele unui mic birou – un bărbat mai înalt cu un cap decât el, solid, înarmat

şi cu o ţinută militară impecabilă.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule? îl întâmpină ofiţerul fără a-l slăbi din priviri.

– Bună ziua, am venit pentru o întâlnire cu domnul Smith, glăsui asiaticul într-o engleză sacadată, sărind peste câteva silabe.

– Mm... nu cred că avem vreun domn Smith aici. Smith şi mai cum?

– Alan.

– Mm, nu, dar o secundă să verific! pronunţă circumspect ofiţerul şi începu să caute într-un mic registru.

Asiaticul îi întoarse un rânjet abia schiţat, punând uşor mâna pe birou, fără a trăda nicio intenţie rea. Un şirag negru, subţire cât un fir de aţă, începu să se prelingă de la degetul său arătător către mâna ofiţerului, aflată pe birou. Bărbatul simţi de îndată o furnicătură în mână şi, mai apoi, în braţ şi-n umăr. Instinctiv, duse mâna la gât, iar în următoarea clipă se prăbuşi ca într-un leşin.

Oaspetele rămase cu privirea pironită înainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Irisul drept i se înroşi şi o serie de informaţii începură să se afişeze în dreptul ochiului, ca pe un ecran virtual: indicatori de atac, scheme şi detalii ale clădirii, posibile ţinte. Mai clar decât orice informaţie însă, stătea scris *„Elimină tot personalul din clădire! NU distruge niciun computer!"*

O secundă mai târziu, un alt bărbat, purtând acelaşi tip de haine, intră în recepţia clădirii – un om masiv, cu fizionomie nordică, blond şi cu o barbă răvăşită, ce părea tunsă cu ciobul. Păşea de parcă ar fi ştiut foarte bine încotro se îndreaptă şi ce are de făcut. Intenţia celor doi era trădată de privirile neclintite, lipsite de viaţă. O mini-dronă zbură de

la mâna stângă a asiaticului. Pornise dintr-un dispozitiv asemenea unui ceas mare, rectangular, către coridorul clădirii, într-o căutare continuă, precum o călăuză deschizătoare de drumuri. Aruncară un ochi în jur, după care îşi deschiseră nasturii de la costum, lăsând la vedere hamurile port armă cu câte două pistoale mitralieră şi multe încărcătoare. Ridicară piedicile, confirmară rapid din priviri şi porniră către coridor, pe urmele mini-dronei. A doua mini-dronă zbură şi ea pe deasupra lor, pierzându-se în clădire.

– Foamea pentru resurse şi putere a schimbat întreaga lume, continuau, într-o manieră calmă, explicaţiile date de Chris într-o altă parte a Insulei. Este greu de digerat o astfel de realitate, pentru că totul a avansat atât de mult. Cinci sute de ani este o perioadă foarte mare, atunci când progresul este exponenţial. Dacă ne uităm numai între anii 1900 şi 2000, doar într-un secol, s-a trecut printr-o întreagă istorie tehnologică, pe care, în cea mai mare parte, o ştii.

Chris se opri, dând din cap nemulţumit. *Am reuşit să evoluăm de la aproape nimic, într-un ritm atât de nebun*, gândi doar pentru el.

– Aam... un milion de întrebări care-mi explodează în cap, rosti cu stângăcie Cole. Cum aţi reuşit să ţineţi Insula izolată de restul lumii? Cum aţi reuşit să ascundeţi totul?

Bărbatul închise ochii pentru o secundă, înţelegându-i nedumerirea.

– Ca să nu evoluăm către ceea ce este în afara Insulei... mai întâi a trebuit să ţinem tehnologia sub control. După cum ştii, Insula noastră formează un ţinut pseudo-dogmatic, cu reguli stricte. Din afară suntem văzuţi ca o naţie aşa zisă „comunistă" şi religioasă. În fapt, mai mult decât atât, din afară suntem văzuţi de mulţi ca o sectă. Ni se mai spune şi „pământenii de cutumă veche".

Pe chipul lui Chris se citi o mică ezitare. Adăugă repede, pentru a fi trecută cu vederea:

– Doar prin această structură, prin aceste legi şi reguli stricte putem ţine lucrurile sub control, la nivelul începutului secolului XXI.

– Minunat! făcu Cole ironic.

– Apoi, trebuie să ne mai protejăm şi de cei din afară. Este un mecanism foarte... complex pentru a ţine Insula sub protecţie, izolată de aventurieri, de oameni cu fel de fel de intenţii, de curioşi.

– Complex...? fu stârnită curiozitatea tânărului.

Ridică sprâncenele, aşteptând continuarea, care întârzia să vină. Apoi prinse curaj şi riscă o cacealma:

– Nu cred că vreţi să-mi spălaţi creierul sau să mă omorâţi...

– Din fericire pentru tine, nu avem intenţia asta, îl întrerupse Chris, la fel de tranşant.

– Aveţi nevoie de mine, altfel n-aţi fi început să-mi spuneţi toate astea.

– Se pare că da, continuă schimbul rapid de replici.

– Atunci vreau sa ştiu adevărul până la capăt.

– Văd că ai reuşit să-ţi revii! Nu mă aşteptam să digeri

atât de repede toată această informaţie.

– Dacă ai şti...

– Înţeleg că va fi greu să-ţi ascund prea multe.

– Cum spuneam, îşi recăpătă Cole sângele rece, vreau să ştiu totul. Altfel nu voi coopera!

Chris întoarse discret faţa spre oglindă, apoi închise ochii şi reluă la fel de calm cum începuse:

– Sunt doisprezece aşa numiţi „Eruditi" care controlează toate acestea, stând în umbră, în spatele unui mecanism sofisticat, în spatele Conducătorilor şi al Guvernatorului. Eu... ezită din nou, şi mai vizibil, sunt unul dintre ei.

În ochii tânărului imaginea lui se proiecta altfel acum, percepându-i parcă mai clar fiecare detaliu al tunicii fără cusur – gulerul brodat în cele două colţuri cu însemnul Insulei, înconjurând perfect curbura gâtului, nasturii închişi, îmbrăcaţi în piele gri, formând o linie ce impunea şi ea respect, mânecile, de un gri închis, brodate cu fir de mătase.

– Suntem, într-un fel... ca oamenii bionici, adăugă el, lăsând să i se reflecte o umbră de mâhnire. Noi suntem singurii de pe Insulă ce folosim tehnologie de ultimă oră, implantată în creier; exact ceea ce oamenii nu ar trebui să devină. Suntem singura interfaţă a sistemului de control, monitorizare şi apărare al acestui petic de pământ. Am jurat să folosim această tehnologie doar pentru protecţia Insulei şi nimic mai mult.

– Sper că vă şi ţineţi jurământul, murmură Cole.

Privirea aruncată de Chris îl făcu să înţeleagă că remarca lui depăşise limita.

– Să ne-ntoarcem la scopul aducerii tale aici.

Tânărul se aplecă spre el, încredinţându-l de întreaga sa atenţie.

– Plecând de la descrierea pe care ai făcut-o, părerea noastră este că mai rău de atât nu se putea: avem o vizită din partea tentorienilor.

Cole îl privi nedumerit.

– În latină, o limbă veche din afara Insulei, asta înseamnă „cei extinşi", adăugă Chris, fiind de-ndată copleşit de un gând neplăcut, ce-l făcu să-şi plece bărbia în piept. Aşa au fost numiţi atunci când au fost creaţi, făcându-se referire la capacitatea lor supradezvoltată prin metode artificiale. Mai înseamnă însă şi „cei fără suflet", într-un dialect al unui trib maur. De aici au înţeles liderii lor că li se trage numele şi aşa le-a plăcut să fie numiţi în continuare.

– Sunt cam... sfidători, vorbi Cole doar ca să se audă.

Eruditul aprobă gânditor.

– Fata pe care ai văzut-o acolo, în pădure, trebuie să fie un tentorian. Ne surprinde că te-a lăsat în viaţă, după ce ai văzut-o!

– De asta aveţi nevoie de mine, nu-i aşa?

– Suntem interesaţi să colaborăm cu tine, Cole, din cauza asta, într-adevăr! Dacă ea nu te-a omorât pe loc, putem considera două ipoteze: ori vor ceva în particular de la tine şi suntem curioşi ce, ori fata se comportă diferit, cel puţin cu tine, iar asta ar putea fi un avantaj pentru noi. Ca urmare, una dintre puţinele opţiuni pe care le avem acum este să încercăm să aflăm răspunsul împreună.

– Stai puţin! scutură Cole capul. De unde pot fi sigur că mi-ai spus adevărul? Atâtea informaţii noi despre existenţa mea, despre tot! De unde ştiu eu că voi sunteţi de încredere, că nu aveţi alte interese? M-aţi răpit de acasă ca-n filmele cu gangsteri.

– Subiectul este foarte delicat. Nimeni nu trebuie să afle.

Nu puteam veni la tine acasă să-ţi explicăm frumos toate acestea... şi da, nu ai de ales, trebuie să ai încredere în noi... în mine!

– Splendid! reacţionă tânărul, ridicându-se de pe scaun şi făcând două ture prin cameră.

– Din ceea ce este acolo, afară, tentorienii sunt cea mai mare ameninţare pentru omenire. Cei mai mulţi dintre ei sunt rămăşiţele unei armate de mercenari folosite în războiul mondial din secolul XXII.

– Ufff! exclamă Cole.

– Ce este?

– Nimic, doar că tot nu îmi vine să cred: secolul XXII, războaie mondiale... adică pe întreg... globul?

Eruditul clătină afirmativ din cap.

– Te rog, continuă..., rosti tânărul.

– Tentorienilor nu le pasă de lege. Folosesc tehnologia fără nicio restricţie, fără nicio reţinere, ignorând legile eticii. Partea şi mai proastă este că le place să-şi însuşească noi teritorii, noi resurse, şi că sunt avizi după putere...

– Şi acum sunt pe Insula noastră, se trezi Cole grăind, arătându-se îngrijorat.

– Cred că tu ştii mai bine ca mine, din moment ce i-ai văzut.

Tânărul zâmbi parşiv:

– Înţelesesem că voi, Eruditii, controlaţi perfect tot ce intră şi iese de pe Insulă.

Chris răspunse cu un zâmbet fals ironiei deloc ascunse.

– În mod normal, nimic din afară nu poate trece de scutul nostru.

– Ce... scut? se bâlbâi Cole.

N-aveam de gând să-i arătăm şi asta, cugetă Eruditul. *Dar cum*

altfel să-l conving de întregul adevăr? Ezită un moment, apoi apăsă de câteva ori pe o telecomandă şi pe perete se proiectă Insula, înconjurată de un scut semitransparent, ca o emisferă:

– Acesta!

Tânărul rămase cu gura căscată, aşteptând mai multe explicaţii.

– Acum două luni am pierdut contactul cu una dintre aeronavele noastre de recunoaştere, spuse Chris, oprindu-se intenţionat pentru a sublinia „noastre". Era o navă fără pilot, teleghidată de sistemul nostru de monitorizare. A apărut înapoi pe radar acum o lună şi totul părea în regulă, nava părea goală. Sistemul a lăsat-o să treacă prin scut, însă ne-am dat seama mai târziu, când i-am cerut să se întoarcă la bază, că, de fapt, nu o mai controlam noi. A încercat să aterizeze undeva pe mare, moment în care i-am transmis comanda de autodistrugere, cu speranţa că nimic din afară nu a ajuns pe Insulă.

– Se pare că v-aţi înşelat, îl ajută Cole.

– Se pare că a fost o greşeală, într-adevăr. Ne gândim acum că tentorienii au reuşit să strecoare înăuntrul navei cel puţin o persoană... fata pe care ai întâlnit-o.

– Şi... care ar fi pericolul din partea unei roşcate atât de drăguţe? aruncă Cole o remarcă printre buzele întinse larg pe faţă.

– Momentan nu ştim, dar nu îi subestima! Mai mult, în aeronava noastră ar putea intra între cinci şi opt oameni, dacă nu ar transporta cu ei vreun echipament voluminos.

Eruditul păru pierdut în gânduri pentru o clipă, apoi reluă:

– La cum îi ştim noi, şi atâţia sunt suficienţi pentru a

forma o armată!

O mini-dronă se strecură pe uşa întredeschisă a încăperii din clădirea Guvernamentală. Doi bărbaţi lucrau, fiecare la biroul său.

– Ce... este asta?! reacţionă unul dintre ei.

Şi se retrase înspăimântat, împingându-şi scaunul jumătate de metru în spate. *Un obiect... zburător*, îi zbârnâi un gând. Pe uşă îşi făcu apariţia tentorianul masiv cu barbă blondă, ascunzându-şi mâinile la spate.

– Ăsta e animalul meu de companie! îi răspunse el şi scoase mâinile la vedere, cu câte un pistol automat în fiecare.

Într-o clipită, o rafală de gloanţe se revărsă asupra celor doi.

Deschise în grabă două sertare, scanându-le pe fugă; puse apoi o mână pe unul dintre calculatoare şi câteva imagini începură să se deruleze pe ecran şi pe lentila sa de contact.

– Nimic în camera 1.02, Chan! transmise el cu o voce joasă, ca şi cum celălalt tentorian ar fi fost lângă el.

– OK! îi confirmă acesta de undeva de pe coridor.

O altă rafală făcu clădirea să vibreze, de data asta trasă direct prin uşa unui birou. Plumbii îşi atinseseră cu precizie ţinta; zgomotul celui căzut de după uşă o confirmase.

– Intru în 1.04! anunţă Chan.

De partea cealaltă a uşii, un ofiţer zăcea străpuns de

gloanţe. Arma din mâna sa nu apucase să tragă niciun foc.

– Nimic în 1.04! se auzi după câteva secunde. Intru în 1.05.

Cei doi tentorieni porniseră într-un maraton sângeros, vânând tot ce mişca în clădirea guvernamentală. Imagine vizuală augmentată, procesare avansată a informaţiei, mini-drone folosite pentru scanare şi recunoaştere, perfecta coordonare a mişcărilor şi precizia loviturilor nu dădeau nicio şansă angajaţilor guvernamentali. Cei mai mulţi erau loviţi de gloanţe înainte de a-şi vedea la faţă inamicul.

Ofiţeri înarmaţi apărură alertaţi pe culoare în încercarea de a-i opri pe cei doi... fără nicio şansă însă. Înfruntau două maşini de ucis, doi lei cu poftă de sânge ce zburdau ca într-un ţarc cu pui de gazele. Tentorienii nu făceau nicio diferenţă, civili sau oameni înarmaţi, îi ucideau pe toţi fără să clipească.

Etaj după etaj, cei doi parcurseră camerele clădirii într-o căutare nebună, deschizând dulapuri, sertare, căutând în fiecare cutie şi scanând fiecare document. Dronele zburau şi ele în toate direcţiile, într-o continuă acţiune de recunoaştere.

– Urc către ultimul etaj, pronunţă scurt Chan, încărcându-şi o armă pe treptele scării.

Un ofiţer sări de pe o balustradă direct în spatele lui. Îi încleştă gâtul cu braţu-i solid, făcându-l să scape armele din mâini. Vizibil încordat, intrusul avu puterea să deseneze un zâmbet pe chip, semn că ar fi acceptat provocarea. Se dezmetici într-o clipă. Apoi, cu un gest simplu, îndreptă mâna spre capul ofiţerului şi un fir de nanobiţi se scurse către acesta. O secundă, două... ofiţerul căzu lat, ca lovit de

trăsnet. Tentorianul îşi scutură costumul, trăgându-l apoi din nou bine pe el - deranjul fusese minim -, îşi recuperă armele şi-şi continuă drumul pe treptele scării.

– Probleme? percepu o întrebare simplă.

– Neah! Un... şoarece.

Intră într-una dintre camerele de la ultimul etaj. Un angajat era întins pe jos, cu câteva găuri în trupul neînsufleţit. Îi aruncă o ocheadă tentorianului masiv, preocupat cu scanarea informaţiilor dintr-un calculator, şi se duse direct către dulapul aflat la perete. Îl deschise, înfipse mâna într-un teanc de documente şi rosti plictisit către bărbosul blond:

– Todor, verifică şi astea!

Şi cu un gest cât se poate de simplu le aruncă în aer. Todor ridică privirea din calculator pentru fix patru secunde, ţintind cu ochii spre ele, fără să clipească, până când ultima hârtie atinse podeaua. De atât fusese nevoie pentru a scana complet foile din teancul împrăştiat în aer. Cele două mini-drone pluteau şi ele în colţurile camerei, transmiţând ultimele imagini captate de pe hârtii. Fragmentele textului se reconstituiau acum în mintea celor doi. *„Nicio informaţie utilă!"* se afişă pe lentilele lor.

Ultimele birouri. Câţiva angajaţi întinşi pe jos, cu mâinile la ceafă, trăgeau cu ochiul la bărbosul solid, tremurând de spaimă, neîndrăznind nici măcar să se gândească că ar putea riposta cumva. O uşă mare de metal, de pe unul dintre pereţi, îi captase malacului întreaga atenţie. Puse un deget în dreptul cifrului, lăsând să se prelingă un fir de nanobiţi. Nu trecu mult până când uşa se deschise – o magazie de arme din generaţia secolului XX.

– Fir-ar...! scuipă el printre buze.

Lovi puternic cu pumnul în uşă şi îl luă de guler pe unul

dintre bărbaţii întinşi pe jos, lipindu-l cu faţa de un birou.

– Unde ascundeţi armele de ultimă generaţie, unde este rahatul ăla de tehnologie nouă? întrebă bărbosul plin de ură.

– Eu... ce?... nu ştiu despre ce vorbeşti! aruncă bărbatul câteva vorbe tremurate.

– Unde sunt jegoşii ăia de Erudiţi, unde mă-sa e camera de monitorizare a Insulei? Unde, unde, unde? izbucni Todor scuipând printre dinţi.

– Ce Erudiţi, ce cameră?... te rog, nu ştiu nimic, îţi jur!

– Aaaaahhh! plesni furia în bărbos şi-şi luă mâna de pe bărbatul vibrând de spaimă. Ce mama dracu e aici?! Casa Oamenilor Cretini?

Mai luă un teanc de foi şi-l aruncă în sus, plin de nervi. O altă scanare rapidă şi paginile se aşezară din nou, în ordine, pe lentila acestuia. Făcu zoom pe o pagină: *„Informaţie clasificată de nivel II".*

– Aaaaahh! strigă din nou nervos.

– *Calmează-te, cred că am găsit ceva aici, într-o bază de date!* îi transmise Chan. *Sunt în 5.10. Ia fii atent la asta!*

Pe lentila lui Todor apărură instant informaţiile trimise.

– Hmm, locaţii secrete accesate zilnic de patrule de securitate, constată el. Aceleaşi trasee, număr mare de şmecheri de nivel înalt, nivel de clasificare de securitate peste ce au acces amărâţii ăştia din clădire... bingo! E timpul să ne cărăm d-aici!

Se îndreptă către uşă urmărit de privirea celor din cameră: *Am scăpat?!* Cu un gest pe cât de simplu, pe atât de crâncen, îşi lăsă arma pe umăr şi trase o rafală lungă în cel încă aflat cu capul pe birou, apoi îi ciurui şi pe ceilalţi.

– Boss, veşti proaste şi veşti bune, transmise Chan.

– *Proaste?!*… se auzi o voce joasă şi răguşită, aproape ca o şoaptă.

– N-am găsit nicio armă de ultim răcnet pe aici. N-avem noi, dar se pare că nu s-au dotat nici ei... asta s-ar putea să fie bine pentru noi.

– *Hm, cât de proşti şi îndoctrinaţi pot să fie... şi veşti bune?*

– E posibil să ştim unde se află Centrul de Control... şi blestemaţii ăia de Eruditi.

– *Ar fi bine să fii sigur!* îl ameninţă sec vocea răguşită.

Bătu de două ori la uşă şi, fără a mai aştepta invitaţia, tânărul ofiţer intră în grabă în camera în care se aflau Chris şi Cole.

Eruditul îl fixă întrebător:

– Da, Martin, este urgent?

Ofiţerul se apropie de urechea lui şi îi şopti:

– Domnule, am avut un incident la Casa Securităţii.

– Ce se întâmplă? se băgă curios Cole.

Niciun răspuns. Amândoi se îndreptară către uşă.

– Încă mai am întrebări! spuse tânărul, ridicându-se de pe scaun.

Chris se întoarse pentru o secundă din pragul uşii:

– Te rog, repede!

– ...cum ar fi, începu Cole imediat, cum a fost posibil să acoperiţi perfect tot acest secret, cum se face că oamenii nu

ştiu?... avem atâtea cărţi de istorie şi de geografie ce fac totul credibil. Cum am ajuns pe Insulă? Istoria a fost transmisă din generaţii în generaţii, nu-i aşa?... când a început totul, dacă spui că noi ne-am izolat din cauza tehnologiei care ne-ar fi afectat mai târziu în viitor? Cum se face că 12 milioane de oameni cred că suntem singuri pe Pământ, pe această Insulă pricăjită? Tata a navigat în jurul Pământului şi nu a văzut decât apă, sau cel puţin aşa mi-a spus. De ce el nu ştie? Cine a construit scutul şi toate astea?

Chris făcu un semn de negaţie din cap, de parcă n-ar fi fost nevoit să răspundă şi la aceste întrebări.

– Cole, tot ce trebuia să ştii, ştii acum. Ai grijă să păstrezi aceste informaţii ca pe cel mai preţios secret al tău! În continuare vei respecta aceleaşi reguli şi acelaşi Cod, ca şi ieri!

Eruditul făcu o pauză.

– Trebuie s-o găsim pe fata aceea şi avem nevoie de ajutorul tău pentru asta!

Uşa se închise. Cole se rezemă cu spatele de un perete şi se scurse înspre podea. Ridică pupilele spre tavan şi îşi puse mâinile în cap. Mintea lui încă refuza să fie invadată de realitatea ce îi fusese dezvăluită.

Capitolul 20

15 IULIE 2509. AMERICA DE NORD, ORAŞUL TENTORIAN

La câteva mii de kilometri depărtare de Insulă, Xilo păşea grăbit pe culoarul clădirii prezidenţiale tentoriene. Uşa biroului se deschise automat, dispărând în perete, iar acesta intră furios în cameră.

– Ce se întâmplă acolo, pe Insulă? tună el din prag.

– Xilo, am vrut să-ţi spun, lucrurile au degenerat şi am considerat necesar să intervenim cu doi oameni, îi răspunse Nemilo.

– Minţi! Urmăresc cu atenţie ce se întâmplă acolo şi ştiu foarte bine că lucrurile nu au „degenerat".

Nemilo îşi dădu ochii peste cap, făcându-se că nu înţelege.

– Nu aveai dreptul să acţionezi fără acordul meu! Ştii foarte bine că nu avem voie să greşim în misiunea asta.

– Bine, bine... i-am trimis pentru a obţine nişte informaţii dintr-o clădire guvernamentală şi lucrurile au degenerat acolo. Au fost atacaţi.

– Nu mă lua de prost, Nemilo! îl apostrofă Xilo aproape urlând. Ăla a fost un atac, un adevărat măcel. Aveam un plan, aveam un obiectiv acolo; acum ai pornit un război!

Xilo ştia că promisiunea lui principală faţă de naţiuni fusese spulberată. Trebuia doar să ţină Tentoria departe de

agresivitatea faţă de alte popoare şi să respecte legile şi teritoriilor altora. Încercase de multe ori să schimbe mentalitatea tentorienilor, însă fără succes. Încercase să dea şi un exemplu pentru aceia pentru care ţelul suprem încă mai era perfecţiunea: îşi lăsase părul să albească şi câteva riduri să-i brăzdeze faţa. Mulţi spuneau că eşuase şi-n asta şi că nici aşa nu părea de 60-70 de ani, vârsta pe care ar fi vrut s-o arate. În Tentoria oricum nu mai conta de mult frumuseţea; oricine ar fi putut fi fotomodelul perfect; progresul tehnologiei în medicina estetică era la îndemâna tuturor.

– Xilo, schimbă Nemilo tonul, luând o atitudine aparent constructivă, oricât am fi crezut că putem ajunge uşor pe Insulă, cu vorba bună, uite că am descoperit că sunt destul de bine organizaţi şi mulţumiţi de viaţa lor de acolo... şi s-ar putea să nu ţină. Putem cuceri Insula în câteva ore cu tehnologia pe care o avem, trebuie numai să găsim o breşă prin care să pătrundem...

– Omule, îl întrerupse Xilo întunecat la faţă, însă calm şi cu fermitate în voce, am promis naţiunilor că o să ne îmbunătăţim comunicarea, că vom colabora cu alte popoare, că vom îmbunătăţi relaţiile cu ele. Unde sunt toate astea în ceea ce faci tu?

– Naţiunile nu mai urmăresc ce e acolo. Ştii bine că teritoriul ăsta nu e inclus în niciun tratat. Nimeni nu vede ce se întâmplă acolo, sunt rupţi de lume. Practic, nu mai există! rânji Nemilo.

– Dar nu aşa! Am spus că o să colaborăm cu ei.

– Eu nu colaborez cu rase inferioare; duhnesc a proşti, se bucură de acele sentimente vechi, primitive! conchise Nemilo sec.

– Interzic o astfel de gândire în clădirea prezidenţială şi

pe tot teritoriul tentorian! strigă din nou răspicat bătrânul Xilo. Doar pentru că noi nu avem nicio limită în a folosi cele mai recente tehnologii, nu înseamnă că le suntem superiori!

Nemilo îşi turnă ceva de băut într-un pahar, îl ridică şi înclină capul spre un ofiţer tentorian prezent în cameră, arătând ignoranţă la predica şefului său direct.

– Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat ultima oară! continuă Xilo întărâtat. Naţiunile pot decide oricând să schimbe tratatul sau chiar să-l rupă... şi vor construi iar arme pentru a lupta împotriva noastră. Va fi din nou un masacru în rândul tentorienilor. Trebuie să ne folosim creierele, să acţionăm şi să colaborăm inteligent; scopul nu scuză mijloacele. Nu vezi că deja o parte din fraţii noştri tentorieni vor pace? S-au săturat de toate astea. Aud că unii dintre ei sunt dispuşi să accepte limitarea la folosirea tehnologiei.

– Prostii!... o parte prea mică, nişte răzvrătiţi pe care îi numeri pe degete! Eşti orbit de idealurile tale. Legile Pământului sunt mai importante decât ceea ce reglementezi tu aici, lătră Nemilo, apropiindu-se de el şi punându-i o mână pe umăr. Evoluţionismul este o lege fundamentală, pe care tu ai uitat-o, bătrâne!

– Îţi interzic să mai gândeşti aşa sau te voi elibera din funcţie imedia...

Nu apucă să termine fraza. Un pumnal ca o rază de lumină apăru în mâna lui Nemilo şi se înfipse adânc în stomacul lui Xilo.

– În calitate de preşedinte interimar, îmi vreau pământul înapoi! rosti Nemilo uitându-se în ochii lui.

Apoi îşi întoarse privirea şi i-l înfipse şi mai adânc. Nu îl mai putea privi în ochi. Ofiţerul prezent în cameră veni şi el pe la spatele lui Xilo şi-i mai înfipse un pumnal în ceafă.

Bătrânul conducător se prăbuşi. Niciun gând nu-i mai trecu prin minte, niciun sunet nu mai vibră în încăpere. Faţa de gheaţă a lui Nemilo rămase neclintită doar pentru câteva clipe.

– Fă-mi legătura cu Kaligor! îi ordonă el ofiţerului, scoţând pumnalul din stomacul lui Xilo.

– *Da!* se auzi vocea joasă şi răguşită de la capătul celălalt.

– E rezolvat!

– Buuun! Aici... doar pe jumătate. N-am găsit nicio armă mai nouă în clădire, dar am aflat unde este Centrul de Control.

– Hmm! îngână Nemilo.

– Va fi mult mai greu fără arme.

– Nu cred că avem vreo posibilitate să vă trimitem arme pe Insulă, cel puţin nu foarte repede. Cum crezi că stai cu timpul?

– Probabil vor întări Centrul foarte curând, se auzi vocea gravă a lui Kaligor, nu avem timp! Trebuie să continuăm conform planului. Vom primi ajutor de la prietenii noştri, ragonii.

– Mda... OK, continuă aşa atunci! Fă ce ai de făcut cu tehnologia pe care o ai. Sunteţi o echipă de elită acolo. N-au nicio şansă în faţa voastră, nici dacă vă duceţi peste ei doar voi singuri.

– `nţeles!

Capitolul 21

50 KILOMETRI NORD DE CAPITALA INSULEI

Se stabiliseră aici cu doar o lună în urmă. Cei câţiva tentorieni infiltraţi transformaseră o centrală electrică părăsită în baza lor temporară. O făcuseră împreună cu ajutoarele lor de pe Insulă, o bandă de mercenari antrenaţi în stil militar, ce se identificau uşor prin trăsăturile asiatice şi tatuajul de pe gât în forma unui dragon umanizat – aşa-numita bandă a Ragonilor din Umbră.

Într-unul dintre birourile improvizate, vreo 15 persoane erau strânse în jurul unui cerc imaginar, ca pentru o şedinţă fulger. Vocea răguşită a lui Kaligor răsuna pe atât de puternic şi aspru, pe cât era de joasă şi de neclară:

– ...ăsta e noul nostru plan. Din păcate, n-am primit decât echipament de cercetare, recunoaştere şi supravieţuire... pentru misiunea iniţială. Suntem opt tentorieni cu opt dispozitive, asta e tot!

Şi îşi arătă dispozitivul de la mână ce semăna cu un ceas mare, rectangular. Kaligor, şeful misiunii tentorienilor pe Insulă, avea acea privire rece de mercenar de modă veche; chel şi cu o engleză în care se putea distinge clar accentul rusesc. Deşi nu avea nici urmă de rus în sânge, o simţea acum ca pe cea de-a doua lui origine, după cea de tentorian. Unii dintre tentorieni îşi pierduseră, cu timpul, specializarea.

Alţii însă veneau din familii cărora, deşi evoluaseră odată cu noua eră tehnologică, le plăcea să mai păstreze în genă apartenenţa faţă de ceea ce fuseseră la origine. Kaligor era unul dintre aceştia – descendentul unei elite de tentorieni special creată pentru a acţiona pe teritoriul rus, de tipul „caută, identifică şi distruge".

În cameră cu el se afla echipa sa de tentorieni împreună cu cei mai de seamă dintre gazdele lor, ragonii din umbră.

– Vom lucra împreună! continuă Kaligor uitându-se către Hoshito. Sper că ai strâns cea mai bună echipă... asta ca să se compenseze cu nivelul primitiv pe care îl aveţi aici.

– Ţi-am zis, cei mai bine antrenaţi o sută de oameni! rosti Hoshito foarte sigur pe cuvintele sale. Sunt nerăbdători să distrugă sistemul ăsta înapoiat şi să pună mâna pe roadele progresului.

– Afară îi aşteaptă o grămadă de tehnologie nebună, rânji Kaligor. Nici nu-ţi imaginezi câte s-au inventat! Hai să punem mai întâi mâna pe Insulă şi apoi o să poată vedea toootul!

„Iei!", un strigăt barbar răsună în încăpere. Doar Powalski, unul dintre tentorieni, se abţinu.

– Hai să vedem ce metal primitiv ai aici! îi ceru Kaligor lui Hoshito.

Hoshito, bossul mercenarilor „din umbră" şi gazda misiunii tentoriene, era o aparenţă nemiloasă, pocită de multele cicatrici de pe faţă, dintre care una, foarte veche şi adâncă, se distingea mai clar pe obrazul stâng – un călău modern gata oricând să ucidă pentru bani şi putere. Se îndreptă către o lădă mare, metalică şi o deschise. Era plină de arme şi muniţie.

– Metalul primitiv pe care-l avem pe aici! spuse el

indicând spre ladă, cu un zâmbet în colţul gurii.

– Bum bang yeah! exclamă Kaligor. Iubesc antichităţile!

Se apropie de ladă şi luă un pistol. Îl încărcă, îl fixă în palma stângă şi apăsă pe trăgaci. Câţiva făcură speriaţi un pas în spate.

– La naiba... da' arde!

Şi strânse din dinţi, privind cu o satisfacţie morbidă la gaura din mână care începuse să se astupe. Sângerarea se opri în câteva secunde; mâna îi era vindecată. Gazdele asiatice rămaseră încremenite.

– Avem şi ceva ruginituri de antichităţi mai mari? întrebă Kaligor, în timp ce îşi ştergea palma de pantaloni.

Hoshito făcu un semn din cap către oamenii săi şi alte trei lăzi mari fură deschise. Erau pline ochi cu armament greu: lansatoare de rachete, grenade, mitraliere antitanc.

– Mai mari de atât? zâmbi parşiv Hoshito.

– Nu, mărimea asta îmi place! exclamă Kaligor satisfăcut.

Gărzile ragonilor ce supravegheau perimetrul bazei temporare salutară cu un gest simplu maşina în trecere. La volan era Claire, o tânără tentoriană roşcată, cu ochii verzi.

La doar câteva sute de metri depărtare de bază, zări trei bărbaţi instalând ceva. *În mod normal nu avem treabă aici. Ce echipament instalează acolo?* se întrebă ea. *O ţeavă... o turelă... armament antiaerian... ce mama naibii?* Îi urmări mirată,

continuându-şi drumul până în dreptul clădirii. Opri motorul încă nedumerită de toată foiala din jur. Dintr-un camion se descărcau lăzi metalice. *Armament militar?* Doi bărbaţi o măsurară apatic din ochi, continuând să care cu grijă o ladă. Coborî şi îşi făcu loc pe lângă ei. Îi sfredeli suspicios cu privirea şi intră în clădire.

Uşa camerei în care se aflau cei 15 bărbaţi fu trântită de perete; Claire intră ca o furtună:

– Ce se întâmplă aici, radem instituţii guvernamentale mai nou?

– Uuups! reacţionă Kaligor ca un măscărici.

– Ce...? întrebă Claire mirată, uitându-se pe rând la toţi cei din cameră.

Neînţelegând de ce nimeni nu scoate o vorbă, pronunţă din nou:

– Băieţi...?! Am fost aduşi aici pentru a analiza resurse, comportamentul oamenilor, starea lucrurilor...

– Da, şi până acum totul a mers conform planului, o acoperi Kaligor. E timpul să trecem la partea a doua, ocupaţia!

– Ce ocupaţie? ridică Claire vocea. Mi s-a spus că cel mai serios lucru care s-ar putea petrece aici ar putea fi o negociere paşnică, după ce i-am convinge pe oamenii ăştia că sunt înapoiaţi, minţiţi şi că interpretează greşit realitatea legată de evoluţia planetei; şi acum ce facem, deja îi ocupăm?! În felul ăsta? De unde şi până unde ideea asta?

Kaligor se hlizi către ceilalţi, arătându-şi toţi dinţii, ca şi cum ea ar fi fost singura împotrivă. Apoi îşi întoarse chipul strâmb către ea:

– Să zicem că e o mică schimbare de plan. Să zicem că ne-am gândit noooi... că nu mai avem timp şi... ce-ar fi dacă

ne-am apuca noi să invadăm Insula chiar în seara asta?!

– Asta e o prostie! ripostă Claire, făcându-l să-şi îngheţe zâmbetul.

Simţi nevoia să se aşeze pe un scaun şi să se calmeze, pentru a-şi formula pledoaria:

– Se face o lună de când am început să observăm această lume care a rămas intenţionat în urmă. Eu una am redescoperit miracolul de a fi om, miracolul de a fi înconjurat de toate aceste frumuseţi.

Kaligor ridică din sprâncene, în timp ce Claire apăsă de două ori pe dispozitivul de la mână.

– Uită-te pe ecran! şi indică spre cele trei monitoare din cameră.

Imaginile din natură umplură camera cu o lumină caldă – înregistrări captate cu mini-drona în timpul misiunilor de recunoaştere, pe care îi placea să le revadă în fiecare seară, înainte de a adormi.

– Râurile sunt aşa în realitate, ei nu trebuie să mai transmită vreun impuls fals creierului ca să „vadă" aşa ceva. Iarba este verde şi mirosul ei te face să simţi că renaşti. Animalele zburdă în sălbăticie fără a fi controlate, iar oamenii nu le ţin acolo doar pentru plăcerea de a le vedea sau a le vâna.

Liniştea domnea în sală. Pe ecrane apărură secvenţe cu insularii desfăşurând activităţi cotidiene.

– Şi localnicii, continuă ea, aceşti oameni ce formează „secta" pe care o vedem noi de acolo, de afară, sunt minunaţi! Râd cu râsete adevărate, fac greşeli, sunt zăpăciţi şi stângaci, aşa cum ar trebui să fie oamenii normali, muncesc din greu... cu lucruri reale, palpabile... şi nu se bazează numai pe tehnologie. Au vise reale şi iubesc aşa cum

un om ar trebui să iubească.

Filmarea unor părinți cu copiii lor, ce alergau și râdeau într-un loc de joacă, se derula într-o sincronizare perfectă pe monitoarele pe care își ațintiseră ochii cu toții.

– Impresionant! o opri Kaligor. Îmi place la nebunie insula asta; hai să punem mâna pe ea! De pământenii de cutumă veche n-am nevoie.

Încheie sarcastic și cu o față serioasă, după care începu să râdă zgomotos. Făcu roată fața către cei prezenți, pentru a fi susținut. Toți îl urmară într-un râset tembel, exceptând Claire, ce îl fixa fără a mai clipi, și Powalski, care privea către ea cu aceeași îngrijorare.

– Domnișoară Claire, rosti Kaligor, trecând la o atitudine cât se poate de severă și impunătoare, în caz că nu ai înțeles ce am zis, misiunea noastră drăguță de recunoaștere a luat sfârșit. Se pare că a avut loc o schimbare de plan și am primit instrucțiuni să facem tot ce ne stă în putere să dezactivăm scutul de protecție al Insulei, pentru a-i lăsa pe camarazii noștri să se bucure și ei de toate aceste frumuseți.

Kaligor se uită și la ceilalți, cu o față pietrificată, pentru a face mesajul, din nou, clar pentru toți.

– Păi daa! îl sprijini cu un strigăt în forță Osman, un tentorian masiv, de doi metri înălțime.

– Am fost cu toții antrenați să luptăm, adăugă Kaligor. Suntem tentorieni și putem face asta, ne este în sânge!

– Asta nu înseamnă că trebuie să fim inumani! i-o tăie Claire. Eu nu mai vreau să continui misiunea asta. M-am înrolat pentru o misiune de recunoaștere și cred că am dreptul să spun nu la orice altceva.

Roșul aprins al capilarelor deveni vizibil pe fața lui Kaligor.

– Aleg să nu îi deranjez, accentuă Claire, şi o să îmi transmit părerea şi tentorienilor de acasă. Mai degrabă aşa ar trebui şi noi să fim; poate că ar trebui să învăţăm de la ei!

Powalski prinse curaj şi se lansă în discuţie:

– Este clar că toate astea au fost planificate înainte să ajungem aici. Am fost mințiți; cred că ar fi trebuit să fim consultaţi în această privinţă! Cu tot respectul, dragi camarazi, dar văzând ce e aici, pe Insulă, eu am aceeaşi poziție ca şi Claire.

– Şi ce o să faci cu poziția asta, domnule Powalski? mârâi Kaligor o întrebare pe un ton amenințător.

– Ce o să fac cu ea?... hmm... o să ți-o îndes undeva şi o să cer ca misiunea asta să înceteze de-îndată! Eu mă întorc acasă.

Un fior înghețat se înfipse în inimile tuturor.

– Max, pronunță Kaligor cu un accent rusesc şi mai evident, conectează-mă la casa domnului Powalski. *Ce crede idiotul ăsta că face?* gândi el, orbit de furie. *Trebuie să le dau un exemplu şobolanilor ăştia, altfel mă vor mânca de viu.*

– Ăăă yuup! răspunse prompt tentorianul cu alură de rapper ratat.

Şi fără a se obosi să gândească, se întoarse către un dispozitiv asemeni un laptop militar şi activă conexiunea în afara Insulei, direct în casa părinților lui Powalski. Mama lui Powalski apăru pe unul dintre monitoare. Era în camera de oaspeți, aranja o lumânare pe masă şi nu părea să aibă idee că cineva s-ar fi conectat la sistemul informatic al casei.

– Jegoşilor, izbucni Powalski, ce-aveți cu mama?! Vă voi raporta!

Kaligor ridică mâna câțiva centimetri, după care o lăsă în jos plictisit, dând undă verde morții. Mama lui Powalski se

prăbuşi instantaneu.

– Nuuuu! Nenorociţilooor, nuuu! urlă tânărul îngrozit şi căzu ca secerat în genunchi, plângând cu disperare.

– Să vedem ce face şi taică-tu, domnule Powalski? glăsui plin de cruzime bossul misiunii.

Powalski rămase neputincios, în genunchi, cu suflul întretăiat de suspine.

– Vei plăti pentru asta! răbufni Claire şocată.

– Max, fă-mi o legătură şi la tatăl domnişoarei! reacţionă rece Kaligor.

– Staaai! urlă tânăra roşcată.

– Din păcate pentru tine, tu n-ai o familie prea numeroasă, domnişoară Claire.

– Stai! rosti din nou cu tărie Claire, uitându-se către Max.

Văzu în ochii lui o indiferenţă metalică faţă de ordinele pe care le execută. Ştia că n-ar fi fost în stare să facă diferenţa dintre un gândac mort sau un om mort. Făcea parte din noua aşa zisă generaţie „a copiilor fără suflet", descendent al unor tentorieni specializaţi în acţiuni de ofensivă cibernetică. Pentru această specializare, se renunţase în laborator la multe funcţii ale genei umane, ca să se facă loc altora de procesare software, care erau necesare pătrunderii cât mai rapide în orice sistem IT şi controlului său.

Pierdută, se uită în jur după orice rază de speranţă. Ochii roşii îi erau gata să fie năpădiţi de lacrimi. *Kaligor e un monstru, trebuia să-mi dau seama!* zbieră în sinea ei şi-şi scrută pe sub sprâncene şeful înfiorător, care căuta din priviri, cu disperare, o armă. Sesizase încordarea lui Powalski, pregătit să sară dintr-o clipă într-alta asupra lui, şi pornise cu paşi mici, aparent inofensivi, spre o ladă cu armament.

Powalski observă mişcarea şi se năpusti la gâtul lui,

proiectându-l chiar peste lada de armament. Începu apoi să-l strângă cât putea de tare. Faţa bossului se învineţi brusc, însă nimeni nu sări să îi separe. Urmăreau doar neajutoraţi. Tânărul distrus de durere se urcase cu tot corpul deasupra lui Kaligor, punându-şi întreaga greutate în mâinile încleştate adânc în gâtul şefului său.

Cu ultimele puteri, disperat şi de-abia mai răsuflând, Kaligor întinse mâna după un pistol Uzi aflat în grămada de arme. O secundă mai târziu, sunetul oribil al pistolului semiautomat irupea în liniştea încăperii. Nimeni nu mai respira, nimeni nu mai clipea. Powalski încremeni şi el. Mâinile sale slăbiră gâtul pe care îl strânseseră cu atâta forţă. Sângele-i umezi spatele hainei ciuruite, sub chipul brăzdat de şoc a lui Claire.

Liniştea fu sfărâmată din nou de un alt ropot de gloanţe... aceeaşi armă, până când încărcătorul se goli. Kaligor terminase de vărsat toată muniţia în trupul lui Powalski, care se chinuia să-şi amâne moartea. Şeful nemilos îşi întoarse faţa către lada de arme, luă din ea un alt încărcător şi îl schimbă cu cel din arma sa. O sprijini apoi în pieptul lui Powalski, în dreptul inimii, şi apăsă din nou pe trăgaciul morţii... până la capăt. Trupul neînsufleţit al lui Powalski vibra la fiecare trecere de glonţ. Într-un final, cedă şi el, ultimele gloanţe zburând în gol, direct în tavanul camerei, printr-un tunel proaspăt săpat, ce nu îşi avea locul acolo. Tăcerea înghiţi întreaga cameră.

Kaligor privea în gol, stropit de sânge pe faţă şi pe corp. O broboană roşie i se prăvăli de pe o sprânceană pe obraz. Nu simţea nicio fărâmă din toată această durere. Ridurile accentuate de pe frunte şi obraji arătau ca nişte zbârcituri dezgustătoare, lipite în grabă pe chipul unui manechin de

fier. O secundă mai târziu, îndreptă către Claire arma din care se scurgeau picături de sânge, hârâind o întrebare răguşită:

– Tot mai crezi că nu trebuie să continuăm misiunea?

Nu mai primi niciun răspuns; tăcerea vorbea de la sine. Claire încerca cu disperare să-şi păstreze calmul şi să-şi reducă ritmul bătăilor inimii, care parcă îi explodau în trup. Cu toţii o cercetau insistent. Nu îndrăzni să spună nimic; se uita doar în gol, cu pupilele împăienjenite de ură. Arma îndreptată spre ea se încăpăţâna să stea neclintită.

– Boss... rupse tăcerea vocea groasă, fără pic de inflexiune, a lui Todor, tentorianul nordic, doar nu ai de gând să ne laşi fără jumătate de echipă!

Dacă apăs pe trăgaci, echipa mă va privi cu teamă! gândi Kaligor. *Idiotul ăla m-a atacat, m-am apărat... le-am dat o lecţie, e suficient. Am nevoie de toţi. P-asta o am la mână cu taică-su. Nu va mai îndrăzni!*

– Bun, aşa mă gândeam şi eu! rosti ucigaşul către Claire, împingând deoparte trupul neînsufleţit a lui Powalski.

– Cu asta, prieteni, arătă Todor spre trupul ciuruit, am rămas acum doar şapte d'-ai noştri. După mine, s-ar putea să ne fie mai nasol acum!

Trase zgomotos din măsea şi ridică ochii către Kaligor:

– Asta nu făcea parte din plan.

– Nu neapărat, i-o întoarse Kaligor sictirit. Hoshito, vrei să trăieşti veşnic?

Hoshito se uită surprins la Kaligor, care întoarse trupul lui Powalski cu faţa la podea, se aplecă asupra lui, scoase un cuţit dintr-una din cizme şi i-l înfipse în ceafă. Câteva secunde mai târziu avea în mână o capsulă ca un butoiaş oval, de câţiva centimetri. Câteva fire, ca nişte rădăcini,

atârnau de capsula plină de sânge. Apăsă un mic semn aflat pe butoiaş şi rădăcinile se retraseră.

– Stai jos pe scaun şi pune bărbia în piept! îi dictă lui Hoshito.

Uşor speriat, şeful bandei ragonilor se conformă, căutând rătăcit din privire ceva... un înţeles a ceea ce urma să i se-ntâmple. Kaligor se apropie de el cu capsula în mână:

– O să te doară puţin, da' eşti băiat mare!

Şi îi fixă butoiaşul încă plin de sânge în partea de sus a cefei. Dispozitivul se activă la atingerea pielii, începând să-şi scoată din nou rădăcinile. Una câte una, acestea îşi făceau loc prin pielea lui; capsula îi penetră capul milimetru cu milimetru, până când rădăcinile fură complet conectate la creier.

– Aaaaa! icni el printre dinţi.

Îşi dădu ochii peste cap şi se prinse cu toată forţa de braţele scaunului, făcându-l să trepideze din toate încheieturile. O izbucnire puternică şi rămase cu ele undeva în aer, apoi le izbi cât putu de tare de pământ. Treptat, calmul se propaga în mintea sa. Pe suprafaţa pielii rămăseseră doar câteva urme de sânge şi un mic semn luminos, ca un led roşu, în formă de T. Capsula se implantase, iar T-ul lumina acum pe ceafa lui, asemenea celorlalţi şase tentorieni prezenţi. Al şaptelea, Claire, era excepţia.

– Vezi, rânji Kaligor către Todor, suntem opt din nou.

Se aplecă peste Powalski şi îi desfăcu dispozitivul rectangular de la mână, apoi se întoarse mândru către Hoshito şi i-l prinse lui:

– Tocmai te-ai făcut cu un sistem de ultimul răcnet. E rar şi la noi acasă... imunitate, prietene! Mizeria asta şi capsula sunt conectate total la creierul tău, la sistemul auditiv, vizual,

coordonare, funcţii vitale, tot. Ai control direct acum!

– Vine cu instrucţiuni? făcu Hoshito pe deşteptul.

Tentorienii izbucniră cu toţii în râs.

– Dacă nu ştii să-l foloseşti, întreabă-te şi haap, imediat vei şti!... sau cel mai simplu, gândeşte-te la ce vrei să se întâmple. Poate fi orice din ce poţi controla cu corpul tău... ai grijă ce-ţi doreşti, hehe!

– Primitivii ăştia habar n-au ce li se pregăteşte! exclamă Max şi începu să râdă prosteşte.

– Decât să râzi, îl mustră Kaligor fără a-l aştepta să se oprească, mai bine asigură-te de două ori că vom avea funcţională comunicarea cu Tentoria prin scutul ăsta nenorocit.

Max îşi păstră faţa veselă şi bătu cu palma în carcasa unui server:

– Şef, aici stă multă muncă... comunicarea între noi, în interiorul bulei, şi comunicare radio în afară. Le-am făcut o mică lucrătură cibernetică în sistemul de filtrare a frecvenţei pe care o folosesc în comunicarea cu navele de recunoaştere... nu degeaba mă trag din ăi mai buni...

– Hai... că te dai prea... intră şi Osman în discuţie. O specializare de prăpădiţi când vine vorba de luptă corp la corp. Atunci alergaţi ca potârnichile... nici la alergat nu vă pricepeţi...

– Bine că sunteţi voi cu muşchi, mă...

– Ajunge cu noi, voi... aici suntem toti tentorieni! lătră Kaligor. Puteţi dezbate filosofic despre obârşia voastră după ce terminăm treaba aici.

– Mdea... făcu Osman în silă.

– Max, tu vei merge cu răzvrătita! ordonă bossul tentorian. N-o scăpa din ochi! Şi tu, rosti el răspicat către

Claire, ai face bine să ne ajuţi! Altfel... nu pot fi tras la răspundere pentru acţiunile mele, pentru că ar fi consecinţa faptelor tale.

Vocea plină de cruzime se făcu bine auzită. *Trebuie să mă simtă supusă... cel puţin până găsesc o soluţie!* gândi Claire şi coborî pleoapele în semn de acceptare. Sufletul îi era răvăşit. Orice pas greşit ar fi putut costa-o viaţa ei şi a familiei. *N-am de ales, trebuie să-mi păstrez calmul...*

Capitolul 22

CENTRUL DE CONTROL

Era seară, la câteva ore după atacul asupra Casei Securităţii, şi în Centrul de Control încordarea se simţea pretutindenti. Vestea masacrului presărase nelinişte în sufletele tuturor.

– E singura persoană ce ne mai leagă de tentorieni, argumentă femeia cu părul negru, perfect întins şi prelins peste umeri. N-au lăsat pe nimeni în viaţă astăzi, însă el acolo, în pădure, a fost lăsat în liber.

– De ce-a trebuit Chris să-i dea atât de multe detalii? se plânse bărbatul cu mustaţă.

– Pentru că e o realitate greu de digerat, îi răspunse ea prompt. Uită-te la ce este în jur, la Insula pe care trăim. Cum să creadă aşa ceva dacă nu i se spune adevărul?!

– Nu ne mai trebuia şi-a 56-a persoană care să ştie adevărul până la nivelul ăsta. Sistemul este bazat pe un secret total. Altfel nu funcţionează.

– Oricum, nici noi nu ştim chiar totul, Arnar, şi am jurat să nu ne dorim vreodată să ştim.

– Ştim suficient... şi acum şi el, bodogăni mustăciosul.

– Altfel nu ne-ar fi putut ajuta. Băiatul este speriat şi aşa. Cum puteam pretinde ajutor de la el prezentându-i lucruri fără sens?

Mustăciosul pufni nemulţumit:

– Se învârte printre rotiţele sistemului acum.

– Ce rotiţe, reacţionă ea cu calm, nu vezi că nu funcţionează perfect?!... Tentorienii au reuşit să treacă de scutul ăsta care ne înconjoară la o sută de kilometri în toate direcţiile. În mod normal, orice trece de el fără autorizaţia noastră este automat pulverizat... însă ei au găsit o portiţă, nava noastră.

– Încerci şi tu să mă-nvinovăţeşti de neglijenţă?

– Nu, sigur că nu! Încerc doar să înţeleg cum ai fi procedat tu altfel cu băiatul?!... Ţi-am spus, e singura conexiune ce ne leagă de intruşi. Şi, în plus, a fost alegerea Erudiţilor de a-l contacta şi de a-i spune adevărul. Decizia lor nu poate fi contestată.

– Da, sigur, autoritatea supremă... mârâi Arnar.

Uşa biroului se deschise. Dialogul încetă brusc. Chris intră însoţit de Cole şi îi prezentă rapid pe cei doi:

– Cu noi aici sunt generalul Casei Apărării, domnul Arnar Arnason, şi adjunctul său, doamna general Andreea Petrova.

Tânărul nu le întinse mâna, îi salută doar respectuos de la distanţă, cu un simplu:

– Vă salut!

Îi scană apoi, rapid. Cei doi purtau costume militare similare, însă fără nicio insignă în piept, doar cinci trese pe umărul generalului şi patru pe cel al adjunctului său. Observă pe trese acelaşi însemn al lăcaşului religios unde se ducea cu familia în fiecare duminică. Din instinct, îşi îndreptă spatele şi-şi umflă pieptul. *De ce-am făcut asta?!*... gândi el indignat.

– Domnule Williams, i se adresă doamna Petrova, pentru că probabil deja vă întrebaţi ce este cu această instituţie despre care n-aţi auzit, vă pot confirma dacă e nevoie: Casa Apărării este mai puţin cunoscută de populaţia Insulei.

Presupun că acum, după ce aţi aflat că nu suntem singuri pe Pământ, înţelegeţi şi motivul pentru care ea există. Şi pentru a ne adresa unul altuia mai simplu, eu sunt Drew!

Doamna Petrova era o femeie sexi, la vreo 40-50 de ani, cu o conduită impecabilă şi-o exprimare militară care erau uneori trădate de eleganţa gesturilor şi de liniile încă delicate ale feţei.

– Încep să mă obişnuiesc cu micile voastre secrete, scurtă tânărul discuţia, cu ironie.

Drew afişă intenţionat un zâmbet deformat, ca şi cum n-ar fi înghiţit gluma.

– Iar eu sunt Cole, adăugă el.

– Oook, hai să vedem cum ne poate ajuta Cole! intră generalul în vorbă, fără a mai pierde timpul.

Vocea fermă şi privirea încruntată erau demne de un general. Mustaţa stufoasă continuată spre barbă îi accentua duritatea. *E, într-un fel, Conducătorul Casei Apărării*, socoti Cole. *Ce chestie?! Tata ar putea descrie şi-n somn fiecare detaliu al oricărui Conducător, de la educaţie pâna la înălţime, timbrul vocii, ...iar de... Arnason n-a auzit nimeni.*

– Cole, continuă el indicând spre o hartă întinsă pe masă, hai să vedem mai exact unde ai întâlnit tentorianul ăsta.

– Tentoriana... îl corectă tânărul, pentru că era o fată!

Generalul ridică din umeri, de parcă precizarea ar fi fost irelevantă.

– Aici este drumul forestier, începu Cole, punând degetul pe hartă, aici trebuie să fie partea închisă care dă spre prăpastie... chiar aici!

– Hî, exclamă Arnar pe nas, nu e nimic acolo în afară de râuri şi păduri! Ce naiba vrea să facă acolo, că doar nu ieşise la un picnic?!... Mm, ce naiba vor?

– În Casa Securităţii au scotocit toate dosarele, zise Drew, ce voiau şi de acolo?... Poate că ar merita să-l trimitem în locul unde a văzut-o şi să-l monitorizăm, poate va apărea din nou!

– Ar putea fi o idee, spuse Chris, deşi, după măcelul recent, poate fi riscant. Crezi că vor mai fi la fel de paşnici?

Tânărul se amestecă, foarte surprins:

– De ce credeţi c-ar apărea din nou?... şi despre ce măcel vorbiţi?

– E singura pistă pe care o avem, îi răspunse Arnar, poate căuta ceva în zona aia. Cel puţin, ştim c-a apărut de două ori în aceeaşi zonă, până acum.

– Nu mi-aţi răspuns şi la a doua întrebare, insistă Cole.

– Mi-e teamă că informaţia asta o să rămână confidenţială deocamdată, domnule Williams.

– Pe scurt, tentorienii au atacat una dintre clădirile guvernamentale, dezvălui în două vorbe Chris.

Arnar se uită indignat la el. *Trebuia să-i spună şi asta?!*

Remarcând expresia generalului, Eruditul se simţi nevoit să adauge:

– Vom comunica şi la ştiri incidentul... probabil n-ar putea trece neobservat. Însă, nu ştiu în ce formă o vom face...

Deşi, pentru un moment, faţa îi trădă îngrijorarea, tânărul se arătă mulţumit de răspunsul primit:

– OK, poate-i o pistă bună. Putem încerca. Eu unul n-am nimic de pierdut; ca urmare, nu mi-e teamă!

– Câteva zile vei rămâne aici, pentru a fi în siguranţă, spuse Drew, cel puţin până vom înţelege intenţiile tentorienilor. Centrul acesta a primit deja întăriri şi va primi şi mai multe mâine dimineaţă.

– Sunteţi pregătiţi de un atac similar şi aici? întrebă curios Cole.

– Voi fi sincer cu tine, ţinu Eruditul să-i răspundă, n-am mai avut niciodată un astfel de incident şi nicio vizită din partea nimănui din afară. Noi suntem o naţiune paşnică, nu avem conflicte cu nimeni. Aşadar, aici totul este fundamentat pe principii paşnice, inclusiv tehnologia pe care o deţinem, şi nu este conceput pentru a răspunde unei astfel de situaţii.

– Deci nu sunteţi pregătiţi! concluzionă tânărul.

– Domnule Williams, interveni Arnar mai tensionat, sincer nu ştim dacă suntem sau nu, atâta timp cât nu ştim ce vor de la noi.

Tăcerea de câteva secunde accentuă răspunsul evaziv. Cole observă ridurile pronunţate de deasupra sprâncenelor generalului, ca nişte şanţuri formate de mult prea multe încruntări; apoi, negrul stins din jurul orbitelor, ce trăda sechelele unui trecut îndepărtat, ca al unui om îmbătrânit de mult prea multe amărăciuni. *Prin câte-o fi trecut?* cugetă el. *Ce sau cine l-a adus în rolul ăsta, în ce conflicte să fi fost implicat... căci pe Insulă totul a fost paşnic. Trebuie să aibă multe secrete pe suflet... dar cine sunt eu să-l judec?!*

– Vreau să îmi sun familia şi să le spun că sunt bine! rosti Cole cu voce joasă.

– OK, încuviinţă Drew înainte ca cei doi bărbaţi să poată pronunţa ceva, dar va trebui să găseşti o altă explicaţie pentru lipsa ta de acasă, alta decât realitatea. Nu ştim ce este în spatele acestei întâmplări. Îi poţi pune în pericol.

Tânărul cântări rapid înainte de a răspunde:

– De acord... dar mă gândesc că au văzut deja camera... şi-au dat seama că am plecat prea în grabă, fără nimic la

mine...

– Am avut noi grijă să aranjăm puţin camera, să-ţi luăm un rucsac, să pară că ai plecat de bună voie.

– Am înţeles. Vă pricepeţi să duceţi unele lucruri până la cel mai mic detaliu... unele doar, îi dojeni din nou Cole.

Faţa impasibilă a celor trei îi spuse că trebuie să continue:

– Bun. Le voi spune că... am plecat în munţi pentru câteva zile... să îmi regăsesc puterea de a mai trăi. La un moment dat voiam oricum să o fac. Mă descurc!

– Bine, zise Drew împleticită, atunci rămâne stabilit. Apoi reveni cu aplomb: mâine dimineaţă te echipăm şi te trimitem în zonă împreună cu o echipă de supraveghere.

Capitolul 23

La opt niveluri sub pământ, complet separată de birouri, se afla camera de monitorizare şi control. În seara aceasta sunt de serviciu doi Erudiţi. Cei doi şedeau pe scaunele lor mari şi confortabile, făcute parcă pentru regi. În linie cu ei mai erau încă zece scaune similare, pentru fiecare dintre ceilalţi Erudiţi, toate fiind aşezate în forma unui arc de cerc. Erau îmbrăcate în piele şi cusute cu însemne personalizate pe spetează, pentru fiecare dintre aceştia. La bază, toate aveau acelaşi însemn – o stea cu o floare interioară, având corola în formă de inimă. Straniul design al camerei, un amestec între stilul futurist şi cel baroc, dădea impresia unui loc sacru. În acelaşi timp, se identifica cu cel al unei camere de monitorizare, ergonomică şi complet funcţională. Pereţii erau pictaţi cu aceleaşi simboluri şi slogane legate de umanitate, de viaţă, de existenţă ca şi în lăcaşul religios. În spatele scaunelor Erudiţilor se afla un număr de console de lucru formate dintr-un birou şi un scaun ergonomic, toate pentru angajaţii operaţionali ai Centrului. Acum, erau prezenţi trei dintre ei, pentru a susţine activitatea celor doi Erudiţi. Atârnând de nişte bare subţiri, în faţa camerei stăteau câteva zeci de monitoare pe care se derulau nenumărate informaţii şi imagini. Unele arătau starea scutului de protecţie, care apărea ca o emisferă de culoare verde, ce învăluia Insula. Altele redau imagini din Centru şi din puncte strategice de pe Insulă.

Cei doi Erudiţi monitorizau activitatea cu calm.

– Într-adevăr, vă confirm trecerea la gradul maxim de alertă şi în perimetrul maritim, vorbi unul dintre ei, de parcă ar fi transmis informaţia cuiva din afară.

– Confirm şi survolul zonei 100-200, spuse celălalt.

Controlau sistemul cu ajutorul tehnologiei pe care o aveau implantată în creier. Sinapsele de la nivel neuronal erau puntea către centrii de comunicare vizuală şi auditivă, fiind acolo pentru a permite controlul mai rapid şi mai eficient al sistemului. Din speteaza fiecarui scaun pornea câte un dispozitiv care stătea ca o pălărie la câţiva centimetri deasupra capului, asigurând singura interfaţă a Eruditului cu sistemul.

Din când în când, cei doi se uitau pe monitoare, doar pentru a se simţi umani. Nu ar fi avut nevoie, sistemul împreună cu implantul din creierul lor le dădeau posibilitatea să monitorizeze simultan milioane de dispozitive, precum camere de luat vederi, reţele telefonice, televiziunea, internetul. Doar cu ajutorul minţii puteau controla, în acelaşi timp, şi zeci de aparate de zbor şi maritime fără pilot, ce stăteau de veghe în jurul Insulei.

Erudiţii erau singurii care deţineau controlul asupra unicii tehnologii avansate de pe Insulă, dedicată exclusiv monitorizării şi securităţii. Erau ochiul nevăzut al Guvernului, ochiul nevăzut al Insulei.

Capitolul 24

Baza tentoriană stabilită pe Insulă forfota. Cu toţii se pregăteau de asalt. Echipamentul militar era încărcat în autobuze şcolare, pentru a masca operaţiunea. O sută de aliaţi ai tentorienilor se echipau cu veste antiglonţ, arme şi muniţie şi se îmbarcau şi ei în autobuze. Claire îi urmărea de la fereastră, scârbită de ceea ce vede. Înţelegea că n-are de ales, trebuia să participe alături de ei. În cameră cu ea, tentorienii se echipau şi ei.

– Trebuie să plecăm! zise Hugh, uitându-se cu satisfacţie la arma pe care tocmai o încărcase.

Claire îi analiză cu greaţă gesturile de călău. Era unul dintre tentorienii pe care nimeni n-ar fi vrut să-i supere. Ar fi omorât pe oricine fără să clipească, fără niciun fel de remuşcare.

Tentoriana tresări insesizabil, încercând să rămână prezentă, şi se echipă rapid cu un ham, un pistol şi două încărcătoare.

– Crezi că vei supravieţui doar cu alea? o întrebă Max dându-i ţanţoş un ocol.

– Poate... pe semne că va trebui să omor mai puţini oameni, nu-i aşa? răspunse Claire zeflemitor.

Max îşi dădu ochii peste cap, îşi ridică şmechereşte gulerul cămăşii şi se îndreptă către ieşire.

Tentorienii urcară într-unul dintre autobuze. Claire vibra, pradă unor sentimente amestecate, de ură şi de teamă. Se

aşează pe un scaun cu gesturi teleghidate. În grabă, cu mâna tremurândă, tastă un mesaj pe dispozitivul său: *„Tată, părăseşte casa chiar acum! Eşti în pericol! Stai departe de orice dispozitiv care te poate recunoaşte şi întrerupe orice comunicare. Du-te la observatorul vechi, te voi suna acolo! Te iubc_”*. Lângă ea tocmai se aşează Max:

– Ce scrii acolo?... poţi să-i dai şi comenzi vocale, să ştii!

– Nimic, verificam dacă totul este în regulă, răspunse Claire cu un calm impus, evident fals, şi apăsă *„Trimite”*.

Max nu reacţionă, scrutând-o insistent. Momentul părea că nu se mai termină. Tentoriana îl simţi cum se holbea la ea fără a răsufla şi fără a clipi . Inima îi împietri.

– Totul o să treacă repede, păpuşă, rupse el tăcerea, nu-ţi face griji!

Claire continuă să privească înainte în gol. Cu o mişcare simplă, Max îi dădu părul la o parte, eliberându-i ceafa. Se uita după capsula ce trebuia să fie implantată acolo. Dădu din cap nemulţumit.

– Este alegerea mea să nu mă contopesc total cu tehnologia asta, reacţionă ea. A fost dintotdeauna alegerea mea şi dorinţa părinţilor mei... de aceea avem astea, indică scurt către dispozitivul de la mână, să o putem ţine şi aici.

Reveni cu privirea înainte şi rosti cu voce gravă:

– Nu îmi voi implanta asta în creier doar pentru o luptă!

– Capsula aia ţinută la mână în dispozitiv e risipă de tehnologie. Nu poţi face foarte multe cu ea, tre' să-i dai comenzi vocale sau chiar mai rău văd... cu degetul?!

Max aşteptă reacţia care nu veni, apoi ridică palmele:

– OK, e treaba ta... să vad cum te vei descurca!

Draperiile acoperiră geamurile maşinilor şi coloana se puse în mişcare.

Capitolul 25

Vreo zece gărzi supravegheau zona din faţa Centrului de Control. În mod normal, erau doar câte două, însă gradul de alertă fusese ridicat la nivel maxim. Un pericol venit din afara Insulei era ceva inedit pentru ei; nu se mai confruntaseră cu aşa ceva de-a lungul carierei. Deşi numeroşi, teama îşi făcuse culcuş în sufletul tuturor.

Tânărul ofiţer trăgea ultimele fumuri din ţigara care se transforma în scrum mai repede ca niciodată. Avea ca obiectiv supravegherea unei fâşii de câteva zeci de metri de-a lungul gardului ce delimita zona militarizată. Vizibilitatea era încă bună, soarele târziu de vară fiind gata să plonjeze în linia orizontului. Ajuns la filtru, bărbatul aruncă chiştocul pe jos, apoi îl călcă cu bocancul.

Deodată, auzi un zumzet şi tresări speriat. Se uită în stânga şi în dreapta, apoi în sus. Nimic. Se întoarse brusc. La trei metri de el, o mini-dronă plutea în aer.

– Ce e...?!

E tot ce apucă să spună, când un glonţ îi străpunse capul. La o sută de metri distanţă, Hugh îşi arătă dinţii, satisfăcut. Arma cu amortizor îndreptată către tânărul ofiţer încă fumega. Celelalte gărzi căzură şi ele ca secerate. O mulţime de umbre discrete se puseră în mişcare prin pădure. Tentorienii şi aliaţii lor erau gata să intre în bază.

În timp ce calmul încă domnea, doi asiatici tăiară gardul metalic pentru a face loc celorlalţi să treacă. Trecură primii

trei... când alarma porni ca din senin. Prezența intruşilor fusese detectată. Becurile portocalii începură să se învârtă şi toată baza intră în alertă. Cei şapte tentorieni împreună cu Hoshito şi oamenii săi luară cu asalt zona militarizată a Centrului, fără a se lăsa intimidați de alarma declanşată. Militarii se prăbuşeau imediat ce intrau în bătaia armelor tentorienilor. Cartuşele trase de aceştia îşi loveau țintele numai în cap, chiar şi de la zeci de metri. Pe lentilele invadatorilor nu mai conteneau să fie afişate unghiuri de tragere, estimări ale traiectoriilor gloanțelor, tactici de atac şi informații despre inamic.

Când focurile din fața clădirii încetară, doar câțiva aliați ai tentorienilor erau la pământ, în timp ce de partea cealaltă erau zeci de morți.

– Nimeni nu mai părăseşte clădirea! transmise Chris prin stație. Ne pregătim de un atac în interior.

Liniştea se reinstalase în bază. Nimeni şi nimic nu mai mişca. Ceața densă, ce se aşezase deasupra curții Centrului, se risipea uşor, uşor.

Cinci ragoni se aliniară în fața clădirii principale, fiecare cu câte un lansator de rachete pe umăr.

– Foc! dictă scurt unul dintre ei.

Cei doi Eruditi împreună cu cei trei ofițeri urmăreau

atacul surpriză, din camera de monitorizare. Nu puteau face nimic altceva, decât să transmită celor de la suprafață informațiile primite. Pentru ei, securizarea Insulei și a scutului era prioritară.

Imaginile transmise de camerele din curtea Centrului dispăreau de pe ecrane una câte una. Unul dintre Eruditi se uită peste umăr către spatele camerei, din care pornea un coridor lung - singura cale de acces spre lift și spre suprafață. Doi pereți transparenți, aflați unul în spatele altuia, îi separa de coridor.

– Activez scutul camerei! spuse el cu ochii ațintiți la celălalt.

Primi o confirmare scurtă din cap. În următoarea clipă, un câmp electric, ca o undă albastră, învălui cei doi pereți. Puțin câte puțin, unda se făcu invizibilă.

– Mult noroc, băieți! șopti Eruditul mai mult pentru el.

Rămase cu chipul pironit înspre coridor. Nu simțea nevoia să transmită mesajul prin stație și celor de sus. Știa că nu ar fi ajutat cu nimic, știa că, oricum, făceau tot ce le stătea în putință pentru a opri atacul tentorian. Nu puteau decât să se roage și să spere.

Todor, Chan și Hugh porniră primii spre gaura făcută de rachete în intrarea clădirii, fiecare cu câte două mitraliere în mâini. Măriră pasul. La un semn, începură să alerge umăr la

umăr, fără nicio teamă. Din dispozitivele lor de mână porniră în recunoaştere trei mini-drone, săgetând fumul de la intrarea în clădire. Mii de informaţii erau transmise acum către toţi tentorienii.

Militarii stăteau ascunşi după colţuri şi aşteptau atacul. Erau în formaţie, pregătiţi să creeze o ambuscadă.

– *Dispozitivele zburătoare au camere de luat vederi!* li se transmise prin staţie.

Focurile de armă începură, dintr-odată, să răsune în clădire. O mini-dronă căzu la pământ, atinsă de un glonţ. Unul dintre braţele propulsoare fusese distrus. Un ofiţer se apropie de ea, holbându-se curios, şi exclamă uimit:

– Vai de mine, camere zburătoare!

Omenirea pe care o ştia el nu putea decât să-şi imagineze aşa ceva. Nu avu mult timp să o studieze, că drona încearcă din nou să se înalţe. O ochi şi trase două focuri de armă, de data asta în plin.

O clipă mai târziu, rafalele de gloanţe zburau în toate direcţiile. Cei trei tentorieni, urmaţi de aliaţii lor, pătrunseseră în clădire. Militarii cădeau pradă gloanţelor înainte să-şi vadă bine atacatorul. Un călcâi scăpat la vedere era o ţintă sigură. Cartuşele tentorienilor loveau direct prin uşi, iar grenadele erau aruncate în ascunzişurile militarilor, înainte ca ei să apuce să riposteze.

Mini-dronele împânziseră zona exterioară, clădirea principală şi clădirile aferente. Intruşii bionici se foloseau de orice element pentru a evalua locaţia ţintelor şi strategia de luptă: umbre la mare depărtare, fluctuaţii de lumină, zgomote făcute de paşi chiar şi dincolo de pereţi. Doar luptele cu mercenarii ragoni se purtau de la egal la egal, însă acestea erau foarte rare.

O baricadă de saci formată pe unul dintre culoare îi ţinea la depărtare pe intruşi. Mitraliera de calibru mare, fixată în centrul sacilor, turuia necontenit. O mini-dronă transmise tentorienilor că în spatele baricadei se aflau 14 militari. O strategie rapidă se contură în mintea tuturor tentorienilor. De după colţ, Max şi Hugh începură să tragă cu cele patru mitraliere în plafonul de deasupra celor 14, până când bucăţile de tavan şi praful căzut îi scoaseră din luptă. Era suficient timp pentru ca Hoshito să apară în mijlocul culoarului cu un lansator de rachete. Recepţionă trei gloanţe în plin, însă racheta plecă înainte ca el să cadă la pământ.

Explozia din mijlocul baricadei veni ca un semnal de asalt. Tentorienii urmaţi de zeci de aliaţi înaintau acum cu trăgaciul apăsat până la capăt, pe urma gloanţelor ce zburau doar într-un singur sens.

Kaligor trecu pe lângă Hoshito, încă la pământ, răstindu-se la el din mers:

– Foloseşte nenorocita aia de tehnologie pe care ţi-am dat-o!

Bossul aliaţilor îi întoarse o expresie plină de durere, în semn că se pricepe mai bine să suporte rănile, decât să folosească dispozitivul implantat în cap.

– Boule, se răsti Kaligor din nou, trebuie doar să te gândeşti la faptul că vrei să fii vindecat acum! şi păşi mai departe.

Rănile începură dintr-odată să i se vindece. Un râs dement răsună puternic pe fundalul şuierăturilor de gloanţe.

Claire stătea ghemuită, lipită de un perete şi cu mâinile la urechi, asurzită de împuşcăturile şi bubuiturile ce nu mai încetau. Un ţiuit continuu îi răsuna în cap, suprapunându-se

fundalului de urletele venite de undeva... *din depărtare*. O explozie zgudui totul în jurul său... praful zidului i se scurse în cap. *Sunt... pierdută... nu, nu fac parte din această luptă*... Îl zări pe Max ca prin ceaţă. Stătea acolo, în faţa ei, şi o striga cât putea de tare să-l urmeze. Nu mai auzea nimic. Max îi întoarse spatele şi trimise o serie lungă de gloanţe către un militar rătăcit; o făcu cu surâs malefic pe buze. Câteva gloanţe ricoşară pe lângă Claire. Nu mai era în stare să se ferească... sau nici nu mai voia. *Plutesc în mijlocul unui coşmar*.

– Coborâm către minus unu! strigă Max la ea şi pleacă mai departe.

Îl văzu cum se pierde în fum, se ridică şi o luă dezorientată către ieşire, încurcată de propriile picioare. Nu ştia ce face, simţea doar nevoia să lase strigătele şi împuşcăturile în urmă. Un nou bubuit; urechile îi ţiuiră iar. Parcă toate simţurile îi fuseseră suprimate.

Capitolul 26

– ... Acţiunea odioasă de astăzi de la Casa Securităţii nu are nicio explicaţie. Banda de oameni înarmaţi nu a lăsat niciun supravieţuitor, îndoliind peste 36 de familii...

Chipul lui Jimmy se făcu verde. Se întoarse cu tot corpul pentru a observa mulţimea din bar. Vru să le vadă reacţia, să fie sigur că nu e singurul care priveşte la televizor ştirea care îi îngheţase spinarea. Cu toţii se uitau înlemniţi, cu paharele în mână, blocate undeva în aer.

– Acesta este cel mai sângeros incident armat din ultimii zece ani. Reprezentanţi ai Casei Securităţii au declarat că, în urma probelor adunate, este vorba de un atac al bandei Ragonilor din Umbră, grupare cunoscută mai mult pentru traficul cu substanţe ilegale. Deşi deocamdată nu se explică legătura între această bandă şi atacul criminal, Guvernul promite mai multe detalii odată ce ancheta va permite dezvăluirea de noi indicii.

Apariţia Guvernatorului pe ecran captă şi mai mult atenţia tuturor:

– Momentan nu se ştie motivul pentru care criminalii au luat atâtea suflete. Totul pare lipsit de sens...

– Guvernatorul, şopti inutil, cu o voce smerită, domnul de lângă Jimmy, şi lăsă halba de bere pe bar.

– Pământul este un loc paşnic. Asemenea fapte nu-şi au locul şi se vor pedepsi aspru. Sunt consternat şi nu înţeleg ce i-a îndemnat pe aceşti monştri să meargă atât de departe. Codul şi Guvernul nu vor tolera nicio faptă asociată sau care a condus la acest incident. Toţi cei implicaţi

vor fi aduşi în faţa justiţiei şi vor plăti. Gândul mă poartă la familiile victimelor... de care Guvernul şi Conducatorii săi sunt alături. Plângem odată cu ele... dar le vom şi susţine în orice fel putem, de la ajutoare până la investigaţii şi răspunsuri...

Jimmy puse mâna pe telefon şi ieşi grăbit pe uşa barului:

– *...lăsaţi un mesaj după semnalul sonor!*

– Cole, omu', ştiu că nu ai mobilul cu tine, dar poate îţi mai asculţi şi tu mesajele. Azi dimineaţă am primit un telefon de la ai tăi... nu ştiau nimic de tine. Acum, mai pe seară, ne-am mai liniştit cu toţii – mi-au spus că i-ai sunat, că eşti bine, că ţi-ai luat o mică vacanţă de la civilizaţie, fără muncă, fără mobil. Mie de ce nu mi-ai spus?... sper că eşti OK. Dă-mi un semn când poţi. Vreau să ştiu că eşti bine!

Capitolul 27

Aflat într-o garnizoană la câteva sute de metri de clădirea principală, Cole privea intrigat pe geam la luminile exploziilor şi ale focurilor de armă. La fiecare nouă bubuitură, geamurile vibrau din încheieturi; la fel vibra şi inima lui. Din când în când, câte un grup de militari alerga către clădirea principală, în timp ce alţii îi acopereau, trăgând focuri înspre aliaţii atacatorilor.

Uşa de la cameră se deschise brusc. Se lipi de geam, cu o încruntare dârză şi pregătit să înfrunte orice avea să urmeze. Era Drew împreună cu un ofiţer, tânărul pe care îl văzuse cu câteva ore în urmă în camera de interogatoriu.

– Trebuie să pleci de aici! Martin te va scoate prin spate şi te va duce într-un loc sigur.

Cole o privi întrebător, examinându-l iute pe cel ce stătea drepţi lângă ea – un băiat ce părea mai tânăr decât el, pe care armata îl învăţase să clipească mai rar decât majoritatea celor de vârsta lui, cu un trup firav şi tuns scurt, milităreşte.

– Doar Martin... singur?! o întrebă el surprins, după care se uită la ofiţer. Fără supărare, omule, da'...

– Veţi merge împreună cu o grupă militară, încercă ea să-l liniştească.

– Ăă, câţi oameni are o grupă militară?

– Zece... mult noroc! mai adăugă ea în grabă şi ieşi pe uşă.

– Stai!... încearcă Cole s-o oprească.

Avea multe întrebări ce încă îl măcinau, dar Drew era

deja plecată.

– Mulţumesc... rosti Cole doar pentru el.

Niciunul dintre tentorieni nu fusese ucis, iar de partea aliaţilor numărul de victime era minim. Reuşiseră, în schimb, să doboare peste o sută de militari ce încercaseră să apere Centrul.

În clădirea principală, Chris împreună cu Arnar şi un pluton de militari se aflau la nivelul -1, pregătiţi să întâmpine atacul tentorienilor. Zeci de oameni erau împrăştiaţi strategic pe tot palierul. Era singurul de unde se făcea accesul către -8, nivelul camerei principale de monitorizare a Insulei.

Una, două, trei... opt grenade de fum plecară dinspre scara de serviciu către culoarul de la -1.

– Măăăăşti! se auzi strigătul disperat al unui ofiţer.

Arnar îi întinse o mască lui Chris. Erau împreună cu câţiva militari în spatele unei baricade de saci cu nisip. Tăcerea deveni mormântală. Toţi aşteptau încordaţi, cu măştile fixate pe faţă. Nu cutezau nici să clipească. Fumul, care înghiţea centimetru cu centimetru întregul palier, era singurul ce se mai vedea; vizibilitatea scăzuse sub un metru. Secunde de încordare se succedau pentru unii, momente de spaimă înterminabile se înlănţuiau pentru alţii.

Mâinile încleştate ale ofiţerului din dreapta lui Chris

tremurau puternic pe armă. Un clinchet continuu venea dinspre zaua curelei ce-i susţinea arma. Numai masca de gaze îi putea ascunde lacrimile de nestăvilit. Chris îi luă mâna şi i-o strânse între palmele sale, apoi îl bătu uşor pe spate, încurajându-l cu o voce joasă:

– Totul va fi bine.

Nu avea nevoie să strige, era prea linişte ca să nu fie auzit. Apoi îşi îndreptă privirea în sus pentru a se gândi la o strategie sau poate doar pentru a se ruga.

Dinspre scări se auziră câteva zgomote înfundate. *Ce se întâmplă, ce pun la cale? Mai coboară?* fremăta gândul tuturor.

Zumzetul mini-dronelor tăie, dintr-odată, liniştea de pe palier. Venea din toate direcţiile, din ce în ce mai ameninţător, de undeva din perdelele dense de fum. Ochii militarilor alergau speriaţi dintr-o parte într-alta, urmărind zgomotele stranii. Zumzetul fu brusc acoperit de câteva împuşcături seci. Se uitară unul la celălalt, neştiind ce să facă. Unul dintre ei se ridică şi încercă să găsească o ţintă. Reveni imediat; vizibilitatea era prea slabă. Împuşcăturile se apropiau din secundă în secundă.

– Trebuie să deschidem focul, le spuse Arnar. La semnalul meu vă ridicaţi şi...

Este tot ce apucă să spună. O explozie puternică la baza baricadei îi proiectă pe toţi la câţiva metri depărtare. Urmară rafalele de gloanţe. Arnar fu lovit în stomac, în vesta antiglonţ. Chris primi şi el un glonţ în umăr. Din instinct, făcu o piruetă, străpuns de durere. Simţi apoi mâna lui Arnar înfiptă bine în cămaşa de pe el, trăgându-l din bătaia focului înspre o încăpere de serviciu. Se lăsă ghidat, având acea privire goală ce nu-i putea ascunde consternarea înfrângerii, clipind puternic şi tremurând, de parcă ar fi fost electrocutat,

la fiecare zgomot făcut de oamenii săi ce cădeau unul câte unul. Lupta era aproape pierdută pe acel nivel.

Todor şi Max ajunseseră în dreptul uşii liftului ce ducea către nivelul -8. Şmecherul specialist în IT puse o mână pe panoul de comandă al liftului şi un şir de nanobiţi se scurse în dispozitivul electronic.

– Yo, rosti el, am nevoie de mai multă putere de procesare aici!

Informaţia captată de nanobiţi plecă instant către toţi tentorienii. Programul de decriptare a codului din panoul de comandă rula acum în capsula fiecăruia dintre ei.

După puţin timp, pe ecranul panoului apăru scris cu verde:

```
Acces autorizat.
```

Todor, Max şi cinci aliaţi păşiră în lift şi apăsară butonul „Subteran 8", în timp ce câţiva aliaţi rămaseră împreună cu Hugh şi Hoshito să păzească intrarea în lift. Hugh îşi scoase din buzunarul de la piept un pachet cu două sandviciuri învelite într-o folie. Îl desfăcu şi îl puse pe trupul ciuruit al unui ofiţer. Luă sandviciul de deasupra şi muşcă din el cu poftă, uitându-se apoi cu satisfacţie la urma lăsată de muşcătura sa.

– Mmmm... e bun rahatul ăsta de mâncare din epoca de piatră!

Liniştea, care în mod normal domnea în interiorul ascensorului, fu ruptă de clinchetele rezervoarelor de gloanţe fixate pe arme şi ale percutoarelor ridicate în poziţie de tragere.

Clinc, uşile se deschiseră. Două mini-drone plecară în

recunoaştere, iar focul de armă izbi zidul din faţa liftului. Nu fură întâmpinaţi de nimeni, nicio ripostă, niciun om înarmat. Era numai acel coridor lung ce ducea la camera principală de monitorizare şi comandă.

Doar doi pereţi transparenţi îi mai separau de cei doi Eruditi şi de cei trei ofiţeri din personalul operaţional.

– Cioc, cioc, e cineva acasăăă?! rupse liniştea vocea malefică a lui Max, transmisă prin difuzorul interfonului în camera de monitorizare.

Nu mai era nimeni să-i protejeze pe cei cinci, în afara geamurilor securizate. Doi ragoni stăteau lipiţi cu faţa de primul dintre ele şi rânjeau diabolic către cei din interior. Max puse mâna pe panoul electronic al uşii primului zid de sticlă, trimiţând un fir de nanobiţi. Apoi îi făcu semn unui ragon, care începu să monteze un dispozitiv pe panou. Apăsă câteva butoane şi le indică tuturor să se îndepărteze. Un câmp electric radie pentru câteva clipe pe o rază de un metru în jurul dispozitivului. Întregul geam căpătă o culoare verzui transparent. Pe faţa unui ofiţer se iviră dintr-odată sute de broboane de sudoare. Câmpul de securizare fusese dezactivat. Acelaşi ragon scoase de data asta un dispozitiv explozibil şi îl poziţionă la marginea uşii glisante. Nerăbdarea se putea citi pe chipurile hidoase ale intruşilor, schimonosite de zâmbete infecte.

Pocnetul asurzitor al exploziei îi aruncă pe cei trei ofiţeri la podea. Ţineau încă mâinile la urechi, deşi liniştea se reinstalase de mult. Le era teamă să se mai ridice. Văzuseră pe ecranele de monitorizare de ce erau în stare brutele ucigaşe din spatele geamului. Primul perete transparent era acum bucăţi; cei şapte se grăbeau să reia procedura şi cu al doilea.

A fost momentul în care Erudiţii au înţeles că nu mai au nicio şansă. Se întoarseră spre ecrane şi programară rapid ceva în sistem. După câteva secunde, pe toate ecranele apărea acelaşi mesaj:

`Camera de control a Sistemului Central pregătită pentru autodistrugere. Se cere confirmarea!`

– *Erudiţi*, se auzi sistemul, *vă rog confirmaţi autodistrugerea prin voce şi printr-un gând de intenţie!*

Cei doi Erudiţi se ridicară în picioare şi îşi netezira cu grijă tunicile lor gri, de parcă s-ar fi pregătit pentru marele moment. În ochii lor se putea citi speranţă şi împlinire, ca o încununare a întregii lor vieţi plină de realizări şi de iubire. Se simţeau împăcaţi cu moartea, ştiau că făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru binele Insulei. Se îmbrăţişară şi îşi strânseră amândouă mâinile, rămânând în picioare unul în faţa celuilalt, gata pentru o moarte onorabilă. Se uitară şi către ceilalţi ofiţeri, căutând şi pe chipul acestora împăcarea cu ceea ce avea să urmeze. Primiră o încuviinţare din partea unui ofiţer care-i privi cu ochii inundaţi de lacrimi; avu apoi puterea de a le zâmbi împăcat.

Câmpul electric cuprinse şi al doilea geam, care deveni curând verde şi vulnerabil.

– Computer, distruge sistemul central şi camera de comandă! rosti clar unul dintre Erudiţi.

– Ce mama naibii vă mişcaţi aşa de încet?! urlă vocea groasă a lui Todor către oamenii lui. Ne prăjesc ăştia aici!

Cu un gest de disperare, ţinti cu arma către geamul despărţitor şi începu să tragă foc după foc. Privea turbat cum plumbii se turteau, scoţând un sunet înfundat, la impactul cu geamul încă rezistent.

– *Operarea sistemului a fost transferată către unitatea de rezervă.*

Unitatea centrală se dezactivează. Autodistrugerea se va iniția în 5 secunde.

Acalmia se instală; monitoarele deveniră negre. Eruditii îşi strânseră mâinile şi mai tare, privindu-se în ochi. Fuga disperată pe coridor a celor şapte intruşi fu ultima mişcare de la nivelul -8. O flamă albastră, absolut silenţioasă, transformă într-o clipă în praf tot ce se afla între pereți, până la ascensor.

La nivelul -1, Chris, Arnar şi câțiva militari adăpostiți după coloanele de susținere ale clădirii, luptau pe viață şi pe moarte pentru menținerea ultimei poziții şi pentru a scăpa din locul în care fuseseră încolțiți. Vreo zece aliați ai tentorienilor se poziționaseră în spatele baricadei de saci tocmai cucerite.

Un ofiţer ieşi de după stâlp şi trase o rafală înspre ei. Atinse un mercenar ragon, însă nu apucă să facă pasul înapoi, că o dâră de gloanțe se cățără pe el ca o limbă a morții. Fiecare lovitură îl proiectă centimetru cu centimetru tot mai în spate, până căzu. Privirea slută, plină de satisfacție, a inamicului cu mitraliera fumegândă în mână, fu ultimul lucru ce îi rămase întipărit pe retină.

– Aaaaa! țipă Chris de furie.

După care îşi duse mâna la rana de la umăr şi ieşi pe jumătate de după colțul unde se afla, tragând focuri de armă

înspre baricadă. Nu avea o ţintă precisă, o făcea mai mult pentru a-şi descărca mânia. Arnar îl trase imediat înapoi.

– Eşti nebun?

Îi dezlipi apoi mâna plină de sânge, ce i se încleştase pe umărul rănit, pentru a vedea cât este de grav. Strânse din ochi sugestiv.

– Dă-mi două grenade! spuse Arnar către unul dintre subalterni.

– Generale, sunt prea departe!

– Nu ţi-am cerut părerea! îl repezi el, întinzând mâna. După explozie, trageţi foc la întâmplare către baricadă! Atenţie, oriunde mai sus de nivelul capului! Clar?

– Clar! îi răspunse scurt ofiţerul.

– Acum, capul la cutie!

Fără a mai ezita, Arnar trase cuiul primei grenade şi o aruncă către inamic, aproape de grămada de saci.

– Grenadăăă! se auzi un urlet de partea cealaltă.

Toţi inamicii se ghemuiră bine în spatele sacilor cu nisip. Explozia cutremură zidurile. Sub sunetul asurzitor al focului de armă tras de militarii insulari, Arnar porni o goană nebună direct către baricadă. Alergă fără nicio armă în mână, doar cu a doua grenadă căreia îi scosese deja cuiul. Plonjă pe burtă, ridică mâna de pe clapetă, numără ,,unu... doi...", după care o aruncă peste mormanul de saci.

– Shit...! este tot ce se mai auzi din partea cealaltă.

Cole şi ofiţerul Martin se îndreptau cu paşi mari către ieşire. O bubuitură zgudui tot, chiar înainte să iasă. Martin scoase pistolul, îşi înghiţi nodul din gât şi crăpă un pic uşa. Câţiva militari zăceau morţi în faţa garnizoanei. Alţii alergau haotic către clădirea principală. Un ropot de mitralieră şi fură şi ei seceraţi, executaţi mişeleşte pe la spate. Se retrase speriat, închizând precipitat uşa, şi se lipi îngrozit cu spatele de ea.

– Ce?! întrebă Cole scurt, făcând ochii mari.

– Sunt cu toţii morţi, veni răspunsul dintr-o suflare tremurândă.

Oaspetele fără voie lovi puternic cu palma în perete:

– Pfff... la naiba! Avem vreun plan B?

– Nu! scuipă sec ofiţerul.

Cole deschise uşa uşor pentru a arunca un ochi. O zări pe Drew la zece metri în faţa clădirii, lipită de peretele unei magazii şi ţinând strâns pistolul în mână. Piciorul drept îi sângera. Îl văzu şi îi făcu semn cu mâna să stea înăuntru şi să nu facă zgomot, indicându-i în partea dreaptă 15 inamici, de două ori ambele palme şi o dată una. Erau acolo, la pândă, pentru a doborî militarii ce alergau în sprijinul celor din clădirea principală; trăgeau în orice mişca. Cole scană scurt zona, întinse o mână şi luă arma unui ofiţer căzut, după care se retrase uşor înapoi.

– E cineva în clădirea aia, la intrare! ţipă unul dintre asiatici, arătând cu degetul spre uşa care se închidea.

Un minut mai târziu, doi dintre ei se apropiau de clădire cu un lansator de grenade în braţe. Încărcară şi se poziţionară pentru foc.

– Plecaţi de la intrare! strigă Drew disperată şi se ridică cu greu în picioare, începând să tragă către cei doi.

Cinci focuri şi îi puse la pământ. Zeci de gloanţe plecară instantaneu spre ea, de undeva din partea dreaptă a clădirii. Un glonţ îi trecu razant pe lângă gât, iar o şuviţă de păr îi căzu pe umăr. *Sunt prea mulţi...* judecă ea scurt. Se întoarse brusc şi sări pe burtă într-un mic şanţ ...*mult prea mulţi!*

Gloanţele loveau pământul din jurul ei ca o grindină furioasă. O ploaie de pământ începu să cadă pe ea. Ridică privirea pentru a căuta un loc în care să se mai poată ascunde, dar un nou ropot cutremură pământul. *Sunt prinsă aici...* într-un şanţ care devenea tot mai neîncăpător, pe măsură ce rafala de gloanţe se înteţea. Plumbul îi trecea la câţiva centimetri de corp, sunetul morţii îi vâjâia pe la urechi, furtuna de pământ o acoperea şi mai mult, intrându-i în gură şi în ochi. Secundă după secundă se simţea din ce în ce mai aproape de moarte. *Nu mai am scăpare. Trebuie să ies şi să lupt până la ultima suflare.*

Marginea micului şanţ de pământ ce o proteja se măcinase de parcă nici nu ar fi fost acolo. Un glonţ ciupi o bucată de haină... şi încă unul. Nu mai avea unde să se strângă.

– Aaaaaaaa! strigă ea de nervi.

Aer în piept, arma încărcată... *sunt pregătită să-i înfrunt!*

– La trei, Drew, la trei! îşi şopti în barbă. *Unu, doi...* Ridică o mână şi îndreptă arma spre inamic.

Ropotele de mitralieră încetară brusc. *Ce e asta?* O privire scurtă înainte... şi înapoi. La doar trei metri în spatele ei zări o tânără roşcată cu ochii verzi, cu un pistol ţintit spre ea. Se uită în ochii ei şi înţelese că e timpul să se gândească la cei dragi şi acolo, sus. Închise pleoapele şi aşteptă ultimul foc. O eternitate sau... *Ce se întâmplă?* Deschise ochii. Tânăra roşcată rămăsese blocată, cu degetul pe trăgaci. Avea ochii împăienjeniţi de roşul capilarelor, iar o lacrimă stătea să i se prelingă pe obraz.

Sunetul primului foc de armă răsună sinistru. Drew închise ochii instinctiv. Încă un foc şi încă unul...

– Claire, ce mama naibii faci, tragi în noi? se auzi un urlet din tabăra aliaţilor tentorienilor. Noi suntem! insistă aceeaşi voce.

Mâna de pe umărul lui Drew o trăgea de acolo, din locul în care îşi văzuse sfârşitul; nu mai putea păşi. Focurile de armă se porniră iar dinspre ragoni. Se întoarse către ei şi începu să tragă alături de tentoriană. Se mişcau prea încet, erau în bătaia gloanţelor. Fără a mai ezita, Claire o prinse de guler şi o luă în cârcă până la colţul barăcii, continuând să tragă focuri de armă în spate.

Deşi derutată, Drew înţelese repede că este salvată. Fu lăsată jos în spatele magaziei, iar, pentru o fracţiune de secundă, reuşi să vadă la baza cefei lui Claire un tatuaj format din trei „T"-uri, aşezate ca într-o stea. Se îndepărtară un metru una de alta, fixându-se tensionat cu privirea, neîndrăznind nici să clipească. Stăteau neclintite, faţă în faţă, strângând tare armele, cu degetele încordate la maxim pe trăgaci. Niciun cuvânt.

O explozie puternică cutremură pământul. Intrarea

garnizoanei în care se aflau Cole şi Martin fusese doborâtă, iar şase ragoni înaintau către ea.

– Vin spre noi! îi strigă ofiţerul lui Cole, încercând să treacă de la un zid al intrării la altul. Acoperă-mă!...

Atât apucă să spună. O pumn de gloanţe îl seceră pe loc. Lăsă bărbia în jos, privind către trupu-i sângerând, răvăşit de plumb. Parcă nu înţelegea ce i se întâmplă. Cu un ultim gest de durere, se întoarse către Cole, vrând să-i spună să fugă. Ştia însă că, şi dacă ar mai avea putere să i-o spună, ar fi în zadar. Atacatorii erau mult prea mulţi.

– La naiba! explodă Cole de ură, văzându-l cum se prăbuşeşte.

Îi privea oripilat sângele ce i se scurgea pe pardoseală şi mâna ce încă mai mişca; nu mai văzuse niciodată pe cineva murind. *Adună-te, Cole,* îşi făcu el curaj, *şi luptă cu demnitate! Trebuia să mor oricum, măcar acum o fac cum trebuie...* Îşi umplu pe fugă plămânii, apoi examină rapid pistolul din mână: *siguranţă, cătare, trăgaci... nu poate fi greu! Trebuie doar să-l ţin strâns şi să nu-nchid ochii!*

– Te iubesc, mamă, te iubesc, tată, te iubesc, Mathew!

Ieşi din clădire ca un alienat, urlând de ură şi trăgând foc după foc înspre primul inamic ce îi apăru în vizor. Îl ţintea doar pe el, orbit de răzbunare. Ceilalţi începură să cadă şi ei, unul câte unul; arma lui Claire luase şi ea ritmul răzbunării.

Trecuseră secunde bune de când cei şase se prăbuşiseră la pământ, iar Cole încă mai apăsa pe trăgaci, mânat de beţia adrenalinei ce îi invadase corpul. Doar clinchete seci se mai auzeau din percutorul armei ce nu mai trimitea de mult niciun glonţ.

Îl prinse de mână aceeaşi frumoasă fiinţă roşcată pe care o întâlnise în pădure.

– Trebuie să fugim de aici! îi spuse ea în grabă.

– Da! se dezmetici el.

Gura încleştată de un fior ciudat nu putu să spună mai mult. L-ar fi întrerupt oricum sunetul asurzitor de mitralieră şi cele două gloanţe ce loviseră şoldul tentorianei. Claire icni scurt.

– Jos! rosti el proiectând-o la pământ, şi o mână de gloanţe trecu pe deasupra lor.

În câteva secunde, mitraliera ce le expedia amuţi; fusese rândul lui Drew să-i salveze. Le făcu semn să se retragă către spatele bazei, ea rămânând să-i acopere.

Cole o prinse pe Claire de subţiori şi începu să o tragă ghemuit, după clădirea din care ieşise. Fără a mai pierde timpul, frumoasa tentoriană apăsă de câteva ori pe dispozitivul de la mână. Abia ce ajunseră după colţul garnizoanei, că rănile îi erau aproape vindecate.

– Minunat! pronunţă el sec. Bănuiesc că de aici poţi merge şi singură.

– Asta dacă nu vrei să mă cari în cârcă! i-o întoarse ea în aceeaşi notă.

Se asigurară stânga-dreapta, după care porniră în fugă spre gardul împrejmuitor al unităţii.

– Aşteaptă aici! spuse el la doar câţiva metri de gard.

O maşină de teren parcată îi făcuse cu ochiul.

– Ai nevoie de ajutor?

– Asta e specialitatea mea, se făli el şi plecă ghemuit spre maşină.

Se sui în ea şi desfăcu rapid capacul de sub volan. 30 de secunde mai târziu, dulcele sunet al evadării se auzea puternic de sub capota SUV-ului.

– Minunat! fu rândul lui Claire să rostească şi urcă în

maşină.

– Centura!

Şi tânărul pasionat de motoare apăsă acceleraţia până la fund, înspre gardul de sârmă.

– Mama naibiiiiiii! se mai auzi vocea ei, în timp ce maşina trecea prin gard, gonind spre pădure.

Cole se simţea din nou în elementul lui; era în spatele volanului. Chiotul de fericire o făcu pe Claire să surâdă scurt. Pentru un moment, uitase tot ceea ce li se întâmplase. Un drum forestier le apăru în cale şi SUV-ul fu accelerat la maxim. Centrul de Comandă rămânea tot mai în urmă.

– *Intruşii părăsesc baza!* se auzi în staţie.

– Către toate unităţile, transmise Chris, nu vă angajaţi în nicio urmărire! Repet, nu vă angajaţi în nicio urmărire!

Şi coborî vocea:

– Avem deja prea multe pierderi... Terminat!

Kaligor, Chan, Hugh, Osman şi Hoshito, alături de vreo 20 de aliaţi, alergau spre unul dintre autobuze, în timp ce alţii îi acopereau. Maşina lor se puse în mişcare prima, părăsind zona în mare goană. Înăuntru, gemetele de durere ale unuia dintre oamenii lui Hoshito răsunau sinistru, acoperind sunetul motorului. Fusese grav rănit la un braţ şi la stomac.

Câteva zgârieturi se refăceau pe gâtul lui Kaligor, în timp

ce dădea explicaţii într-o convorbire cu Tentoria:

– Nu... n-am reuşit! Au activat autodistrugerea înainte să putem face ceva.

– Am greşit când am avut încredere în tine? întrebă vocea dură a lui Nemilo.

– Îmi pare rău... - făcu o scurtă pauză. Partea bună este că centrul principal de monitorizare şi comandă a fost distrus complet, iar doi Eruditi sunt morţi. Se pare că le-a mai rămas doar centrul de rezervă; pierderi mici de partea noastră.

– Bun. Ne-a luat ceva timp să aflăm locaţia centrului principal, cum o să afli unde este cel de rezervă?

– Am o idee, nu-ţi face griji! răspunse Kaligor sigur pe el.

– Am încredere că poţi termina ce ai început.

– Aşa voi face! conchise Kaligor.

Fierbea. Nu era tocmai discuţia pe care ar fi vrut să o aibă cu Nemilo. Se întoarse apoi către Hugh:

– Ce mama dracu, nu te deranjează la ureche?

Şi arătă către asiaticul suferind, care icnea zgomotos.

– Ajută-l, avem nevoie de el să fie în formă!

Hugh îşi întoarse privirea către rănit, rânjind maliţios:

– Vrei să fii reparat?

Capitolul 28

Cei doi tineri rulau de o jumătate de oră pe drumul ce traversa păduri şi pajişti. Cerul era perfect senin, iar drumul le era luminat de luna aproape plină şi de roşul de la orizont al soarelui de mult apus. Erau tăcuţi, nu schimbaseră nicio vorbă de când plecaseră. Aveau privirea blocată înainte, în gol, încercând să-şi şteargă din minte ororile pe care tocmai le trăiseră.

Claire îşi aminti că se întrebase când au pornit: *Oare încotro fugim?* Uitase de atunci să mai întrebe cu voce tare. Nu îi mai păsa de nimic, voia doar să fie undeva departe de acele locuri. Cu doar o oră în urmă, întreaga sa existenţă fusese pusă sub semnul întrebării. Îi era ruşine de propria specie, de ceea ce fuseseră capabili să creeze oamenii. Se simţea vinovată pentru tot răul pe care semenii săi îl făceau. Îşi dorea să se gândească acum acasă, la tatăl ei. Mama şi-o pierduse în urma unei greşeli medicale, într-o luptă pentru o viaţă fără de moarte, pentru perfecţiune. A riscat şi n-a reuşit să o câştige. Îşi pierduse şi sora care, într-un gest disperat, fusese împinsă tot de tehnologie la sinucidere. Doar tatăl ei mai era acolo pentru ea. Un om care îşi dorise dintotdeauna ca ea să trăiască asemenea unei adevărate fiinţe umane, să înfrunte cotiturile vieţii, aşa cum au fost ele date, cu bune şi cu rele, fără o formă de inteligenţă artificială care să o perfecţioneze. *Perfecţiunea nu aduce fericire*... mai gândi ea cu un ultim efort, mai mult în vis. Închise ochii şi adormi.

Cole era şi el de mult pierdut în gânduri. Doar marcajele şoselei şi indicatorul de viteză îi mai ţineau o parte din minte în prezent. În rest, era dominat de amintiri, de secvenţe, de fapte trăite de când se născuse şi până în prezent. Încerca să găsească înţelesuri în întâmplările din viaţa sa. Căuta elemente cărora, atunci când le-a trăit, nu le-a dat importanţă, dar care i-ar fi putut indica tot ce se întâmpla cu adevărat în sistemul de conducere sau în afara Insulei. Parcă multe lucruri aveau sens acum, însă majoritatea tot nu-şi găsea o justificare. O mie de întrebări îi răsunau în cap, o mie de amintiri îi sugerau acum crudul adevăr. *Sunt atât de mic într-o lume aşa de mare şi de misterioasă!* Îşi dorea să uite tot, îşi dorea să se întoarcă la acea inocenţă ce tocmai îi fusese furată.

Se uită la Claire, care dormea ca un înger, un înger tentorian. Îi dădu părul la o parte de pe frunte şi o atinse uşor cu două degete pe obraz. *Ce fior ciudat de... plăcut...*

O oră mai târziu, Claire se trezi brusc, la auzul sunetului mai puţin monoton al opririi motorului şi duse instinctiv mâna la armă. Cole se retrase speriat, privind neclintit arma, neştiind cum să reacţioneze.

– Scuze! spuse ea încă buimacă.

– OK... e OK, respiră el uşurat.

– Unde suntem?

– În mijlocul pădurii! îi răspunse simplu Cole şi întinse o mână în direcţia unui luminiş: Vezi căbănuţa aceea din lemn?... Este locul unde veneam cu ai mei, unde-mi spuneau că este ideal să ne împăcăm cu natura, să ne regăsim ca familie, departe de civilizaţie.

– Drăguţ. Arată atât de... natural, rosti ea şi ieşi din

maşină.

– Sper cel puţin că arată mai sigur!

– Corect... ăă... eu sunt Claire! se prezentă ea doar ridicând palma în aer.

– Cole! răspunse el cu acelaşi gest, de partea cealaltă a maşinii. Hai să-ţi arăt ceva!

Se apropie de ea şi o luă de mână entuziasmat. O conduse pe o cărare, printr-un mic hăţiş plin de arbuşti, mai merse încă puţin prin pădure şi se opri în faţa unui lac ca de poveste.

– Uau! exclamă Claire.

Luna, reflectată în luciul lacului, făcea totul să pară şi mai feeric. O linişte mirifică domnea peste tot locul.

– E un lac termal. Iubesc locul ăsta, spuse Cole, îndreptându-se spre o piatră mare de pe mal. Aici obişnuiam să m-aşez şi să stau minute în şir, contemplând universul.

Claire zâmbi, trase aer în piept, închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Un moment cât o mie în sufletul ei, pe care-l savură câteva clipe lungi. *Îmi simt inima bătând mai puternic!*

– Şi... aduci toate fetele aici? întrebă ea iscoditor, învăluindu-l cu privirea, zâmbind iar.

Cole schiţă, la rândul său, un surâs scurt, după care se întoarse către lac, privind în zare.

– Numai pe cele din afara Insulei.

– Perfect.

Veni şi se aşeză lângă el pe piatră şi continuară amândoi să privească lacul şi reflexia ca de basm a lunii. Întoarse capul către el, îl admiră o clipă, după care reveni la priveliştea feerică a lacului.

– De ce m-ai salvat? rupse el tăcerea.

Tânăra tentoriană ezită un moment.

– Pentru că... nu voiam să susţin o acţiune nedreaptă.

– Atunci de ce-aţi pornit un astfel de război?

– Totul era... „gândit", găsi ea, în cele din urmă, cuvântul. N-am avut habar, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Misiunea noastră era una de recunoaştere... şi poate de comunicare paşnică cu voi; n-a fost niciodată vorba despre un atac! Nici măcar n-aveam în dotare echipament de luptă, nu era nici echipa potrivită. Referitor la acest ultim aspect, tind acum să cred că m-am înşelat.

– Şi ce s-a întâmplat, ce vreţi... ce vor de la noi sau de la Guvern?... sau de la Eruditi?

– Vor să cucerească Insula.

– Uau!... şi cu noi ce se va întâmpla?

Claire simţi şi mai tare apăsarea vinovăţiei, pierzându-şi ochii umeziţi în zare.

– Nu ştiu... nu ştiu care le e planul, cert este că lucrurile sunt foarte serioase şi grave!

– E atât de... straniu totul. Lumea mea se poate prăbuşi de la o oră la alta. Familia, prietenii...

– Nu i-am putut opri, a trebuit să par că sunt alături de ei. Sunt o mică rotiţă într-un mare mecanism. Se puteau descotorosi repede de mine. Sunt foarte periculoşi, Cole, nici nu-ţi poţi imagina!

– Şi acum, ce-i de făcut?

– Nu ştiu, încă mă gândesc.

– Vreau să mă trezesc din coşmarul ăsta!

Claire îi urmărea fermecată fiecare cuvânt ce îi părăsea buzele. *Un tremur atât de plăcut îmi trece prin tot corpul*, gândi ea. *Să fie acesta adevăratul sentiment... când te îndrăgosteşti? Atât de bizar... vreau să uit de tot acest război.*

– Ştii ce, rupse ea tensiunea discuţiei, dintotdeauna mi-am dorit să intru îmbrăcată într-un lac.

Pe Cole îl bufni râsul, apoi continuă să-i privească frumoşii ochi verzi şi migdalaţi.

– Dar fără încălţăminte! adăugă ea, arătându-şi toţi dinţii.

Se descălţă şi alergă către apă.

– Eşti nebună!

– Hai şi tu, îl provocă ea din lac, deja cu apa până la gât, e foarte caldă!

– Aiai... la naiba, de ce nu?!

Şi, imediat, îşi scoase încălţămintea şi plonjă în apă, ieşind la doi metri de ea.

– Uau, chiar e caldă! zise el cu entuziasm.

– Ţi-am spus!

Frumoasa tentoriană dădea din mâini, ca într-o bălăceală de copii. Ridică apoi mâinile spre cer şi strigă:

– Uite, stau în picioare aici!

– Ai grijă, te-ai urcat pe un peşte monstru!

– Ceee?!

Cole râse cu gura până la urechi. Era din ce în ce mai fermecat de ea. Zâmbetul ce cândva era numai creionat, acum era de nestăpânit, trădându-i sentimentele.

– Mulţumesc! spuse ea după câteva secunde.

– Pentru?

– Pentru că simt că trăiesc cu adevărat.

– Şi... eu, se bâlbâi Cole sub căldura sângelui care-i năvălise în obraji.

– Şi tu... îmi mulţumeşti? se trezi Claire bolborosind o întrebare inutilă.

– Şi eu simt că trăiesc... cu adevărat...

„Cu adevărat"... serios?! De ce a trebuit să mai precizez asta? Mă

comport ca un fraier... îndrăgostit. Poate că ea se referea la peisaj... lacul, natura...

– Lacul, pădurea... începu Claire să enumere.

– Că doar nu eu...

– ...tu... îl întrerupse ea, totul e fermecător! Şi poate că în special... tu.

„Şi poate că în special"?! îşi reproşă Claire. *Ce e cu mine?...*

Cole se apropie la un metru de ea cu gesturi pline de stângăcie, de parcă ar fi uitat să înoate. Liniştea reveni pe lac; se mai auzea doar respiraţia lor tot mai adâncă, pe măsură ce se apropiau unul de celălalt. Se priveau în ochi, iar buzele ei nu se mai atingeau între ele, aşteptând o altă atingere. *E... o legătură invizibilă... atât de frumoasă. Vibrez din tot corpul... trăiesc cu adevărat!* o săgetă iar un gând, în timp ce se apropiau tot mai mult. Pe buzele lui încă se mai prelingeau stropi de apă. *Nu ştiam că pot avea aripi... că pot pluti atât de sus, deasupra Universului!* gândi el şi ridică o mână din apă, mângâind-o uşor pe obraz. Un strop de pe frunte căzu pe buzele ei. *Tremur... divin...* Închise ochii, sărutându-l. *Sunt în rai...*

Calmul aparent al sărutului era trădat de respiraţia din ce în ce mai alertă. Claire îl împinse câţiva metri înspre mal, apoi îl strânse tare în braţe, tot mai strâns, pe măsură ce buzele lui îi sărutau gura, bărbia, gâtul fin. Bluza, ce îi alunecă pe corp odată cu apa, îi îngădui buzelor lui să-i sărute umărul gol, printre şuviţele roşcate de păr care îi mângâiau înapoi obrazul. Un sărut pe spatele-i tot mai gol şi încă unul mai jos, în timp ce nasturii bluzei păreau să se desfacă singuri, unul câte unul. Cei doi umeri, acum dezgoliţi complet, îl făceau să se piardă în gânduri nebune. Se întoarse cu faţa către el; rămase mut; un sân aproape dezgolit îi cerea imperios să-l atingă.

– Ahh... suspină ea, fără să-şi mai dea seama dacă a fost doar în mintea ei sau şoptit.

Ne contopim cu apa... o străbătu un gând şi îl sărută uşor pe gât, lăsându-şi mâinile pe pieptul lui şi îmbrăţişându-l.

O luă în braţe şi o duse pe mal, aşezând-o pe un covor de muşchi de pădure, moale şi catifelat precum pielea ei.

Trăiau un moment unic. Erau undeva mai presus de orice sentiment de fericire, mai presus de orice simţiseră vreodată. Pielea alunecoasă şi caldă, buzele moi, atingerile palmelor, liniştea deplină... totul era divin.

Capitolul 29

Centrul de Control arăta ca un adevărat câmp de bătălie. Ambulanţele nu mai conteneau să sosească pentru a da răniţilor primul ajutor. Mulţi dintre ei erau acoperiţi cu folii de plastic, alţii erau purtaţi în fugă pe targă şi suiţi în ambulanţe. Urletele lor hăuiau din când în când mai strident decât sirenele.

Chris se îndrepta către o ambulanţă, sprijinit de umărul lui Drew, ce şchiopăta şi ea.

– Trebuie să sigilăm locul ăsta, îi spuse el. Aranjează o şedinţă cu toţi Erudiţii la Centrul de Rezervă. Să fie prezenţi doar cei de serviciu, restul prin teleconferinţă, să nu riscăm! Trebuie să plecăm şi noi într-acolo de îndată...

– Trebuie să te duci la un spital, trebuie să te odihneşti! îl opri Drew.

– Cred că acelaşi lucru ţi l-aş putea spune şi ţie.

– Eu sunt bine. E o rană uşoară.

– Nu. Mergem acolo! Avem cei mai buni doctori aici, cu noi, şi arătă către doctorii din ambulanţă.

Se aşeză pe o targă, în timp ce un doctor şi o asistentă se grăbeau să le acorde îngrijirile necesare.

– Pffff! icni Chris la atingerea umărului.

Strânse din dinţi, apoi se uită înspre Drew şi întări:

– Deci... după ce terminăm aici, mergem către Centrul de Rezervă. Dacă te face să te simţi mai bine, mergem cu ambulanţa; în felul ăsta, primim îngrijiri şi pe drum.

Drew aprobă.

– Unde este Arnar? verifică ea.

– Regrupează forţele, rosti Chris printre dinţii strânşi puternic, trăgând cu un ochi la compresa cu antiseptic ce îi fusese pusă pe umăr.

Gulerul cămăşii sale, desfăcute complet, se lăsă în jos şi acelaşi tatuaj pe care îl avea Claire la baza cefei se dezvălui ochilor lui Drew. Aceasta amuţi complet, inima i se blocă iar privirea îi îngheţă.

– Eşti OK? întrebă Chris.

– ...da... glăsui ea cu jumătate de voce.

Capitolul 30

Cole stătea pe un scaun în faţa cabanei de lemn, desculţ şi îmbrăcat doar cu o pereche de blugi. Lângă el, un CD player cânta în surdină „It's my life", melodia lui Bon Jovi; privirea îi era pierdută-n zare.

– Cântecul ăsta, spuse Claire, ieşind din cabană, e din adevăraţii ani 2000, dintr-o parte care n-are nicio legătură cu Insula.

Apăru îmbrăcată într-o cămaşă de-a lui Cole, cu mânecă scurtă. Îi întinse şi lui un tricou.

– Ia ăsta pe tine, s-a lăsat răcoarea!

– Mulţumesc! ...îl ascult de când eram mic. Mi s-a părut mie că formaţia asta e prea cool pentru anii 90, pentru Insula noastră.

– Probabil Erudiţilor le-a plăcut atât de mult, încât s-au decis să-l pună în top 10 hituri Insulare.

Cole râse, apoi îşi luă o mină serioasă.

– Ştii, ezită el, arăţi... într-un fel...

– Într-un fel...?

– ...foarte bine.

– Mă flatezi!... Dacă te interesează, să ştii că a fost mama natură, fără nicio intervenţie. Cel puţin aşa mi s-a spus.

Claire îşi îndreptă spatele şi surâse, ca şi cum ar poza.

– Am luat notă! mustăci el.

– Dar tu, tu, clar ai fugit de pe Insulă şi ţi-ai făcut câteva intervenţii.

– Haa! Hai că ţi-a ieşit complimentul ăsta.

Claire închise scurt ochiul drept.

– Interesant! rosti Cole după un timp, admirându-i tatuajul de pe ceafă.

Roşcata simulă un zâmbet, ascunzând un gest de regret.

– Reprezintă ceva?

– Da, reprezintă... îl avem toţi cei care suntem tentorieni genuini.

– Ăăăă, ce înseamnă asta?

– Cei creaţi la primul moment al apariţiei naţiei noastre, adică odată cu războiul mondial din secolul XXII şi cei care suntem descendenţii naturali ai lor.

– Deci să înţeleg că există şi tentorieni altfel... pe cale artificială?

Claire încuviinţă.

– Nu vreau să ştiu..., încheie sec Cole.

Îşi puseră hainele pe ei, după care se aşezară pe singura treaptă a intrării în cabană, savurând aerul proaspăt.

– Vrei să ştii cum funcţionează tehnologia asta cool? îl întrebă ea, arătându-i ceasul de la mână.

– Nu... de fapt da, spune-mi!

– Drăcovenia asta a fost creată pentru misiuni speciale. E o chestie destul de rară, îndeosebi pentru că este concentrată atât de multă tehnologie într-un dispozitiv atât de mic. Puţini au pus mâna pe aşa ceva.

Ridică mândră din sprâncene. Insularul se înclină.

– Altfel, continuă ea, tehnologia există pe piaţă oricum. Tot ceea ce-ai văzut ieşit din comun este pură nanotehnologie şi inteligenţă artificială.

Cole se încruntă întrebător.

– Asta înseamnă tehnologie dezvoltată de-a lungul

multor secole, maşini inteligente, mai mici decât moleculele din corpul nostru, ce acţionează la scară microscopică.

– Ei! făcu Cole. Cum e posibil?

– ...păi, fii atent! Imaginează-ți niște roboți mari, de câțiva metri, care aranjează un morman de bolovani. Cu tehnologia cunoscută pe Insulă ar putea fi posibil sau, cel puțin, imaginabil.

– Ar putea... Nu este, dar ar putea, de ce nu?!

– Acum, imaginează-ți că progresul, în sute de ani, a făcut posibil ca un astfel de robot să fie mai mic, mai inteligent şi să aibă o capacitate de mişcare mai bună, progresiv, de la an la an. Progresul a făcut să putem încorpora tehnologii din ce în ce mai puternice şi inteligenţă artificială din ce în ce mai bună, iniţial în computere, apoi în telefoane şi în dispozitive din ce în ce mai mici.

Tânărul insular fusese captat cu totul.

– Într-un final, continuă ea, urmărind acest trend, către tot mai mic şi mai mic, către tot mai inteligent şi mai inteligent, ajungi să ai asta.

Apăsă de câteva ori pe ecranul dispozitivului prins la mâna pe care, apoi, o întinse spre el, arătându-i buricul degetului arătător. Nu rată ocazia de a-l sorbi din privire, urmărindu-i faţa întrebătoare. Contură un surâs, cu acea expresie a unui copil îndrăgostit.

– Îmi arăţi ceva... în afară de buricul degetului? verifică Cole, zâmbind şi el. Nu văd nimic!

– Sărută-mă, înainte să continui! îi ceru.

Se apropie de ea şi îi prinse uşor o buză cu vârful dinţilor. O sărută pentru o secundă, după care fu împins în spate.

– Aici e un nanorobot ce deține o putere de procesare impresionantă şi, pe deasupra, e specializat şi-n anatomie,

continuă ea să explice pasional, scoţându-şi pieptul înainte, ca şi cum i-ar fi arătat respect micului robot.

Cole o fixă cu un singur ochi:

– Putere de procesare?!... cam a câta parte din ce au computerele noastre?

– A câta parte?! E de multe ori mai inteligent decât calculatorul tău de acasă.

Nu poate fi adevărat, gândi insularul doar pentru el. *Atât de mic... şi totuşi...*

– Nu-l vezi pe degetul meu pentru că „nano" din „nanorobot" este măsura de un milion de ori mai mică decât un milimetru... dar este acolo, crede-mă pe cuvânt, pentru că tocmai i-am cerut să fie acolo.

Termină strângând din buze, pentru nu lăsa colţurile gurii să fie arcuite de inerţia micii lăudăroşenii.

– Eşti atât de deşteaptă! o penalizează el cu o intonaţie insinuantă.

– Hei! reacţionă ea, prinzând ironia, şi-l împinse cu mâna. Uite aici cum arată!

Pe ecranul dispozitivului apăru imaginea unui robot cu tentacule, o corcitură între o navă de transport şi un calamar.

– Iaics! se încruntă Cole. *Nici nu ştiu dacă să-mi fie scârbă sau să fiu uimit.* Pe bune?!

– Ăştia pot merge, înota şi pătrunde printre fel de fel elemente; pot tăia şi transporta orice...

– Bineînţeles, doar puţin-puţin, pe măsura lor micuţă-micuţă, completă el în glumă.

Tânăra cu ochii verzi îşi arătă toţi dinţii.

– Cam aşa ceva... pot transporta, spre exemplu, celule stem din care se pot construi orice tip de celule sau, mai apoi, ţesuturi. Pot reconstitui molecule, structuri sau elemente din

corpul nostru, până la orice îşi poate imagina cel mai priceput doctor... şi asta, cu ajutorul puterii lor de calcul şi a inteligenţei artificiale specializate şi în intervenţii medicale.

Cole rămăsese uimit. *Are sens*... îl străbătu un gând, *şi totuşi atât de incredibil*...

– Acum, imaginează-ţi ce putere de procesare au împreună şi ce impact coordonat au atunci când comunică între ei şi cu aşa zisul mini-sistem central aflat aici.

Şi bătu sugestiv cu degetul în ceasul rectangular.

– Acolo bănuiesc că... hibernează, când nu sunt la treabă! îşi dădu Cole cu părerea, precum un student atent la ce i se predă.

– Poţi spune şi-aşa!

Claire făcu o pauză, vrând parcă să lase calmul pădurii să îi înconjoare, să le pătrundă din nou în trup. Se pierdură pentru câteva clipe unul în ochii celuilalt, mângâindu-se din priviri. Un sunet ascuţit şi pătrunzător veni de undeva dinspre pădurea întunecată. Tentoriana tresări, încruntă sprâncenele şi-şi opri respiraţia. Cole făcu ochii mici şi-şi ţuguie buzele, mustăcind către ea:

– Greier, pronunţă el asemeni unui profesor, tehnologia anilor 2000 – insectă cu corpul scurt şi gros, cu antene lungi şi cu ochi mari, cu picioarele posterioare adaptate la sărit şi care, prin frecarea elitrelor, produce un sunet ascuţit, pătrunzător.

– Ha... deşteptule! reacţionă ea, după ce îşi trase suflul şi se lumină la faţă.

Zâmbiră lung unul către altul.

– Mai spune-mi despre roboţei!

– Aşa...

– Cum se face că, deşi aşa de mici, au avut... forţă să pună

carnea de pe piciorul tău la un loc?

– Sunt de diferite mărimi, nu numai „nano". Există şi unii mult mai mari, care pot reconstitui fizic părţi din corp, le pot suda, repara. Există alţii care sunt însă şi mai mici, de mărimea pico, spre exemplu. Picoroboţii sunt de până la o mie de ori mai mici, având funcţii specifice mărimii lor.

Cole fusese din nou captat, urmărind-o cu atenţie.

– Pot trece dintr-o parte în alta a corpului fără să-i simţi, e ca şi cum ai înota tu într-un lac. Spaţiile dintre particule mult mai mici decât celulele sunt pentru ei bulevarde. Aceştia pot controla până şi informaţia care este transmisă la nivelul creierului, la nivelul senzorilor neuronali. Conectaţi la creier, pot creşte nivelul de inteligenţă, de calcul, pot fi parte din gândire... nici nu-ţi poţi imagina cât de bine se pot integra...

Claire luă o pauză sesizabilă.

– Te-am plictisit? întrebă.

– Pff... cu asta?!... nicio şansă! Realizez câte lucruri n-am ştiut.

– Câţi roboţei d-ăştia crezi că am aici?

Bătu cu un deget în ecran.

– Hm... aş putea ghici doar... un milion, un miliard?

– Cred că-s puţin mai mulţi, dar eşti pe aproape. Închipuie-ţi acum că le dau comanda să-mi schimbe sau să reconstruiască ţesuturi sau organe, în orice fel vreau - îi trimit în corp şi mă joc de-a... Creatorul.

– Asta nu e OK!

Ochii verzi îl aprobară, închizându-se o secundă.

– Nu-s expertă în ştiinţe, dar crede-mă că la dimensiunea lor, împreună cu ceva chimie, medicină, control molecular... pot face orice. Tu doar le dai o simplă comandă şi ştiu ei

cum s-o traducă în termeni medicali; ştiu cum să acţioneze.

– Asta e... inimaginabil! Practic asta înseamnă că, dacă o parte a corpului se îmbolnăveşte sau îmbătrâneşte, îi foloseşti şi... cât de mult trăieşti?

– Practic, poţi să păcăleşti soarta oricât şi, ţine-te bine... poţi să trăieşti pentru totdeauna!

O parte din mintea lui Cole se învârti iar o altă parte fugi la boala sa. Fără să conştientizeze de ce, se simţi, dintr-odată, mai uşurat.

– Uau, asta-i cu adevărat foarte tare!

– Cole, nu e aşa tare! Gândeşte-te că toată lumea are acces la aşa ceva, şi cei cu intenţii bune, şi cei răi. Dacă poţi controla celulele creierului şi informaţia care circulă prin acestea, atunci poţi controla gânduri, sentimente, durerea, plăcerea, ceea ce vezi, ceea ce auzi... Câteodată nici nu poţi fi sigur că ceea ce trăieşti este real, pentru că cineva poate abuza fără ca tu să vrei sau să ştii, controlându-te prin tehnologia asta.

– Atunci ar trebui interzise anumite practici, ar trebui făcute poate un fel de „firewall-uri", un fel de software, programe de protecţie, ca antiviruşii de calculator.

– Se face şi-asta, dar realitatea este că, atâta timp cât există tehnologia, cineva poate reuşi să facă viruşi şi mai eficienţi.

– Adevărat, murmură Cole.

– Mai cumplit, imaginează-ţi că cineva rău intenţionat s-ar putea „conecta" la întreaga populaţie ce deţine un dispozitiv similar... consecinţele ar putea fi îngrozitoare. Dacă utilizezi o astfel de tehnologie, fie şi numai o dată, te expui. Dacă tu n-o foloseşti însă, tot trăieşti într-o lume care o foloseşte. Cineva o poate folosi asupra ta ca o armă, cu sau fără voia ta...

Tânăra tentoriană oftă şi puse arătătorul pe dispozitivul de la mână.

– Chiar şi din ăsta poate pleca un număr de nanobiţi pentru a face ravagii în corpul cuiva fără apărare. Noroc că aici, într-o lume mai puţin interconectată, trebuie să aibă un contact fizic direct... altfel, ai fi văzut echipa asta de tentorieni făcând adevărate masacre.

Se opri şi exploră dintr-o privire cerul înstelat.

– În lumea mea, spuse ea mâhnită, unii oameni sunt dispuşi să facă lucruri rele doar pentru că au puterea să o facă... sau doar pentru distracţie. Acolo, nici nu mai are sens să faci dragoste cu adevărat, îţi poţi înşela imaginaţia cu ajutorul tehnologiei. Poţi face pe cineva să te iubească cu adevărat, doar cu o scurtă aplicare a unei „reţete" tehnice. Poţi falsifica percepţia până la a nu mai realiza diferenţa faţă de realitate, pentru că această tehnologie poate lucra până la ultimul detaliu; ceea ce simţi şi crezi că vezi, auzi... este ceea ce contează.

– Asta e o problemă de etică... serioasă!

– Este... din păcate, este. Cu sute de ani în urmă se putea controla sexul copiilor născuţi. Se ştia până la cel mai mic detaliu cât de sănătos va fi noul născut la naştere. Acum nici măcar nu mai avem nevoie de asta, pentru că, practic, putem schimba copiii în ceea ce vrem, după naştere. Toţi sunt perfecţi acum.

Trase aer în piept şi îl suflă înapoi sacadat. Coborî apoi vocea şi rosti aproape cu disperare:

– Care naiba mai e sensul?!... nu înţeleg de ce nu este aşa evident pentru unii dintre tentorieni.

– Hmm... înseamnă că tot ce este specific identităţii umane, tot ce numim noi suflet, s-a pierdut! Trist... trist...

– Chiar mai rău... dacă mi-aş imagina iadul, poate c-aşa ar arăta, constată Claire decepţionată. Nici măcar nu poţi şti dacă nu cumva este o maşinărie, un software complex care ne controlează cu totul...

Cole o strânse în braţe, îi mângâie tandru părul şi o sărută pe frunte.

– O să fie bine! încercă el să o încurajeze şi schimbă subiectul cu unul mai plăcut: spune-mi despre invizibilitate!

Colţurile buzelor lui Claire se arcuiră din nou.

– Asta e mai simplu... şi nu aşa trist!

– Aşa, deci partea mai frumoasă a viitorului, ăăă... a prezentului! afirmă Cole, mulţumit de faptul că nimerise bine noul subiect.

– Da. Tehnica asta a fost dezvoltată într-o formă apropiată de ce avem acum încă din anii 2100 şi a tot fost îmbunătăţită de atunci. E un truc, e un strat adiţional foarte subţire, ca un costum, care se construieşte în secunde peste corpul şi hainele mele, mascându-le.

Ca un adevărat bărbat pasionat de tehnologie, Cole se întoarse cu totul spre ea, fiind numai ochi şi urechi.

– Practic, costumul este format din milioane de... cum să le zic?!... mici camere de luat vederi şi de milioane de... LEDuri. LED, îţi spune ceva?

– Dap, e de prin anii noştri! zâmbi el.

– Bun! Camerele de pe o parte a corpului transmit LEDurilor de pe partea cealaltă, în timp real, imaginea ce trebuie afişată. Nu ştiu foarte bine mecanismul de formare a costumului, nici modul în care camerele şi LEDurile au fost construite, dar cert e că se sincronizează pentru ca LEDurile să transmită imaginea din spatele meu, perfectă şi din orice unghi al privitorului şi, na, s-a ajuns la asta!

Apăsă ecranul tactil al dispozitivului de mai multe ori. În câteva clipe, braţul ei drept deveni invizibil, de la cot şi până la degete.

– Băi, reacţionă el, trăgându-se în spate uşor speriat şi continuând să savureze spectacolul, îmi dă fiori treaba asta!

– Ceea ce vezi, de fapt, spuse Claire, arătându-şi entuziasmată mâna, este imaginea din spatele mâinii, captată, după cum spuneam, de mici camere, apoi procesată şi retransmisă pe partea pe care o vezi tu.

– Hmmm, şmecheria naibii!

Se uită surprins la mâna ei din diferite unghiuri în timp ce ea o mişca în aer.

– Dacă te uiţi atent, remarcă el, se văd mici umbre pe margini. Nu se observă uşor, dar na, nu e perfectă!

– Uite unde era criticul tehnologiei?!... se lucrează şi la asta, spuse ea şi îl sărută. Fii atent, o pot transforma şi într-un ecran de televizor mai avansat, mulat pe mâna mea! Pot proiecta orice imagine aici.

Apăsă iar de câteva ori pe „ceasul" rectangular şi o înregistrare video apăru pe palma ei. Era o înregistrare a lui Cole dormind în pădure. În imagini, se trezea după beţie, sesizând prezenţa ei invizibilă. *"Pfff...!"* se auzi el din înregistrare, după care se freacă puternic la ochi, încercând să vadă mai bine. Înregistrarea continua din perspectiva tentorianei, în timp ce alerga prin pădure. Ultimul cadru rămase proiectat pe mâna ei.

– Mi s-a părut mie că a fost ceva atunci, acolo... şi m-ai şi înregistrat! zise el, privind-o cu drag.

– Nu m-am putut abţine, spuse ea, stârnindu-i un surâs.

Se uitară, din nou, pierduţi unul în ochii celuilalt.

– Arătai atât de... rătăcit... şi, în acelaşi timp, atât de

simpatic, că m-am gândit „Trebuie să-l filmez!”.

Cole îi urmărea fermecat fiecare sunet ondulându-se pe linia perfectă a buzelor şi vârful limbii plimbându-se agale peste dinţi la pronunţarea unor consoane. Continuară să se exploreze din priviri, fără a-şi mai putea ascunde euforia.

– Poate că e cel mai bun mod în care am folosit camera dispozitivului ăsta până acum, concluzionă ea încântată.

– Au!... *Simt mii de fluturi în stomac*. Tu eşti şi mai sexi cu toate gadgeturile astea pe tine şi, văzând filmarea... cred că mă cam placi.

Roşcata cu ochii verzi se îmbujoră, oprind proiecţia. Se luară de mână, cercetându-şi buzele, obrajii, ochii, fruntea şi din nou buzele, fără a-şi spune nimic. Cele câteva secunde treceau ca o frumoasă eternitate. Traseră aer în piept, încercând să revină pe pământ.

– Şi... ce mai are pe acolo fata cool de pe altă lume?

– Ha, ha! simulă Claire un râs.

– Asta poţi s-o iei ca pe un compliment, o drese el.

– Bine, bine...

– Deci?! fierbea curiozitatea, ca de copil, în tânărul insular.

– Mai e aici şi micul diavol zburător; aşa îmi place să-l numesc... sau al treilea ochi.

Întregul dispozitiv gri pe care îl purta la mâna stângă arăta ca un ceas mai mare sau ca o cutie de chibrituri prinsă cu o curea dintr-un material ca de cauciuc, însă cu un design perfect mulat pe mână. Ecranul său tactil avea o reflexie ca de oglindă. Apăsă dispozitivul pe lateral şi ecranul subţire precum o poleială se retrase complet, ca şi cum ar fi dispărut. Înăuntru, două compartimente. Claire îi indică spre cel din stânga, în formă de pătrat, de vreo trei centimetri, unde se

afla o mini-dronă. Compartimentul din dreapta conţinea o capsulă ovală neagră, ca o piatră de râu frumos şlefuită. Pe partea superioară, lumina un semn roşu în forma literei T.

– T? întrebă simplu Cole.

– De la tentorian...

Scoase mini-drona şi, cu o mişcare scurtă a mâinii, o aruncă în sus. Aceasta se opri în aer, plutind într-un punct fix şi scoţând un zgomot fin, ca un zumzet de ventilator.

– Hă?! reacţionă Cole fascinat. Chiar că diavol!

– Este o mini-dronă care are încorporată o cameră de luat vederi. A fost concepută în special pentru misiuni de recunoaştere, dar mai are şi alte opţiuni... descărcare de impulsuri electrice puternice, emulare pe obiecte pentru a le transporta sau pentru a le controla... şi altele.

– Drăcia asta, puse Cole accentul pe ultimul cuvânt, urmărind-o fascinat, e chiar mişto!

– Chestia asta mică poate transporta până la 20 de kilograme, îţi vine să crezi?

– Nu prea... dar te cred!

– Ar trebui! îi recomandă ea cu un surâs pe chip.

– Iar butoiaşul ăsta, zise el privind înapoi spre dispozitivul de la mână, bănuiesc că găzduieşte nanoroboţii de care-mi ziceai.

– Printre altele, da. Prinzi repede, nu eşti aşa prostuţ pe cât credeam!

– Heeei! reacţionă Cole, dându-i o palmă uşoară peste picior, prefăcându-se serios.

– Îmi retrag cuvintele, eşti un geniu! spuse ea şi îl sărută pe frunte.

– Nu-mi cumperi aşa lesne iertarea! rosti el pe un ton voit grav şi superior.

– Eşti sigur? zâmbi ea.

– Nu!

Râsetele celor doi răsunară precum o melodie în liniştea nopţii.

– Încă nu-mi vine să cred ce trăiesc! spuse Cole după un timp, fără inflexiune în voce, cu ochii rătăciţi în zare.

– Din păcate, asta e crunta realitate.

O creangă de copac se auzi trosnind în pădure.

– Şşşş! şopti Claire tensionată.

– Poate fi un animal... sau... e posibil să ne fi urmărit cineva? întrebă el tot în şoaptă.

– Nu ştiu, dar prefer să aflu puţin mai târziu.

Îşi luă dintr-o mişcare drona din aer şi o puse la loc în cămăruţa care se închise automat.

– Ascunde-te, îi zise ea, încerc să creez o diversiune!

O privire scurtă stânga-dreapta şi luă poziţia ghemuit. Cercetă încordată pădurea întunecată, îşi încreţi fruntea şi îşi umplu scurt pieptul cu aer. O jumătate de secundă de concentrare şi porni în fugă printre copaci, în partea opusă celei din care venise zgomotul. Porni ca din puşcă, sărind peste arbuşti şi crengi uscate. Câteva momente mai târziu, ceva începu să alerge după ea. Simţi apoi tot mai multe umbre fugind în paralel cu ea. Ritmul din ce în ce mai alert al respiraţiei îi trăda efortul intens, dar şi spaima. Duse mâna către dispozitivul de la mână pentru a trimite mini-drona în recunoaştere... însă nu mai apucă s-o facă. Un obiect electric luminos îi izbi spatele, ca o săgeată. Viteza o trânti, lovind crengile copacilor şi măturând pământul cu tot corpul, asemenea unui proiectil.

Rămase neclintită la rădăcina unui arbore. Încercă să-

ntoarcă capul şi să privească pentru un moment în spate, însă îl simţi atât de greu... Sângele începuse să-i curgă din zgârieturile de pe faţă. Îşi ridică mâna stângă, la care avea dispozitivul, încercând să o aducă lângă cea dreaptă. Un foc de armă pocni straniu în liniştea pădurii. Glonţul proiectat exact în mijlocul dispozitivului îl străpunse complet, împreună cu încheietura mâinii tentorianei.

– Aaa! icni ea printre dinţi, fulgerată de durere.

Nu mai avea puterea de a se uita înapoi. Sângele îi curgea acum şi din mână. Era epuizată. Imagini fără sens îi apăreau în minte... ceaţă. *Sunt la pământ... fără speranţă...* mai socoti ea cu un ultim efort. Ochii i se închiseră fără voie.

Cole stătea întins pe burtă între câţiva brusturi. Îl adusese aici sunetul unor bocanci grei, ce păşiseră prin cabana de lemn, căutând ceva în grabă. Încerca cu greu să-şi menţină ritmul respiraţiei cât mai silenţios. *Rămâi stăpân pe situaţie, ascultă!* gândi el, păstrând încordarea feţei şi privirea alertă. Simţea vibraţiile adrenalinei şi ale fricii în tot corpul. *Cineva aleargă prin pădure!* Era a nu ştiu câta oară în ultimele minute când îşi simţea inima bătând atât de tare.

– Claire?! strigă el şoptit.

Ritmul inimii îi creştea de la o clipă la alta; simţea c-o să-i explodeze în piept. Un zgomot în spate. Se întoarse brusc. Reuşi să distingă un obiect apropiindu-se vertiginos de faţa lui; îl lovi puternic. Negru.

Capitolul 31

Evaluarea daunelor era în plină desfăşurare în locul unde, cu câteva ore în urmă, funcţionase centrul de monitorizare şi control a Insulei. Ambulanţele plecau una după alta în mare goană, transportând răniţii către spitale. Puţinii militari rămaşi alergau către camioanele de transport care părăseau şi ele zona.

Un ofiţer se apropie pripit de cei doi, îşi aşează mai bine boneta deasupra părului prăfuit şi-şi îndreptă iute spatele:

– Domnule McCain, trebuie să mergem!

– Noi vom merge cu ambulanţa, mai avem nevoie de ceva îngrijiri.

– Înţeles! îi răspunse ofiţerul. Apoi înclină uşor capul şi fugi către un vehicul militar.

– Să mergem! spuse Eruditul către Drew şi medic, şi se urcă în ambulanţă.

Drew îl urmărea blocată, ezitând să facă vreo mişcare.

– Vii? întrebă Chris.

Îşi luă inima în dinţi şi se sui după el, aşezându-se la un scaun depărtare. Fără a mai ezita, îl privi direct în faţă şi-i spuse răspicat:

– Am văzut semnul de pe gâtul tău!

– Ce? întrebă el şoptind, surprins total de afirmaţia venită dintr-o suflare.

– Vrei să repet? pronunţă ea clar, neagră la faţă.

– Domnişoară, ne scuzaţi puţin? se adresă el asistentei

care pregătea ambulanţa de plecare.

– Desigur.

O urmăriră cum se îndepărtează, după care Drew continuă hotărâtă:

– Acelaşi semn pe care-l ai la baza gâtului l-am văzut acum câteva ore pe gâtul fetei tentoriene. Eşti tentorian, nu-i aşa?

Chris se uită în jur pierdut.

– Te rog... ştii despre ce vorbesc! insistă Drew.

– Drew, spuse Chris, aplecându-se şi prinzând-o de umeri, trebuie să ai încredere în mine, te rog!

Îi respinse mâinile şi accentuă răspicat, tot cu voce joasă:

– Eşti sau nu tentorian?

Chris păstră tăcerea pentru două secunde.

– Da, sunt... ezită el, după care se corectă, am fost! N-am nimic de-a face cu toate astea.

Drew îşi acoperi faţa cu ambele mâini. Se simţea golită pe dinăuntru. Rămase câteva clipe nemişcată, după care îşi îndepărtă mâinile de pe faţă, doar cât să se poată face auzită.

– Eşti singurul dintre Erudiţi, eşti singurul din conducerea Insulei?

– Nu... da.

– Da sau nu? întrebă ea din nou, gesticulând a disperare, ca şi cum ar fi strigat, însă fără să ridice vocea.

Tăcere.

– Chris?!?

– Da, mai este o persoană în conducere.

– Cine?

– Am jurat să nu spun.

Drew se întoarse şi se izbi cu capul de tăblia ambulanţei:

– La naiba!

Chris încercă să pună mâna pe ea.

– Stai departe de mine! reacţionă ea, şoptind temătoare.

Îşi retrase mâna uşor.

– Atunci ce mama dracu e asta? De ce ne atacă teritoriul, cum pot avea încredere în tine, cum putem noi, întreaga naţiune, avea încredere în tine?

Eruditul dădu din cap în semn de negare, nemulţumit de felul în care Drew punea problema.

– Cei de la conducerea Guvernului, continuă ea şoptind răspicat, vorbesc pe la colţuri că nu putem şti sigur cum am ajuns aici, pe Insulă. Se tem, pe bună dreptate, că nu ştiu totul.

– Nu aveam habar de cele ce s-au întâmplat, trebuie să ai încredere în mine! repetă el simplu.

Arnar apăru în dreptul uşii ambulanţei.

– Merg cu voi în maşină?

Drew se uită nervoasă către Chris, după care îşi îndreptă privirea către Arnar.

– Da... da bineînţeles, urcă!

Se sui în maşină, măsurându-i întrebător pe cei doi, apoi se aşeză între ei. Eruditul îi aruncă un ochi lui Drew, după care îşi lăsă privirea în pământ. Tăcere.

Cine ar putea fi cel de-al doilea tentorian? chibzui ea. *Nu mai pot avea încredere în nimeni. Dacă acela este cel care a pus la cale atacurile? Şi Chris?!... poate e prea naiv să-l bănuiască. O fi şi el implicat?!... nu, nu poate fi, îl cred, nu ştia... e om bun! Dar trebuie să fac ceva... poate că roşcata tentoriană e cea care ne poate salva...*

Ambulanţa părăsi Centrul de Control cu destinaţia Centrul de Control de Rezervă.

Capitolul 32

Claire era întinsă pe jos, cu părul răvăşit, hainele zdrenţuite şi pline de noroi. Avea încă zgârieturi proaspete şi sânge uscat pe faţă. Mâna îi era şi ea complet acoperită de sângele care acum nu mai curgea; se închegase de mult în dreptul rănii.

Deschise puţin ochii, abia reuşind să privească printre pleoapele-i grele. Prin ceaţă, zări o uşă metalică şi-o pardoseală de ciment zgrunţuros. Mirosul de mucegai şi răceala cimentului pe obraz o trezeau din ce în ce mai bine. Ca un prim instinct de supravieţuire, îşi duse mâna stângă în dreptul feţei, pentru a-şi verifica dispozitivul portabil.

– La naiba... mm! scrâşni ea din dinţi, îngrozită de ce vede.

Simţi imediat toată durerea din mână şi din corp. Nu ştia dacă junghiurile ce o săgetau erau din cauza rănilor sau din cauză că lipsea dispozitivul ce o putea vindeca. Uitase când fusese ultima oară fără el la mână. În locul lui avea acum doar o rană urâtă, conturată de un amestec de sânge şi moloz uscat, iar mâna parcă îi paralizase complet de la cot în jos.

Se ridică, uitându-se de jur împrejur. Se simţea mai grea ca niciodată; durerea o seca din toate părţile. Se găsea într-un subsol părăsit, iluminat de un bec prins de două fire, ce atârnau din tavan. Într-un colţ al camerei se afla un dulap vechi, iar în altul stătea întins Cole, neclintit, cu o contuzie cât se poate de mare pe frunte. Se duse repede la el,

clătinându-se.

– Cole! îl chemă ea în şoaptă.

Nicio reacţie.

– Cole! ridică ea tonul, însă tot în şoaptă, şi-l zdruncină.

Se trezi speriat, ca dintr-un vis urât, protejându-şi faţa cu mâinile.

– Eu sunt! încercă ea imediat să îl calmeze.

Pentru un moment nu reacţionă, nu scoase niciun sunet, apoi respiră uşurat.

– Oooh, urăsc tentorienii! se tângui el, ţinându-şi în continuare mâinile pe faţă.

Vocea îi suna jumătate a ură, jumătate a plânset.

– De ce le-o plăcea să fie atât de nenorociţi şi-ai naibii? Nu au suficientă distracţie cu tehnologia lor, ce naiba vor?

– Poate pentru că... au uitat cum e să fie oameni, îl compătimi Claire, prinzându-l de mână.

Şi-ar fi dorit să-şi ceară scuze pentru naţia din care făcea parte. Cole o mângâie uşor pe obraz:

– Nu-ţi face griji, se pare că tu ţi-ai amintit bine!

Încercă să zâmbească, peste grimasa de durere, şi îşi împinse obrazul mai mult către palma lui Cole, după care închise ochii, savurându-i replica pentru câteva secunde. O făcuse să uite de durerea usturătoare.

– Mulţumesc! spuse Cole după un timp.

– Ce s-a întâmplat acolo... eu trebuie mai degrabă să-ţi cer scuze în numele naţiei mele.

– Nu pentru astăzi!

– Dar? întrebă ea după o mică ezitare.

– Pentru acea zi în care te-am întâlnit în pădure. Mi-ai salvat viaţa când am oprit maşina şi-am început să alerg după tine.

– Ce tot spui acolo?

– Eram într-o cursă dementă, voiam să mă omor. Conduceam cu viteză foarte mare, voiam să mă izbesc cu maşina de-o stâncă, s-ajung într-o prăpastie, orice...

Claire îl scrută surprinsă.

– Voi muri oricum, indiferent cum se termină povestea asta. Acum câteva zile, am fost diagnosticat cu o formă rară de cancer. Mi s-a spus că mai am mai puţin de un an de trăit... şi că, în curând, voi fi din ce în ce mai afectat de boală iar, într-o fază finală, voi... paraliza.

Trase aer în piept pe jumătate.

– Nu vreau să trăiesc aşa nici măcar o săptămână, prefer să mor.

Simţi o uşurare. Ştia că tot ce îl adusese acolo, în acea situaţie, în acea cameră, alături de frumoasa Claire, era această boală pe care acum parcă n-o mai ura. Realiza că din acel moment, soarta îl putea purta oriunde. *Ciudat...* cugetă el scurt. Se simţea împlinit pentru că risipise o parte din gândul chinuitor al bolii cu ajutorul a ceva mult mai grav, mult mai complex. *Destinul meu a luat o întorsătură nebănuită...* familia, naţiunea, Conducătorii, Guvernul, prezentul, Insula, totul suna altfel acum. Se afla acolo, undeva, în neant, *pe o muchie ascuţită de cuţit...*

Claire îşi ţintui privirea în podea. *Mi-aş fi dorit butoiaşul ăla acum mai mult ca niciodată, să îl pot... vindeca... dar oare va accepta?* Vocea lui Cole o readuse în camera rece:

– Acum ceva vreme credeam că sunt invincibil. Sunt... nimic.

– Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie, îl opri ea, mângâindu-i obrazul. Eşti în viaţă şi ştii cum să trăieşti mai mult decât toţi cei pe care îi cunosc.

Cole se lumină la faţă şi o sorbi din ochi.

– Ţi-e frică de moarte? îl întrebă.

– Probabil nu atât de mult ca de viaţa veşnică... dar nu vreau să mor acum, nu omorât de un nenorocit de cancer!

– Ştii... ezită Claire, nu e obligatoriu să fie aşa. Poţi fi vindecat cu tehnologia pe care o avem...

Râsul îndepărtat al unui bărbat o întrerupse. Venea de undeva de după uşă, răsunând de parcă ar fi în capătul unui coridor. Din nou, acelaşi râs, apoi două persoane vorbind. Îi puteau auzi cu greu, însă se distinse uşor accentul sacadat al limbii mandarine.

– ...*îmi datorezi o bere*... se auzi.

Rămaseră încremeniţi, ascultând în continuare. Nu desluşeau prea multe, dar înţeleseră repede că cei doi purtau o discuţie sărăcăcioasă despre care dintre ei bea mai mult. Paşii lor urcară nişte trepte. O uşă, ce părea să fie la capătul coridorului, fu trântită; linişte. Se uitară unul către celălalt, amuţiţi.

Mintea lui Claire se întoarse brusc la ultima ei remarcă. Voia să înţeleagă mai mult despre pericolul care îl pândea pe cel căruia îşi deschisese sufletul. *Boală?* Nu se mai folosea de mult acest cuvânt în Tentoria ...*şi totuşi atât de răspândit aici!* Era atât de ispititor să reia discuţia. Simţea acel fior al jocului de-a Dumnezeu. Avu, pentru o clipă, impresia că în faţa ei stătea un simplu puzzle pentru copii, pe care ar fi putut oricând încerca să-l refacă. *Să fie oare atât de simplu?!... şi dacă nu e? Cine sunt eu să încerc un aşa experiment?!... pe un om adevărat, un om al Insulei, pe cel pe care îl... iubesc. Şi dacă voi eşua?* Ultimul gând îi îngheţă respiraţia.

– Unde naiba suntem? rupse Cole tăcerea.

Claire ezită. Nu voia să strice momentul. *Vom avea timp*

să revenim la asta când toate se vor termina, dacă se vor termina... dacă vom scăpa cu viaţă... cugetă ea, înghiţându-şi uscăciunea din gât şi mai apoi rosti:

– Bănuiesc că suntem în subsolul bazei noastre de pe Insulă, care se află într-o centrală părăsită.

– Oo, minunat! Acum ajung să-ţi cunosc şi toţi prietenii.

– Haide, taci... nu fi nemernic!

Cole ridică palmele în aer şi plecă capul.

– Mi-e dor de brăţara mea, spuse ea, uitându-se din nou la mâna stângă, şi strânse tare din dinţi, de durere.

– Trebuie să ieşim naibii din subsolul ăsta! Ce crezi că vor să facă cu noi?

– Pff, sincer, nu ştiu, dar nici nu vreau să aflu! Probabil că sunt o ameninţare pentru ei. Nici nu ştiu dacă putem ieşi de aici.

Cole verifică uşa, apoi se uită împrejur:

– Dap, suntem atât de... izolaţi aici!

Deschise dulapul metalic din colţul camerei şi începu să cotrobăie prin el. Era plin de ustensile şi de fertilizatori agricoli.

– Pensule, începu el să enumere aruncându-le pe jos, săpăligă, „salpetru”... hm, fertilizator, un „trimmer” de gazon... pe bază de gaaaz! şi multe cutii de vopsea... cred c-am o idee!

Capitolul 33

01h20. Centrul de Control de Rezervă, undeva în estul insulei

Maşini pline cu trupe părăseau drumul forestier, intrând pe o bretea de drum nu mai lung de o sută de metri, care dădea într-o pajişte întinsă. Erau urmate de blindate cu armament greu şi de ambulanţa în care se aflau Chris, Arnar şi Drew. Un gard de beton înconjura întreaga zonă ce semăna cu o unitate militară. Panoul montat pe stâlpul din dreptul celor două porţi metalice avea scris cu litere mari:

PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ.
INTERZISĂ TRECEREA
DINCOLO DE ACEST PUNCT!

şi mai jos, cu litere mici:

Vă rugăm raportaţi de îndată prezenţa neautorizată
în această zonă către Inspectorul Guvernamental
la care sunteţi arondat!
Încălcarea acestei obligativităţi este încadrată în
legea 24/1968 ca fiind infracţiune de gradul I.

Porţile se deschiseră; militarii postaţi la intrare îi salutară. Centrul de Rezervă semăna cu o mică bază militară foarte bine organizată.

Pe coridorul de intrare al clădirii principale, ofiţerii îi întâmpinară pe cei trei în poziţie de drepţi şi cu un salut milităresc perfect sincronizat. Având o mână imobilizată şi

legată cu pansament de umăr, Chris se apropie de unul dintre ofiţeri:

– Vreau situaţia funcţionării Centrului de Rezervă! Cine monitorizează Insula?

– Avem o prezenţă minimă de trei Eruditi şi cinci ajutoare în camera de monitorizare, asigurată 24 cu 7, domnule McCain. Nicio activitate anormală deocamdată în afara sau la nivelul scutului.

– Bun. Intrăm în şedinţă imediat ce toţi vor fi pregătiţi.

– Toţi au fost anunţaţi, domnule. Guvernatorul va sosi şi el. Ceilalţi sunt pe drum sau se vor conecta prin sistemul de teleconferinţă. În special, restul de şase Eruditi nu vor fi prezenţi în Centru în acelaşi timp, conform protocolului de securitate.

– Foarte bine, menţinem acelaşi protocol. Noi mergem direct în sala de consiliu, îi aşteptăm acolo.

– Am înţeles, domnule!

– Are cineva idee unde sunt domnul Cole Williams şi Martin? întrebă Arnar.

– Martin... n-a scăpat, spuse cu jumătate de voce Drew.

– La naiba! Şi Cole?

– Cred că a reuşit să se salveze împreună cu fata tentoriană...

Chris întoarse privirea întrebător către Drew.

– Da, fata l-a salvat... ne-a salvat dintr-un atac. Cred că au scăpat, dar nu ştim unde sunt.

– Interesant, foarte interesant... cel puţin se pare că fata este de partea noastră, concluzionă Chris.

Capitolul 34

Hugh mânca un sandvici în camera principală a bazei tentoriene.

– Teoretic, zise el către una dintre gazde, ar trebui să mă bucure gustul sandviciului ăsta, că cică-i natural, făcut aici, pe teritoriul anilor 2000. Da' să mor dacă nu a început să-mi pară că are un gust fals, de chimicale şi, nu ştiu, parcă nu are toate ingredientele.

– Şi de ce mai mănânci sandviciuri? De când ai venit, numai asta mănânci! spuse Osman cu vocea lui groasă, fără a-l privi, continuând să strângă în palmă un inel de cauciuc de forţă şi admirându-şi braţul ce i se încorda la fiecare strângere.

Hugh îşi dădu ochii peste cap.

– Acum, brusc, nu-ţi mai place! adăugă vocea groasă. Ai început să simţi gust de chimicale... ca să vezi...

– Vorbeşte la bucătărie, îi propuse un ragon, cu un accent stricat.

– Vezi tu, îi răspunse Hugh mestecând, asta e problema la voi, că trebuie să vorbesc la bucătărie, când lucrurile s-ar putea rezolva mult mai uşor prin modificarea unui gând, a unui simţ. Doar trebuie să îmi doresc să aibă gustul ideal, câteva conexiuni făcute cum trebuie la mine în cap şi hooop, e sandviciul perfect!

– Atunci, fă-o şi nu te mai plânge!... O mie! încheie matahala numărătoarea exerciţiului cu inelul de cauciuc.

Râgâitul zgomotos al lui Hugh îl făcu pe asiatic să râdă prosteşte. Nimeni nu mai schiţă nici măcar o schimă.

– Nu ştiu cum acceptaţi voi viaţa asta infectă, continuă el, când, cu doar puţintică tehnologie, totul poate deveni de vis.

Se întoarse spre un monitor urmărind o serie de date ce se derulau, după care îşi reluă monologul către asiatic:

– Ştii, prietene... poţi simula orice vis ar vrea sufletul tău, într-un fel în care să pară totul foarte real. Odată am fost preşedintele lumii! zise el râzând ca un idiot.

– Şi lumea a fost distrusă a doua zi, interveni Chan ironic.

Hugh se uită plictisit la el, mai luă o înghiţitură şi reveni la monitor.

– Haap! exclamă el cu gura arhiplină. Boss, cred că am o listă cu nişte adrese importante! Încă nu mă prind dacă... sau care sunt ale Erudiţilor.

– Buun! făcu Kaligor. Trimite-le către bază să le analizeze! Dacă sunt ale Erudiţilor, îi vânăm unul câte unul.

– Se face! Hai să-l interogăm şi pe băiatul ăsta de Insulă, ce umblă cu tentorianele. Trebuie să aibă ceva informaţii, din moment ce a fost văzut în Centrul de Comandă.

Kaligor îi făcu un semn lui Hoshito să se ocupe. Acesta se duse la un sertar şi scoase o trusă de bisturie şi unelte de tortură, pe care o desfăcu tacticos pe masă.

– Pot ajuta cu asta?

– Hmm, sunteţi atât de înapoiaţi aici! reacţionă Kaligor. În lumea mea sunt metode mai puţin dureroase; de ce să facem omul să sufere?

– Nu-ţi face griji, rosti Hoshito, ondulându-şi perfid vocea, ar fi plăcerea mea!

– Dacă insiiişti! spuse bossul tentorian şi râse morbid.

Toţi cei din cameră îl imitară. Se opri brusc din râs şi porunci către un subaltern al lui Hoshito:

– Aduceţi-l aici pe primitivul ăla nenorocit!

– Şi pe pupăză?

– Aş zice că... nu, nu mai avem nevoie de serviciile ei. E o trădătoare, scăpaţi de ea!

Şi îşi puse bărbia în piept, lăsând impresia că îl întristează decizia luată. Asiaticul se uită la el, aşteptând, ezitând.

– Acuuuum! tună Kaligor.

Trezit la realitate, asiaticul luă poziţia de drepţi şi-şi scoase arma din toc.

– Tu, vii cu mine! îi ordonă el altuia şi amândoi părăsiră camera.

Un scârţâit de balama şi uşa ce dădea înspre subsol se deschise. Cei doi ragoni păşiră pe coridorul luminat slab de un bec galben, trântind uşa în spatele lor. Un miros puternic de vopsea îi izbi de cum intrară. Unul strâmbă din nas iar celălalt zbârci sprâncenele. Coridorul nu dădea decât către uşa camerei de la subsol în care se aflau Cole şi Claire. Puteau zări încă la locul său lacătul mare ce o ţinea închisă. Analizară mai atent coridorul: pe podea, pe jumătatea dinspre camera încuiată, se distingea un lichid verzui. Cei doi deveniră tensionaţi; îşi armară pistoalele, îndreptându-le în faţă; erau gata să tragă. Porniră uşor către jumătatea coridorului şi,

odată ajunşi la lichidul verzui, cel mai înalt în funcţie puse cu grijă un deget în el, mirosindu-l.

– Gaz, vopsea... ce mama naibii?! exclamă el.

Îşi şterse degetul pe pantaloni şi îndreptă arma, ţinând-o strâns, către uşa ferecată.

– Vreţi să vă puneţi cu noi? lătră către cameră, într-o engleză stricată.

Niciun răspuns, linişte totală. Cei doi se uitară unul la celălalt, vizibil încordaţi şi începură să păşească prudent prin lichidul lipicios. Cel din faţă se opri la un metru de uşă şi o ţinti, pregatit să apese pe tragaci. Îi făcu semn subalternului, care se apropie, scoase o cheie şi o introduse cu grijă în lacăt. Avea o mână pe cheie, iar cealaltă pe arma aţintită şi ea către uşă. Învârti cheia încet. Se uită încă o dată în spate, asigurându-se că este acoperit, după care împinse uşor uşa. Aceasta se deschise pe jumătate, fără vreun semn că ar fi cineva înăuntru.

Brruuumm! un zgomot de motor rupse brusc liniştea. Maşina de tuns iarbă din mâna lui Cole apăru de după uşă, la nivelul pământului. Un mănunchi de scântei sări din ea şi amestecul de gaz, vopsea şi salpetru se aprinse instantantaneu. Ajunsese doar puţin în cameră, restul fusese împins cu grijă, pe sub uşă, înspre coridor. Pe neaşteptate, Cole împinse cu forţă uşa la loc. Culoarul luă foc împreună cu picioarele celor doi asiatici, iar fumul dens al salpetrului ars invadă imediat coridorul. Micul şef trase speriat două focuri la întâmplare înspre uşă, după care începură amândoi să se retragă.

– Nenorociţii! urlă el.

Uşa camerei de la subsol se deschise brusc, iar Cole apăru alergând prin fum cu o lopată în mână, având nasul şi gura

protejate de o bucată de cârpă. Un foc plecă din reflex din arma aliatului subaltern, trecând la câţiva centimetri pe lângă şoldul lui Cole. În următoarea fracţiune de secundă fu lovit zdravăn în cap cu lopata şi doborât la pământ, în foc. Cole dispăru în fum.

În partea cealaltă a clădirii, în camera principală de lucru, se auzea pentru a treia oară un foc de armă. Kaligor se încruntă:

– Ce naiba fac ăia acolo, îi omoară pe amândoi? Hugh, du-te şi verifică!

– OK, boss! şi ieşi plictisit.

Cel de-al doilea ragon reuşi să iasă din foc. Întregul coridor era înţesat de fum; abia putea vedea la jumătate de metru. Tuşea panicat, ţinând încordat arma îndreptată către camera de la subsol. Simţi ceva în spate, se întoarse brusc; apoi, din nou, ceva în lateral, se întoarse iarăşi înfiorat de spaimă. Realiză că nu mai ştie în ce parte e ieşirea şi că de-abia mai poate respira.

– O să vă ard pielea pe grătar şi o s-o savurez cu sare, jegoşilor! scuipă el cuvintele în engleza-i stâlcită şi tuşi puternic.

Din spate, o greblă i se înfipse în grumaz. Se prăbuşi la pământ, complet paralizat. Claire se apropie şi îi luă arma din mână.

– Aaaaa! un strigăt de disperare şi mâinile lui se agăţară de Claire, înfigându-se disperate în gâtul ei.

Tentoriana scăpă arma din mână. O lacrimă îi alunecă pe obraz, copleşită de forţa teribilă a braţelor încleştate în gâtul său.

În momentul următor, o lopată îl lovi în creştet pe aliat, lăsându-l lat.

– Eşti OK? întrebă îngrijorat Cole, apărând din fum cu lopata în mână.

– Î... încerc să fiu... pronunţă ea gâtuit şi sacadat, pe fondul unui acces de tuse.

Sunetul unor paşi venind de dincolo de uşă o întrerupse.

– După uşă! rosti el cu voce joasă.

Indică cu degetul către uşa care urma să se deschidă dintr-o clipă într-alta, apoi o prinse de mână şi o trase după el.

Cei doi aşteptau încordaţi, ţinându-şi respiraţia. Nu mai aveau niciun plan de scăpare acum. Niciun zgomot de partea cealaltă, iar uşa nu se mai deschidea odată. Într-un gest disperat, Cole fugi de lângă Claire, apucă lopata şi se întoarse. Uşa se deschise.

– Ce?! exclamă tentorianul.

Claire închise ochii înspăimântată; recunoscuse vocea lui Hugh. Prin minte începură să i se deruleze poveştile auzite despre el. Când se alăturase echipei, fusese prezentat ca fiind omul cu gândire de robot, tentorianul ce fusese „mult prea mult" modificat, atât de mult, încât reuşise o perioadă să supravieţuiască şi fără inimă. Trăise timp îndelungat în incubator în timpul războiului; fusese de nenumărate ori schilodit, dar supravieţuise. *Ăsta e sfârşitul nostru!* gândi ea şi-l strânse de mână pe Cole. Tensiunea era insuportabilă. Cole realiză şi el repede că erau doar ei doi împotriva unei maşini. Îngrozit şi încordat, strânse şi mai tare lopata, cu dârzenie, gata să-nceapă o luptă pe viaţă şi pe moarte. Trecură secunde întregi şi, în continuare, nimic nu se auzea de după uşă. Parca Hugh încremenise acolo sau... plănuia ceva. De nicăieri,

bâzâitul rece al unei mini-drone îşi făcu prezenţa. Claire iubise dintotdeauna sunetul acesta, însă acum îl asocia cu moartea şi simţea că începe să-l urască. Drona înaintă pe coridor; se duse fără „să se uite" în spate; dispăru în fum. Liniştea reveni. Inima celor doi bătea, din nou, mai puternic ca niciodată.

Brusc, pe o porţiune mică, fumul din faţa lor se împrăştie, suflat de propulsoarele mini-dronei. Era la un metru de ei; Hugh îi putea vedea acum.

– Hăăă... ieşiţi de-acolo, pisoiaşi! Ce vrei să faci cu lopata aia, băieţaş înapoiat?

Cole aproape că se sufoca de ură. *L-aş zdrobi în pumn dacă aş putea!* îşi insuflă el curaj. Numai că imediat îşi reaminti cât de mici erau pe lângă bruta ce îi reperase.

Deşi între ei se afla o uşă, pe lentila roşie din ochiul lui Hugh se proiectau linii virtuale care se suprapuneau pe imaginea uşii, arătând unghiul dintre dronă şi mâna lui Cole, ce ţinea lopata. Pentru tentorian situaţia fusese evaluată complet. O altă linie imaginară îi apăru de la arma sa către uşă, urmată de calcule ale posibilului ricoşeu al glonţului către forma virtuală a lopeţii. Era exact ce-i trebuia. Un foc de armă fu suficient, prin uşa de lemn exact în coada lopeţii, la nivelul mâinii lui Cole. Lopata căzu pe podea. Cei doi tineri rămaseră înmărmuriţi. Se strânseră tare în braţe şi îşi puseră capul unul pe celălalt, aşteptându-şi sfârşitul.

Hugh intră cu arma aţintită către Cole, trase lopata şi o prinse bine în mână.

– Ce voiai să faci cu asta, deşteptule, voiai să mă loveşti... tu pe mine?!... băieţaş de Insulă?!

Cole îl măsură cu furie, în timp ce Claire îl trase către ea, strângându-l tare la piept. Lopata îl lovi puternic în cap şi

Cole alunecă din braţele încordate de disperare ale roşcatei tentoriene. Genele i se unirăinvoluntar şi călători departe de acolo, departe de moarte – razele soarelui licăreau printre arborii înalţi ce se legănau în bătaia vântului, imaginea prietenului său Jimmy, râzând către el dintr-un kart ce îl depăşea într-o cursă nebună, mama lui servindu-l cu clătitele preferate, fratele lui alergând prin casă cu o barcă în mână şi tatăl său uitându-se cu drag la el... Claire privindu-l în ochi în timp ce îl săruta cu ardoare...

Strigătul ei îl trezi parcă din morţi. *Nu-mi pot desprinde pleoapele... corpul mi-e ca şi paralizat!* Reuşi cu greu să deschidă un ochi, atât cât să-l vadă în ceaţă, la doi metri de el, pe Hugh cu o mână înfiptă în părul roşcat şi cu ţeava armei proptită sub bărbia lui Claire.

– Îmi pare rău, chiar îmi plăcea de tine! Tot timpul mă gândeam cum să fac să te am o dată, glăsui el cu o voce greţoasă şi o linse pe Claire pe obraz.

– Hai, omoară-mă, îl îndemnă ea scârbită, gunoi împuţit fără suflet! Ar fi trebuit să mori acolo, în război! Eşti exact ceea ce nu este un om... şi-ai înţeles totul greşit despre menirea noastră aici, pe planetă.

– Bun... acum tu tre' să mori şi baieţaşul de Insulă să vină cu mine pentru un mic interogatoriu.

Clair închise ochii, aşteptând glonţul eliberator.

– Dar mai întâi... vreau să te am! Putem face biznisul ăsta în linişte, te rog?

Tânăra tentoriană îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi. Îi închise pentru a le goni spre obraji. *Stop, fii lucidă!* îşi spuse ea şi toată durerea fu pusă deoparte, iar întregul Univers se opri în loc. Deschise ochii, lăsând verdele aprins să-i fie savurat mai îndeaproape ca niciodată de către Hugh:

– Dacă promiți că îl lași în viață, o să-ți și placă. Îți spun eu, el nu știe nimic!

– Hmm... făcu el rânjind. Da, promit!

Își scoase mâna din părul roșcat și începu să coboare cu arma pe trupul ei, împingându-i pantalonii în jos. Claire urmărea arma coborând, cu o mască ce-i ascundea groaza. Cu un gest simplu, o împinse ușor în lateral. Se văzu pentru o fracțiune de secundă în afara bătăii armei și un genunchi plecă cu toată forța între picioarele tentorianului, care icni sec și căzu ghemuit la podea. Ca de nicăieri, încă o lovitură, de data asta de lopată, îl lăsă lat la pământ.

Cole ținea lopata cu înverșunare, urmărindu-l atent, cu o ură sfâșietoare. Îl privea în ochi și ar mai fi vrut să-i spună ceva, însă știa că n-are mult timp până când și-ar fi putut reveni. Fără a mai risipi o clipă, îl mai lovi o dată în creștet, și încă o dată, și încă o dată... un minut mai târziu, o baltă de sânge se întindea în fața lui.

– Trebuie să împrumut asta pentru puțin timp, spuse Claire către trupul lui Hugh. Cred că nu mai ai nevoie de ea, oricum!

Și, în scurt timp, tremurând de ură și de groază, avea în mână capsula din capul stâlcit. Apoi îi desfăcu dispozitivul de la mână și și-l puse cu greutate, aproape sleită de putere, la mâna ce-i atârna ca o anexă și pe care nu și-o mai simțea de mult. Apăsă o dată în lateral pentru a îndepărta ecranul și introduse capsula în compartimentul ei; mini-drona reveni și ea.

– Mi-a lipsit asta, zise ea, respirând ușurată, și apăsă de câteva ori pe ecran.

Rănile începură să i se refacă. Se lăsă pe spate, cu ochii închiși, ca și când ar fi consumat un drog puternic. Ochii i

se deschiseră brusc, nu îşi permitea luxul să savureze prea mult momentul.

– Să mergem, pronunţă învrăjbită, nu avem timp de pierdut!

Cole ridică palmele în aer şi o urmă.

– Eu-s bine, mulţumesc! Nu, nu... nu-ţi face griji! adăugă el ironic.

Urcară scările spre nivelul zero al bazei. Vocile tentorienilor şi ale aliaţilor se auzeau din ce în ce mai clar.

– Singurul culoar prin care putem trece spre ieşire este prin dreptul camerei lor, îi şopti ea.

– Pfff... la naiba, spune-mi că avem şi altă soluţie!

Primi drept răspuns un semn de negaţie. Doar uşa întredeschisă de la capătul scărilor îi mai despărţea de acest culoar. Cole azvârli un ochi prin crăpătura uşii şi-şi retrase capul imediat. Se lipi de zid.

– E dificil, dacă nu imposibil! murmură el încurcat.

Culoarul care ducea la ieşirea principală era lat de vreo doi metri şi avea o cameră pe partea dreaptă, cu uşa larg deschisă. Era biroul principal de lucru în care se aflau toţi tentorienii şi aliaţii lor de rang înalt. Din unghiul din care Cole trăsese cu ochiul, văzuse doi bărbaţi cu un dragon tatuat pe gât, stând în uşă la taclale şi fumând.

– Acum e rândul meu, rosti Claire. De data asta, hai să încercăm varianta anilor 2500!

– OK, rândul tău! spuse Cole, încruntându-se şi desenând un zâmbet încărcat de curiozitate.

– Să ştii că... te iubesc! şopti ea, sărutându-l scurt.

– Faptul că o spui tocmai acum nu-mi sună bine.

– Să o zic altfel: roagă-te acum la... Guvernatorul tău şi hai să trecem neobservaţi prin nenorocitul ăsta de coridor!

Aruncă pentru o clipă o privire prin deschizătura uşii, după care apăsă de două ori pe noul ei dispozitiv.

– Dă-mi mâna! îi ceru în şoaptă.

Apoi îl prinse cu mâna dreaptă de mâna lui stânga şi începu să iasă cu grijă pe uşa întredeschisă. Pe măsură ce trecea de uşă, mâna ei stângă devenea uşor, uşor invizibilă, apoi corpul, mâna dreaptă şi mâna stângă a lui Cole. Acesta schiţă din buze un *Ce?!*, uitându-se uimit la corpul lui ce dispărea puţin câte puţin, fără a simţi nimic.

– *...trebuie să găsim locul ăla nenorocit!* îl auziră pe Kaligor fremătând de nervi şi de nerăbdare.

– Cel puţin avem toate adresele Erudiţilor, încercă Chan să-l calmeze. Dacă scăpăm de ei, nu va mai fi nimeni să controleze atât de eficient scutul Insulei. Va fi doar o chestiune de timp.

– Dar n-am timp! i-o tăie răspicat Kaligor. Deşi... nu cred că e o idee rea, continuă el cu voce joasă. Hai să vedem ce ştie domnul primitiv!

Claire şi Cole erau doar o urmă discretă de forme ce înainta cu încetinitorul pe culoar. Lumina era în avantajul lor – un neon galben şi slab. Zgomotul vocilor din cameră îi ajuta şi el. În dreptul uşii biroului încetiniră ritmul, scurgându-se uşor către ieşire, aproape lipiţi de peretele opus.

Unul dintre cei doi aliaţi din uşa camerei tresări. Îşi întoarse faţa către ei şi inspiră puternic; simţise mirosul de vopsea şi gaz impregnat în hainele lor. Evadaţii înlemniră; nu mai clipeau, nu mai respirau. Erau faţă în faţă cu inamicul, care se uita acum în direcţia lor. N-ar fi avut nicio şansă împotriva unei cete de mercenari. Claire îi strânse cu putere mâna lui Cole şi îndreptă arma către capul asiaticului, care

privea fix înspre arma invizibilă. După un moment, îşi mută privirea către uşa dinspre subsol, pe care o văzu deschisă, şi inspiră încă o dată puternic. Se uită în cealaltă parte a culoarului, spre ieşirea din clădire şi, din nou, înapoi spre subsol.

– Simţi şi tu mirosul ăsta care vine dinspre subsol? îl întrebă el pe celălalt.

– Îhî!

Porni curios înspre scări. Trecu la câţiva centimetri de pistolul tentorianei, care îl urmări cu cătarea încă un metru. Era blocată de ură. O trezi impulsul discret în spate, venit de la mâna lui Cole, ce-i spunea că trebuie să îşi continue drumul spre ieşire.

– Jegoşii! se auzi dinspre subsol strigătul nedumerit al aliatului.

Claire rămase încremenită cu mâna pe mânerul uşii de la ieşire. Cei din cameră începură să iasă încărcându-şi armele, alergând cu toţii către subsol. Un moment prielnic pentru a deschide uşa fără a fi observaţi. În secunda următoare ajunseră afară. Era momentul acela al zilei de dinaintea apusului de soare. Mantia de invizibilitate se retrase. Căutară grăbiţi cu privirea un vehicul cu care să poată fugi. Câteva maşini şi motocicletele vechi parcate le făcură cu ochiul.

– Cred că o prefer pe..., spuse Cole, analizându-le cu atenţie şi oprindu-se asupra unui garaj ocupat de o maşină sport, model vechi. Se apropie de ea, ...asta!

Sări în ea urmat de Claire.

– Cheia în parasolar, se miră el, ca în filmele bune!

Sunetul minunat al motorului puternic sparse liniştea bazei. Cei dinăuntru îşi întoarseră privirea către ieşire. Doi

dintre ei, cei care erau mai aproape, o luară la goană către uşă. Kaligor închise ochii şi lovi cât putu de tare în zidul coridorului, lăsând în el o gaură cât bocancul.

– Aaaaa, urlă acesta, cea mai bună maşină a mea!

Claire apăsă repede ecranul tactil şi mini-drona părăsi dispozitivul pentru un mic tur de evaluare a vehiculelor rămase.

– Stai un moment! rosti ea.

Pe ecran îi apărură imaginile a două dintre motociclete.

– Ce mai aşteptăm? se grăbi Cole.

Tânăra roşcată scoase arma pe geamul maşinii şi trimise câteva focuri în cele două motociclete.

– Acum avem cel mai rapid motor. Calc-o!

Un demaraj în forţă îi lipi de scaune, iar un nor de praf luă locul maşinii.

– Daaaa! se auzi strigătul lui Cole, ce călca la maxim acceleraţia pe drumul către libertate.

Maşina înghiţea tot mai mult asfalt, pe măsură ce Cole îi schimba treptele de viteză. O privire scurtă înapoi şi tot ce se mai putea vedea erau doi aliaţi alergând disperaţi pe drum. Deveniră mici, şi mai mici, apoi doar două puncte; au scăpat.

Capitolul 35

– *Trebuie să-mi urmaţi instrucţiunile cu stricteţe!* îi ceru Chris.

– Ascultăm! confirmă Cole.

Era primul popas pe care îndrăzniseră să-l facă. Nu părea că îi urmărea nimeni. Staţia de benzină şi motelul lipit de ea erau primele întâlnite pe drumul lor spre capitală. Reuşiseră să intre în contact cu Inspectorii Guvernamentali şi, mai apoi, să-l prindă la telefon pe Chris.

– În primul rând, stai departe de casă, continuă Eruditul, dacă nu vrei să pui în pericol pe nimeni!

– OK, înţeles!

– Vom trimite oameni să vă ridice din parcul central, de la ceasul mare. Să fiţi acolo într-o oră. Staţi ascunşi! Vă vom găsi noi.

– OK.

– Nu vorbiţi cu nimeni, nu vă abateţi din drum!

– OK.

– Fata trebuie să scape de orice dispozitiv prin care tentorienii i-ar putea lua urma.

Aproape lipită de receptor, Claire se uită nemulţumită către Cole:

– Dă-mi-l puţin, te rog! Hei, spuse ea direct în microfon, eu nu pot rămâne fără dispozitivul ăsta; nu acum, când lucrurile sunt scăpate de sub control... inclusiv de voi!

– Te vor depista, se auzi vocea calmă a lui Chris.

– Pentru moment, l-am deconectat de la orice legătură cu baza sau cu celelalte dispozitive.

– Vor găsi, până la urmă, o cale.

– Nu şi dacă îmi trimiteţi un program foarte bun de blocare a oricărei comunicări din afară înspre el.

Secundele de tăcere erau marcate de respiraţia profundă a Eruditului.

– Hei, mai eşti acolo? îl grăbi Claire.

– Da.

– Şi?

– De acord. Îmi trebuie mai multe informaţii despre dispozitivul tău.

– Bun. Cum facem?

– Notează adresa asta şi conectează-te la un calculator cu internet în maxim 5 minute, o să văd ce găsim apoi!

– Hei, adăugă Claire, aveţi grijă ce program îmi trimiteţi! Am încredere...

– N-ai încotro! Şi apropo, va trebui să părăsiţi cât mai repede locul în care sunteţi.

– Bun.

– Şi scăpaţi de maşina pe care aţi luat-o.

„La naiba"... se contură pe buzele lui Cole.

Două minute mai târziu, cei doi intrau în motel. Un băiat durduliu dormea pe un fotoliu din spatele tejghelei de recepţie. Cole îşi drese zgomotos vocea.

– Da... da, sări băiatul buimac, vreţi o cameră!

– Nu, nu vrem o cameră. Am vrea să utilizăm internetul pentru câteva minute, spuse Cole cu amabilitate, arătând spre calculatorul din colţ.

– Internetul... repetă băiatul şi se frecă la ochi, încă adormit.

Îi surâse timid frumoasei roşcate şi continuă doar după câteva secunde:

– ...este numai pentru cei cazaţi.

– Păi şi cum putem face?

– Păi cel mai simplu e să-nchiriaţi o cameră pentru o noapte, vă înregistrez datele personale şi calculatorul este al vostru.

– N-am niciun act la mine...

Băiatul se trase speriat în spate.

– Ştiţi că este împotriva Codului! îşi ascuţi el vocea într-una enervantă, ca şi cum l-ar fi prins în flagrant.

– Şi nici bani să plătesc o cameră, adăugă Cole.

Expresia baiatului bucălat deveni dintr-o dată impasibilă.

– N-am cum să te ajut! conchise el sec. Altceva mai doriţi?... dacă nu, aş vrea să mă întorc la visul meu frumos.

– Nu. Vreau doar să folosesc internetul şi este o chestiune foarte importantă... te rog!

– Stai să-ţi explic, că poate nu-nţelegi, prinse recepţionerul curaj. Fără un act de identitate nu te poţi oricum identifica pentru folosirea internetului şi, după cum bine sper că ştiţi...

Trase aer în piept, luând un aer autoritar:

– ...Codul Constituţional de Guvernanţă, mai precis în articolul 204 pe 1990, dacă nu mă înşel, pronunţă el cu un accent iritant, spune că orice folosire a internetului trebuie atribuită unei persoane identificate. I-den-ti-fi-ca-te, silabisi cu satisfacţie. Şi poate că mai ştiţi şi că, virgulă, în conformitate cu decretul 11 pe 1991, Instituţiile Guvernamentale au dreptul să monitorizeze orice utilizare; şi, ghici ce? Inspectorii Guvernamentali fac foarte bine uz de acest decret şi ne vizitează lunar, dhăă, bine aţi venit pe Pământ!

Bucălatul, mulţumit de explicaţia lui completă, etală un

rânjet cretin şi întrebă răspicat:

– Este clar acum?... Dacă da, mai doriţi şi altceva?

Cole mai avea puţin şi exploda. Fu împins încet deoparte de către Claire, care se apropie de tejghea, afişând o atitudine senzuală şi muşcându-şi uşor buza de jos.

– Uite... Chanté..., rosti ea citind de pe insignă.

Băiatul îi zâmbi stângaci, apoi reveni la rolul bărbatului sigur pe el şi se prefăcu atent.

– ...eu şi prietenul meu am vrea să folosim internetul pentru fix cinci minute. Noi doi suntem două persoane foarte bune la suflet şi civilizate, motiv pentru care îţi cerem cu frumosul. Altfel, aş vrea să mă crezi pe cuvânt că am putea să-l folosim oricum, fără să-ţi cerem ţie permisiunea.

Bucălatul ridică o sprânceană şi reveni la acelaşi rânjet tălâmb.

– Acum, vezi tu, continuă ea scoţând arma pe tejghea, eu ţin foarte mult la prietenul meu şi îl apreciez foarte mult pentru modul în care a încercat să trateze problema cu tine, dar, sincer, nu prea mai avem timp şi aş vrea... dacă se poate şi dacă nu vrei ca viaţa ta umilă să se sfârşească astăzi... să-l rogi tu frumos pe prietenul meu să folosească contul tău de internet şi să-l şi ajuţi, în acelaşi timp, să se conecteze.

Chanté îşi pierdu tot elanul. Strânse din buze pentru a le opri din tremur şi înghiţi o dată în sec. Încercă apoi să mai creioneze un zâmbet.

– Da, bineînţeles, cum să nu!

După câteva minute de conectare, Claire citi pe ecran:

– „Aplicaţia încărcată". Minunat!

– Perfect, să mergem! o îndemnă Cole.

– Vezi?! Nu a fost aşa de greu, zise roşcata către recepţionerul pierdut şi îl pupă pe frunte. Apropo, vezi că,

virgulă, îl copie ea ironic, în conformitate cu articolul 97 pe 1930 eşti obligat să raportezi de îndată incidentul către Inspectorii Guvernamentali. Spune-le că le transmitem salutări!

Cole se apropie şi el un pas, mustăcind:

– Şi spune-le să pună consumul ăsta de internet pe numele Chris McCain!

Chanté nu înţelese gluma. Rămase blocat lângă calculator, privindu-i pe cei doi îndreptându-se către ieşire.

– Şi încă ceva, îi zise Cole din uşă, din câte ştiu eu, trebuie să respectăm întocmai cerinţele Guvernului, corect?

– Întocmai.

– Pentru că şeful ăl mai Mare, cu M mare, mi-a cerut explicit să împrumut altă maşină. Nu-i aşa, Claire? întrebă el cu o mină serioasă.

– Întocmai, răspunse ea la fel de serioasă.

– Mmm... spune-mi, Chanté, maşina asta roşie de afară, frumoasă foc, este a ta?

– A cui poate să fie, se grăbi Claire, cine crezi că mai vine în bomba asta de motel?

– Ştii, continuă el dialogul cu ea, prietenul meu Jimmy vrea să îşi ia una identică, doar că o culoare mult mai tristă decât roşul ăsta cool.

Şi îi făcu cu ochiul lui Chanté, care rămăsese blocat.

– Auzi, întrebă roşcata din dreapta lui Cole, care se instala la volanul maşinii roşii, să-i spunem că poate să ia la schimb super maşina de curse din parcare?

– Neaaah!

Cei doi demarară în trombă, chiar de sub nasul recepţionerului rămas fără grai.

Capitolul 36

O maşină roşie se apropia de un colţ al Parcului Central. Încetini; farurile se stinseră, iar în nemişcarea nopţii, se mai auzeau doar motorul torcând molcom şi pietricelele mici, sfărâmate sub cauciucuri. Opriră.

După o cercetare rapidă a străzii pustii şi înfrigurate, Cole îşi făcu curaj şi, după ce îi făcu un semn lui Claire, ieşiră din maşină. Porniră uşor pe aleea parcului slab luminată de stâlpii din ce în ce mai rari.

Un cerşetor tolănit pe-o bancă le atrase atenţia. Deşi avea un aer nepăsător, cei doi îl urmăriră încordaţi cum îşi duce mâna la buzunarul de la piept. Îi privi indiferent, printr-un ochi întredeschis, scoase o butelcuţă de alcool şi trase o duşcă. Claire îşi permise să elibereze prima aerul pe care îl ţinuse, încordată, în plămâni. Se îndepărtară de el suspicioşi, canalizându-şi atenţia pe aleea aflată în semiobscuritate. Umbrele contorsionate ale pomilor dansau în radierea gri-gălbuie a becurilor palide, creând un vârtej dureros în nervul optic. Beţivanul se ridică pe neobservate şi începu să-i urmărească de la distanţă.

Trecură de un mic podeţ; o privire în urmă – aleea era goală. În faţă le apăru ceasul – un cub slab luminat pe un stâlp nu foarte înalt – al cărui limbi indicau faptul că trecuse aproape o oră de când vorbiseră cu Chris.

Un miros ascuţit le invadă dintr-odată nările. Roşcata aruncă un ochi peste umăr... cerşetorul era la un metru

distanţă. Îl împinse pe Cole cât putu de tare şi scoase arma, ţintind către intrus.

– Aoleeu!... se sperie beţivanul, luându-şi capul între coate, aveţi un ban şi pentru mine, vă rog?

– Pleacă de-aici, se răsti Cole la el, mai mult în şoaptă, mi-a stat inima-n loc, omule!

– La naiba! exclamă şi Claire.

Rămase cu arma îndreptată spre el, până când acesta se pierdu în întuneric, fugind înspăimântat pe aleile întortocheate ale parcului.

– Pfiu! răsuflă Cole, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. O să mor de inimă înainte de toate.

– Mai mult te-am speriat eu, îmi pare rău! Când vii dintr-o lume în care pericolul te poate pândi la orice pas... orice chip poate ascunde un monstru...

– E-n regulă, o întrerupse el. Ai procedat cum trebuie. Nu putem şti niciodată cine ce este. Se întoarse spre ceas, indicând cu privirea: să aşteptăm acolo ascunşi, în spatele arbuştilor!

– De acord.

Ocoliră ceasul şi se aşezară în iarbă, iscodind împrejurimile.

Un bărbat în uniformă militară se aşeză din fugă lângă ceas, cu o mitralieră în mână, în poziţie de tragere. Un altul apăru şi el de nicăieri şi se instală la fel, spate în spate cu primul. Încă trei îşi făcură apariţia în poziţii strategice, la colţurile aleii; un altul se postă pe podeţ.

– Psst! se auzi dintr-odată în spatele lor.

Tânăra tentoriană îşi duse mâna la inimă şi se uită intrigată înapoi:

– Te rog, nu mai face asta data viitoare!

– Urmaţi-mă! le ceru bărbatul înarmat până-n dinţi.

Îl urmară, în timp ce, unul câte unul, militarii trupei speciale se regrupau în urma lor, ivindu-se de pe alei şi de printre copaci. Trei maşini negre îi aşteptau în stradă. Se suiră în cea din mijloc, însoţiti de câţiva membri ai trupelor speciale şi porniră uşor, în coloană. Claire observă prin geamul fumuriu obloanele trase în fugă de o bătrână. Ridicase bărbia şi-şi dăduse ochii peste cap pentru a întări indiferenţa faţă de scena derulată în dreptul casei sale.

Câteva curbe, câteva străzi, viteza se mări; intrară pe autostradă.

– *Confirmăm că nu avem coadă!* se auzi într-una dintre staţiile militarilor.

– *OK, vă aşteptăm la Centru!*

Capitolul 37

Cele trei maşini negre trecură pe lângă panoul de la intrarea Centrului de Comandă de Rezervă. *„Interzisă trecerea dincolo de acest punct..."* citi Cole pe tăcute. *Nu e ca şi cum ar fi primul punct interzis de care trec...*

Coloana trecu de barieră, salutată de gărzi. Cei doi fură escortaţi la clădirea principală şi apoi către uşa biroului generalului adjunct.

Militarul îşi îndreptă spatele, trase în grabă de vestă, încercând să formeze o linie perfect paralelă cu centura, şi bătu la uşă:

– Doamnă, sunt aici, spuse.

– Invită-i înăuntru, te rog!

Drew se ridică de pe scaun şi veni la uşă să-i întâmpine.

– Andreea Petrova! se prezentă ea politicos, întinzând mâna către tânăra tentoriană. Sunt generalul adjunct al Casei Apărării.

– Claire! şi îi strânse mâna.

– Mai întâi de toate, mulţumesc! adăugă Drew, privind-o cu gratitudine în ochi.

Claire înţelese repede că era vorba despre prima lor întâlnire.

– Cu plăcere!

– Noi ne-am mai întâlnit, se adresă apoi lui Cole.

– Într-adevăr! rosti el şi o salută înclinându-şi capul.

Sunteţi noua mea familie de suferinţă! îşi zise apoi în gând.

– Mulţumesc, eşti liber! spuse Drew către ofiţer şi apoi se îndreptă către ei:

– Bun! Ne bucurăm să vă avem teferi aici. Tu ai probabil nevoie de îngrijiri medicale, zise către Cole, analizându-i preţ de o clipă zgârieturile de pe gât şi mână, dar şi contuzia de la cap.

– Nu e nevoie, sunt OK. Voi muri, oricum, în curând. De ce să ne agităm? aruncă el o ironie. Cred, totuşi, că ne-ar prinde bine un duş cald şi nişte haine noi.

Claire dădu o ocheadă brăţării minune şi vru să spună ceva, apoi şovăi. *Nu e momentul!... nu acum, nu aici; nu-i propune nimic! Va trebui să fiu doar eu cu el.*

Drew privi şi ea în pământ, spre pardoseala de lemn lustruită impecabil, milităreşte, ezitând câteva momente. N-ar fi vrut să-i mărturisească faptul că îi verificaseră dosarul foaie cu foaie, înainte de a-l „ridica" de acasă. Se îndreptă apoi către Claire.

– Tu, zise ea, privind-o din cap până-n picioare şi oprindu-se asupra braţului stâng, eşti OK?

Sângele uscat, însă fără vreo rană vizibilă, pământul şi urmele de arsuri încă mai spuneau povestea ei din ultimele ore. Cu hainele arse şi rupte, roşcata ridică mâinile, într-un gest demonstrativ, etalând un zâmbet forţat voios:

– Ca şi nouă!

– Nu vreau să ştiu! concluzionă grațios Drew.

Cei doi tineri îşi căutară privirea pentru o clipă, săgetaţi de amintirea momentelor teribile prin care trecuseră.

– Haideţi să vă conduc până la camerele voastre! Veţi locui aici, probabil pentru câteva zile, până când lucrurile se vor calma. Aş fi vrut să aveţi de ales între a sta aici sau nu, dar, din păcate, nu credem că există vreun loc mai sigur ca

acesta. Bănuiesc că n-aţi rămas prea buni prieteni cu tentorienii; şi, uitându-se doar către Claire, la cei prezenţi pe Insulă, mă refer.

Claire aprobă, clipind scurt.

Ajunşi în clădirea dormitoarelor militare, aflată la doar câteva sute de metri de clădirea principală, Drew le arătă camerele în care aveau să stea.

– Voi trimite pe cineva să vă aducă nişte haine. Dacă aveţi nevoie de ceva, folosiţi telefonul din cameră. Nu vă bateţi pe camere, glumi ea, sunt amândouă la fel. Din păcate, n-arată ca acasă... adăugă cu compasiune în voce.

Cole observă coridorul rece, dominat de nuanţe de gri, înţesat de uşile a zeci de camere.

– Am început să mă obişnuiesc cu cazarea în centre militare, spuse el ironic.

Generalul adjunct acceptă remarca, cu o uşoară plecăciune şi cu un surâs discret. Fără a mai pierde timpul, făcu stânga împrejur şi o luă înapoi pe culoar.

– Mulţumim, doamnă Petrova! vru Claire să încheie într-o notă mai caldă, încercând să acopere şi răutatea lui Cole.

Gazda se opri şi întoarse capul cât să i se vadă faţa, fără a mai privi în urmă. Îşi îngădui un răgaz în care închise ochii pentru o clipă.

– Spune-mi Drew... cu mare plăcere! şi îşi continuă drumul.

Capitolul 38

Întrunirile pentru situația de criză se țineau lanț. Sala de consiliu părea mai neîncăpătoare ca niciodată pentru mulțimea de Conducători, generali și Erudiți prezentă. Guvernatorul nu lipsea nici el.

– ...să anunțăm populația, continuă Arnar către Guvernator, după care făcu o mică pauză și rectifică, să spunem adevărul populației este în afara oricărei discuții! Ce câștigăm din asta? Doar panică. Populația nu ne poate ajuta. Vor avea nevoie, probabil, de săptămâni întregi să digere realitatea.

– Cei zece Erudiți au votat, de asemenea, în unanimitate, îl susținu Chris. Secretul va fi păstrat până la capăt. Vom păstra același Cod și aceleași reguli. Tot ce poate fi făcut stă în mâna noastră, a celor prezenți la această masă.

Guvernatorul încuviință, coborând pleoapele. Se întoarse apoi cu tot corpul către Conducătorul Casei Securității.

– Domnule, ne puteți da câteva detalii legate de aliații atacatorilor noștri?

Acesta trase aer în piept și se conformă întrebării:

– Analiza atacului din Centru a fost confirmată și de informațiile date de tentoriană. Este clar acum că singurul ajutor pe care îl au vine din partea bandei Ragonii din Umbră. Le-au pregătit venirea iar acum îi găzduiesc, le oferă logistică, armament și altele. Încă nu știm cum au început

această colaborare, care este adevăratul lor obiectiv, cum au comunicat cu tentorienii înainte de venirea lor... avem multe semne de întrebare. Nu sunt multe activităţi ilegale pe Insulă, dar nouăzeci la sută sunt susţinute de această bandă. Acum, după toate cele întâmplate, se confirmă şi bănuiala implicării lor în dispariţia armelor de la depozitul nostru din est, de acum un an. După cum aţi înţeles şi din raportul investigaţiei noastre, armele folosite astăzi în atac proveneau de acolo...

– Şi de ce nu am ştiut până acum? De ce i-am neglijat? Cine e responsabil pentru asta? îl întrerupse Guvernatorul cu trei întrebări dificile. V-am spus dintotdeauna că mi se par mai periculoşi decât nişte simpli traficanţi găinari.

– Domnule Guvernator, acum contează mai puţin cine e responsabil, îl mustră Arnar. În momentul acesta trebuie să fim constructivi.

Chris îl susţinu şi el:

– Sunt de acord. Să fim constructivi! Ne vom pune altă dată astfel de întrebări.

O pauză scurtă puse deoparte tensiunea din încăpere.

– *Domnilor*, vorbi un Erudit prin sistemul de audioconferinţă, *trebuie să fim atenţi şi la gestionarea presei. Până acum, populaţia a fost informată aşa cum trebuie referitor la incidentul de la Casa Securităţii, dar trebuie să ne pregătim să comunicăm şi atacul din Centrul de Comandă. Oricât de secret era locul, se va afla... am pierdut zeci de oameni acolo...*

– Ne ocupăm de asta! spuse prompt unul dintre Conducători. Contactăm familiile, pregătim comunicatul. Centrul va fi prezentat populaţiei precum a fost ştiut şi de cei care au lucrat acolo, ca făcând parte din Casa Securităţii. Ragonii din Umbră vor fi din nou singurii învinuiţi.

– ...dacă populaţia nu îşi va pune întrebarea „de unde

atâta putere la o grupare atât de neînsemnată?", interveni Chris cu glasul încărcat de tristeţe, sau „de ce au atacat o instituţie a Guvernului?".

Ridică fruntea către tavan pentru câteva momente, apoi reveni cu acelaşi glas încărcat:

– Dacă ne vede cineva de acolo sus... să ne ierte...

– Chris, ştii că facem ceea ce trebuie, îi alină neliniştea un alt Erudit. O facem doar pentru binele insularilor.

Uşa se deschise şi în sală intrară Cole şi Claire, escortaţi de un ofiţer. Deşi nu fusese niciodată un adevărat adept al idolatrizării create în jurul Guvernului, aşa cum era majoritatea Insulei, Cole nu se putu abţine şi făcu instinctual o plecăciune în faţa Guvernatorului. Era pentru a doua oară în viaţa sa când îl vedea în carne şi oase. Prima oară fusese la vârsta de nouă ani, când fusese decorat „Şoim al Insulei", o insignă şi o titulatură simbolică pe care o primeau toţi copiii care ajungeau în clasa a III-a din şcoala primară. Era acel moment extraordinar din viaţa oricărui copil al Insulei şi a familiei sale. Atunci făcuse parte din detaşamentul de întâmpinare – zece copii, ţinând fiecare în mână câte un steag cu diferite simboluri. De atunci, îl văzuse aproape zilnic doar la televizor sau în tablourile din instituţiile guvernamentale.

– Cine naiba a invitat-o pe ea la şedinţă? sări iritat Arnar, văzând-o pe Claire.

– Eu! se ridică Drew. Avem nevoie de ea.

– De un tentorian?! Nu e suficient că am primit-o în bază, acum o invităm şi-n şedinţe strategice?

Tăcerea din cameră accentuă şi mai tare respiraţia accelerată de furie a mustăciosului scrobit.

– Oameni buni, se enervă el şi mai tare, arătând cu

degetul spre roşcată, ea a cauzat toate astea împreună cu fraţii ei!

Claire îşi simţi limba gâdilată de o replică aspră, dar hotărî să şi-o reprime. Ripostă cu calm, însă cu o figură întunecată:

– Nu sunt fraţii mei! Am avut numai o soră care a murit în timpul ultimului aşa zis „război mondial al tehnologiei". Tot ce şi-a dorit a fost să nu se conecteze la vreun dispozitiv întreaga sa viaţă. A reuşit să facă asta doar pentru 19 ani. S-a sinucis după ce un cip i-a fost implantat în creier cu forţa, pentru a fi protejată de o posibilă invazie cu drone. Dar, bineînţeles, tu n-ai cum să ştii toate astea, domnule...

– Arnar! îi şopti Cole.

– ...domnule Arnar, pentru că, probabil, tu nici n-ai habar de realitatea pe care o trăim noi afară.

Generalul strânse din buze până deveniră o dungă subţire şi albă. Se uită împrejur, cerând din privire o altă părere, cerşind un sprijin. Însă toţi o urmăreau tăcuţi, aşteptând-o să îşi continue pledoaria.

– Dacă voiam să lupt împotriva voastră, nu îmi riscam viaţa şi nu eram acum aici. Cred că avem cu toţii acelaşi interes, să ne întoarcem la familiile noastre... sau la ce a mai rămas din ele, şi să trăim aşa cum ar trebui să trăiască o adevărată fiinţă umană.

– Oricât aş vrea să-ţi dau dreptate, Arnar, din păcate avem nevoie de ea, interveni Chris. Ne-a ajutat cu informaţii de care n-aveam habar.

Arnar scrută sala. *Fie, să vedem acum!* cumpăni, după care mătură cu mâna aerul către ofiţerul ce-i escortase, pentru a părăsi întrunirea.

– Acestea fiind spuse, să ne întoarcem la discuţia noastră, încercă Chris să detensioneze spiritele.

Tăcerea continuă să domnească preţ de câteva secunde. Guvernatorul se hotărî să ia cuvântul:

– Propun atunci să rămânem la prima sugestie. Formăm o armată cu care să-i lovim, înainte să ne mai atace ei. Acum le ştim locaţia.

Tentoriana se apropie de masa ovală şi se sprijini cu palmele în ea, privindu-l în ochi pe Guvernatorul aflat în partea opusă.

– Cu tot respectul, dar ce tehnologie va susţine armata asta? În afara scutului ultimul răcnet şi a monitorizării, sunteţi foarte învechiţi, zero!

Deşi pronunţat cu aceaşi tonalitate, ultimul cuvânt răsună ascuţit în timpanul tuturor. Un murmur răbufni în sală, însă nimeni nu îndrăzni să ridice glasul.

– Pe lângă asta, continuă ea, mai nou v-au făcut şi-o evaluare foarte exactă a forţelor. Vrea cineva să i-o prezint?

– Cum îndrăzneşte...?! se trezi Guvernatorul vorbind singur.

Pentru prima oară de când se ştia, lui Cole i se contura o cu totul altă imagine a sistemului, dar, mai ales, a Guvernatorului. Toată acea divinizare a sa şi toată acea aură se dizolvau în asprimea vorbelor ce umpleau încăperea. Părea egal cu toţi cei prezenţi, cu absolut nimic mai însemnat, egal cu toţi cei care făceau parte din acelaşi cerc, care se aflau în aceeaşi situaţie. Tânărul Williams se trezise într-o altă lume, o lume din afara Insulei ştiute, într-o altă realitate, într-o sală în care domnea un alt adevăr, o altă perspectivă asupra Insulei. Parcă aici nimeni nu mai avea nevoie de imaginea Guvernatorului, aşa cum era impusă în lumea în care trăia el. La acea masă ovală era anul 2500, iar Guvernatorul parea că rămâne conducătorul lumii anilor

2000, a adevăraţilor cetăţeni insulari. Un sentiment ciudat de mândrie i se-nfiripă în minte, acela că a crescut în rang, în sistem, că se înălţase, că se autodepăşise. Realiză repede însă că, de fapt, nu el crescuse. Piedestalul conducerii, la baza căruia se aflase, coborâse în ochii săi. Îl mai încerca şi un al doilea sentiment copilăresc: ar fi vrut să fie acolo, cu ei, şi tatăl său, cel pentru care toată această aură a Guvernului era de multe ori mai mare şi mai orbitoare decât pentru alţii. Ar fi vrut să-i vadă reacţia, să poată împărtăşi toate acestea cu cineva din familie sau cu vreunul dintre prietenii săi. Se gândi cu mâhnire că, probabil, n-o s-o poată face niciodată şi-şi înghiţi nodul din gâtu-i uscat. Vocea roşcatei îi risipi brusc gândurile:

– Sau poate veţi trimite Erudiţii pacifişti, care nu par în stare să omoare nicio muscă?

Privea spre Erudiţii prezenţi, fără a îndrăzni să se uite şi la Chris. Nu erau greu de distins, purtau acelaşi tip de tunică gri. O priviră, la rândul lor miraţi şi uşor ofensaţi, însă niciunul nu comentă.

– Vă cer scuze, rosti ea plecând capul cu respect, ca înaintea unor nobili, dar împotriva acestor mercenari vă trebuie puţin mai mult decât o armată. Aţi avut una şi în Centrul de Control principal şi-aţi pierdut-o. După cum aţi văzut, sunt susţinuţi de prietenii lor care deţin un întreg arsenal, iar ei, tentorienii, sunt de multe ori mai periculoşi şi mai eficienţi în luptă decât oricare dintre cei de aici.

– Trebuie să luptăm! încercă Chris să ridice moralul, folosind acelaşi ton calm. Vom primi întăriri în curând.

– Puteţi încerca, se alinie Claire la un dialog pozitiv. Armata voastră ar putea fi peste aliaţii lor. Trebuie să-i surprindeţi, însă pentru asta trebuie să vă planificaţi bine

apropierea de baza lor, fără a fi observaţi.

– Putem susţine un atac aerian cu cele două avioane de luptă pe care le avem, zise Arnar. Vom acţiona în acelaşi timp cu forţe terestre.

– Ţineţi cont că avem... au montate rachete antiaeriene şi santinele peste tot în jurul zonei.

Cole îi examinase atent pe cei prezenţi. Îşi simţise şi mai tare nodul din gât atunci când citise teamă pe chipurile câtorva dintre ei şi împleticire în exprimarea generalului.

– Trebuie să recunoaşteţi, persistă Claire, nu v-aţi pregătit niciodată pentru un atac din afara Insulei. Singurul pericol pe care l-aţi văzut cu adevărat a fost izbucnirea vreunei revolte din interior. Trăiţi într-o lume liniştită, cu reguli stricte, făcute pentru oameni normali, care le respectă. Cei din tabăra cealaltă au mentalitatea şi forţa unui luptător-maşină, care nu are nimic de pierdut, în timp ce voi sunteţi doar... oameni.

Liniştea pusese stăpânire pe cei prezenţi. Niciunul nu îndrăznea să mai adauge ceva. Arnar se frecă la ochi, privindu-i pe ceilalţi, blocaţi, gânditori.

– Domnişoară, îndrăzni într-un final mustăciosul, acestea sunt secretele Guvernului. Nu ştiţi dumneavoastră cu ce suntem pregătiţi şi cu ce nu suntem!

– Las-o baltă! i-o reteză Drew în şoaptă.

Generalul ştia că însăşi apărarea Centrului era o mare încercare pentru Casa Apărării în faţa unui asemenea inamic. Toată această operaţiune era ceva nou pentru prea puţinii militari înrolaţi.

– Bun... încercă Chris să continue constructiv, ridicând ochii către Arnar şi Drew, de cât timp avem nevoie să pregătim acest atac?

– Ţinând cont că pentru apărarea Centrului de Rezervă vor rămâne o mare parte dintre forţe... ne trebuie şi timp să identificăm poziţia santinelelor şi a antiaerienei... probabil între 12 şi 24 de ore, răspunse Arnar.

Se consultă din priviri cu generalul adjunct şi alţi comandanţi. Drew aprobă dintr-o clipire şi o mişcare simplă din cap. În sală începură şuşotelile. Într-un final, cu toţii dădură de înţeles că acceptă planul.

– În cazul acesta, domnilor, spuse Eruditul cu aplomb, vă sugerez să ne apucăm de treabă! *Avem o Insulă de apărat*, îndrăzni el să-şi spună doar în gând.

Capitolul 39

Tot corpul îi tremura de teamă. O făcea să-şi simtă inima încleştată şi-i străbătea stomacul cu săgeți de foc ce ardeau totul în calea lor, fără milă. Reuşise să obţină pentru câteva minute o conexiune securizată către exteriorul Insulei, pentru a face acel apel de la care nu-şi mai putuse lua gândul din momentul în care întorsese armele împotriva echipei sale. Mai coborî câteva trepte şi făcu ultimii paşi grăbiți către ieşirea clădirii principale şi, mai apoi, pe o alee asfaltată, delimitată de borduri ciobite, însă atent curățate şi văruite. După câțiva metri încetini. Simţea că tot ce învățase în antrenamentele dure, întregul său simţ pragmatic şi toate instinctele sale tentoriene se dizolvau. Ştia că doar stând departe de adevăratele trăiri umane s-ar fi putut concentra pe ce era mai important. *Dar trebuie să-l sun!* îi vui în minte. *Îmi doresc mai mult ca orice să ştiu că e bine.* Simți cum fiecare celulă îi vibrează odată cu bătăile inimii. *Sunt doar un simplu om. Am suflet... e normal să simt aşa... asta iubesc cel mai mult la oameni.* Privi pentru o clipă la roşul aprins proiectat de soarele ascuns sub orizont, pe norii îndepărtați. Trase aer în piept şi apăsă de câteva ori pe butoanele unui telefon portabil.

– *Claire!* se auzi glasul cald de la mii de kilometri.

– Tată, nici nu ştii cât mă bucur să te aud!

– Draga mea copilă, eram îngrijorat pentru tine, se auzi vocea lipsită de putere. Spune-mi, te rog, doar că eşti bine!

– Tată, lucrurile au luat o întorsătură gravă aici. Ne-am

înşelat atât de mult în privinţa oamenilor ăstora. Ce se întâmplă la noi, acolo, e total greşit.

– Spune-mi, te rog, doar că eşti bine!

– Sunt OK, tată, îl linişti ea şi o lacrimă i se scurse pe obraz, dar simt că am fost atât de... pierdută şi că m-am regăsit aici. Noi nu suntem oameni acolo... nu suntem...

– Copilă, nu vorbi aşa! Bineînţeles că suntem... am vrut să ştiu că eşti bine... şi că te vei întoarce înapoi, spuse el cu stângăcie.

– Vin tată, voi veni la tine cât de curând voi putea. Deocamdată am nevoie să stai departe de tot ce înseamnă civilizaţie!

– Şi eu îmi doresc să stai departe de orice risc. Vreau să trăieşti!

– Te iubesc, tată!... voi...

Vocea i se gâtui complet. Îi venea tot mai greu să vorbească. Cuvintele îi erau din ce în ce mai încleiate de emoţie. Îşi şterse lacrimile şi-şi drese vocea.

– ...voi veni după tine imediat ce lucrurile vor fi reparate aici. Încerc acum să-i opresc, dar nu ştiu cum...

– Nu vreau să ştiu, Claire! o întrerupse el. Nu-ţi risca viaţa!

– Tată, cum nu vrei să ştii, de ce vorbeşti aşa? îl apostrofă ea cu glas şoptit.

Nu primi niciun răspuns şi o negură de gânduri sumbre îi invadă subit mintea. În fundal se distingea doar un plânset stins, sfâşietor, pe care nu-l mai auzise de când îşi pierduse sora.

– Tată...?! insistă cu voce tremurândă, eşti singur acolo?

– Copilă...! se auzi el într-un plânset şi mai stins.

– Claire, răsună de lângă el o altă voce de bărbat, ce îi

cutremură întregul corp, întoarce-te frumos la bază şi încetează să ajuți inamicul!

Inima îi îngheţă pe loc, picioarele i se înmuiară. Lacrimile i se prelingeau din abundenţă pe obraji. Rămase fără aer, nemaiputând spune un singur cuvânt.

– Domnule Nemilo, se auzi acelaşi bărbat, noi şi cu gazda noastră primitoare am primit apelul mult aşteptat. Vă conectez pe linie. Puteți vorbi când doriți.

– Claire, îți vorbeşte conducătorul interimar al tentorienilor. Nu fi o trădătoare, avem un obiectiv de îndeplinit acolo!

– Nenorociților, ripostă ea cu ură, conducătorul nostru este Xilo... şi inamicul sunteți voi... ăsta nu e un obiectiv de îndeplinit!

– Xilo... a fost.

Cum adică „a fost"? îi trecu un gând pe care îl azvârli repede deoparte.

– Ce vreți de la tata, ce legătură are el cu toată treaba asta?

– Credeai că poți să-l ascunzi?! schimbă Nemilo tonul într-unul amenințător. Ăsta e teritoriul meu! Crezi că mişcă ceva fără ca eu să nu văd, să nu simt?! aproape că urlă el. Sunt în mintea fiecăruia dintre voi, sunt peste tot! îi tună glasul plin de ură.

– Nu vreau să particip la misiunea voastră!... nu vreau să mai văd pe nimeni din echipa de aici!

– Hmmm... Claire... rosti Nemilo, de data asta cu vocea-i joasă şi rece, dar nu mai poți sta nici alături de inamic...

Timbrul macabru al vocii o înfioră. Ghimpele din gât, cât pumnul, o împiedică să mai pronunțe chiar şi o silabă.

– Hai s-o spun altfel... te prezinți singură la baza noastră

de pe Insulă, până dimineaţă la ora 9, sau tatăl tău nu va mai fi. La revedere, sper!

– Alo?! încercă ea imediat.

Şi-ar fi dorit să mai audă orice din partea cealaltă. Rămase înmărmurită. Se aşeză pe o bordură, se ghemui cu capul între genunchi şi se făcu cât putu ea de mică.

Câteva minute mai târziu, Cole apăru în uşa unităţii, căutând-o din privire. O zări în semiîntuneric străbătând în grabă aleea. Trecu încordată pe lângă el, ignorându-l, cu acea privire oarbă, rătăcită, care cerea să nu fie oprită.

– Claire?!

Intră hotărâtă în unitate şi se duse ţintă către uşa biroului generalului adjunct.

– Intră... se auzi de după uşă.

Păşise înăuntru fără a mai aştepta să audă tot cuvântul.

– ...nu doarme nimeni în noaptea asta, după cum vezi! spuse Drew.

– Am nevoie de ajutorul tău... te rog!

Capitolul 40

Roşcata îşi aruncă apă rece pe faţă, încercând să-şi ascundă urmele lacrimilor de furie. Se privi apoi în oglindă.

– Dacă te duci acolo, vin cu tine! îi spuse Cole, aşezându-se în pragul băii.

– Cole, EU, puse ea accentul, trebuie să mă duc acolo, nu tu; pentru tatăl meu... şi pentru că trebuie să repar lucrurile. Este vina mea... este vina tentorienilor.

– Bun, dar ai nevoie de cineva să-ţi acopere spatele... şi de un şofer bun.

Claire întoarse capul către el, fără să-l privească:

– Nu insista, mă duc singură!

– Hei, rosti el cu pe un ton serios, măcar o dată pot încerca să fac ceva bun pentru familia mea, pentru tine, pentru prietenii mei... pentru Insulă. Ştii bine că voi muri oricum...

– Nu... nu! îl opri ea cufundându-şi capul în chiuvetă. *Trebuie s-o fac*, gândi. Cole, înainte să plec vreau să fac ceva pentru tine!

Se întoarse către el cu părul-i răvăşit şi-şi încrucişă degetele de la mâini, după care îi spuse dintr-o suflare:

– Vreau să folosesc tehnologia asta şi să te vindec.

O privi în ochi câteva momente, fără a scoate un sunet.

– O să crezi că-s nebun, dar la cum arată situaţia acum, cu o probabilitate de a fi ucis de pe o zi pe alta de..., se opri, ridicând ochii în tavan, ca şi cum ar face un calcul rapid,

...90%, cred că aş prefera să mai rămân aşa cum sunt pentru câteva zile. Nu mă simt pregătit să las să umble miliarde de roboţi prin corpul meu, sfidând legile naturii... cel puţin, nu acum. Vreau să trăiesc, dar pentru asta, acum, azi, trebuie şi îmi doresc să fac altceva, să lupt alături de tine.

– Nu, asta este o prostie! Vei rămâne aici şi vei fi în siguranţă... şi sănătos.

– În siguranţă? se precipită Cole. Ce vei reuşi tu să faci acolo, singură?! Vin cu tine, ţi-am spus! Acum e momentul sau poate nu va mai fi niciodată. Poate că nici cu mine n-ai nicio şansă, dar singură nici atât... şi atunci Insula asta, eu, familia mea, toţi... tot acolo vom ajunge...

Un ciocănit scurt şi în cameră intră Drew.

– Scuzaţi deranjul, însă n-am timp. Ascultaţi-mă cu atenţie, rosti în grabă, această discuţie n-a avut loc! Claire, în faţă te aşteaptă o maşină cu autorizaţie de plecare. După ce ieşi din unitate, poţi să te echipezi. Vei găsi tot ce-ţi trebuie în portbagaj.

– Mulţumesc!

– În torpedou ai şi un telefon mobil. Mi-aş dori... să mă ţii la curent, spuse ea cu emoţie în glas. Baftă!

După care făcu stânga împrejur spre ieşire.

– Aşteaptă! o opri tânăra tentoriană, ducându-se la ea şi îmbrăţişând-o. Mulţumesc pentru tot, sper să vă revăd pe toţi curând!

O cuprinsese un sentiment pe care nu-l mai trăise de pe vremea când îi trăia mama – acea îmbrăţişare caldă, fără egal. Simţi cum o mare de energie îi umple sufletul mai mult decât ar fi putut-o face orice tehnologie cunoscută.

– Şi eu! îi răspunse Drew, mângâind-o uşor pe spate.

Mai vru să-i spună ceva, însă nu mai avu puterea. Doar o

gândi: *Să ştii că ceva înăuntrul meu crede mult în tine. Tu îmi aprinzi speranţa!* Trase aer în piept, se întoarse şi plecă.

Jumătate de oră mai târziu, Claire se îndrepta cu paşi grăbiţi spre maşina parcată în faţa garnizoanei. Zgomotul motorului ambalat o trezi din gânduri. Geamul portierei coborî şi la volan apăru faţa zâmbitoare a lui Cole, urmărind-o cum se apropia.

– Măi, măi... chiar mă întrebam unde eşti! zise ea, în timp ce tânărul insular îşi aranja tacticos o şapcă pe cap.

– Nu poţi face asta singură. Şi, oricum, ce poţi să-mi mai faci acum? M-am lipit de volan.

Claire dădu din cap în semn de nemulţumire, după care îl strânse tare în braţe. *Îmi lipseai deja... atât de mult!* cugetă şi simţi în dreptul inimii ...*o căldură atât de dulce.* Apoi rosti:

– Ce mama naibii... cum îmi place s-o spun: calc-o!

– E tot ce voiam s-aud. Asta-i roşcata cu ochii verzi de care m-am îndrăgostit!

Automobilul părăsi Centrul de Rezervă în salutul gărzilor de la poartă.

Capitolul 41

Întreaga Insulă încă dormea, deşi soarele se încadrase de mult pe traiectoria diurnă.

Maşina rula prudent, încercând să nu rupă liniştea ce stăpânea drumul spre baza temporară a tentorienilor. Aceeaşi linişte domnea şi în interiorul maşinii. Cei doi erau tăcuţi, iar Claire găsea drumul ca fiind cu mult mai lung decât părea pe hartă; parcă nu mai voia să se termine.

Cole încetini în dreptul unei alveole de pe marginea şoselei.

– Voi opri pentru câteva minute! spuse.

Trase pe dreapta, luă telefonul mobil din torpedou, coborî şi contemplă mingea roşie ce strălucea la răsărit. Inspiră adânc, închise ochii ca pentru un moment de meditaţie, apoi se îndepărtă câţiva metri şi formă.

Minute mai târziu stătea cu capul sprijinit de un stâlp, cu urechea lipită de telefon.

– ...nu mai plânge, mamă, ţi-am spus, sunt bine!

– Ne e dor de tine, rosti glasul vlăguit al Christinei.

– Mamă... să ştiţi că vă iubesc. Pupaţi-l şi pe Mathew şi spuneţi-i că abia aştept să-l văd şi să mai meşterim împreună la motorul maşinii.

Din receptor se mai auzeau doar suspine.

– Când vii acasă? reuşi ea să-l întrebe, după ce îşi drese vocea.

– Vin, mamă, vin! Trebuie întâi să-mi pun ordine în

gânduri, în viaţă... şi trebuie să ajut un prieten bun să iasă din încurcătură.

– Ce încurcătură, despre ce vorbeşti?

– Nu contează. Important e că sunt bine... că mă regăsesc. Mă gândesc tot mai mult la existenţa noastră, la umanitate... şi îmi face bine.

– *Mamă, de ce nu dormi, cu cine vorbeşti?... E Cole?* se auzi pe fundal glasul subţire şi drag al lui Mathew, care îl sfâşie de dor.

– Te... iubim, să ştii! rosti ea printre aceleaşi suspine.

– Şi eu...

Claire îl privea din depărtare. Simţise întreaga suferinţă fără a auzi un cuvânt; doar din încordarea feţei, din felul în care îşi mişcase buzele şi în care privea pierdut în zare.

Cole formă un alt număr, către mesageria vocală.

– *Aveţi 14 mesaje!... Primul mesaj: Copile, unde eşti?!...*

Apăsă o tastă.

– *Următorul mesaj: Suntem foarte îngrijoraţi! Ţi-ai luat rucsacul şi-ai plecat fără niciun semn. Dă-ne o veste!*

Mesaj după mesaj, înţelegea tot mai mult cât de important era în viaţa familiei şi a prietenilor. Ar fi vrut să urle către ei despre pericolul care îi pândea pe toţi, să poată să facă ceva să îi poată proteja. Îşi alungă acest gând atunci când realiză că îi aduce în suflet doar mai mult amar. Cercetă din nou mingea de foc de la orizont.

– *Ultimul mesaj:*

Dezlipi telefonul de la ureche, pregătit să-l închidă.

– *Tot eu sunt omu'...* se auzi Jimmy, pe un ton neîncărcat, simplu, optimist.

Se lăsă înapoi cu urechea pe receptor.

– *Am auzit că ai plecat în munţi. Nu tre' să te temi de boală... va*

fi bine... o vei birui tu într-un fel!

Lăsă genele să i se unească pentru a savura încurajarea.

– *Astăzi am aflat că un alt incident s-a produs şi la o bază de cercetare a Casei de Securitate, din afara capitalei. Spun că au murit şi acolo foarte mulţi oameni... ciudat, foarte ciudat... sper că nu are legătură cu întâmplarea ta de acum două zile... că nu e ceva major. Îmi fac fel de fel de scenarii în cap...*

– Dac-ai ştii... îngână Cole.

– *În altă ordine de idei*, continuă mesajul, *şeful nu pare supărat pe tine că ai dispărut ca un mare chiulangiu. A zis că înţelege că ai nevoie de puţin aer proaspăt, fără gaze de eşapament...* - percepu surâsul din glasul lui Jimmy şi parcă îl şi văzu, cu gura întinsă larg pe faţa bucălată - *...şi că te aşteaptă, oricând vrei tu să te întorci.*

O arcuire subtilă, pe fondul gustului amar, se desenă în colţul buzelor lui Cole.

– *Ţi-aduci aminte din colegiu, când am chiulit amândoi la cursul de arhitectură, să ne ducem la concursul ăla idiot de melci? Ce tâmpiţi mai eram!... Hai, gata... închid, că vorbesc singur ca prostu'... nu că ar fi singura oară. Sper că nu râzi la remarca asta!... Bun, te aştept să bem o bere! Ai grijă să nu faci vreo prostie!* Bip. *Pentru păstrarea mesajului apăsaţi...*

Ochii îi erau roşii. Îşi aminti unde se afla şi i se făcu dor de toţi de acasă. Gândul că nu i-ar mai putea vedea niciodată îl sfâşia. Îndepărtă telefonul de la ureche, îl lăsă pe umăr şi aruncă o privire înapoi. Nicio lacrimă nu reuşise să-i năvălească pe obraji. În schimb, îi putea fi citită pe chip durerea din suflet amestecată cu determinarea de a merge mai departe.

Îşi îndreptă spatele, îşi umplu plămânii cu aer şi se duse direct la portbagajul maşinii.

– Să vedem ce avem aici! zise el cu aplomb. Pfiiu! fluieră

plin de încântare.

Portbagajul era ticsit de arme, muniţie, veste antiglonţ, hamuri şi alte accesorii militare.

– Mmm, nu e rău! exclamă şi ea.

– Ştii, credeam că nu o să fiu niciodată nevoită să-mi implantez asta în cap, rosti Claire, studiind capsula ovală strânsă între degete.

O privea cu ură, ţinând-o deasupra capului, pe fundalul cerului albastru-violet. N-o simţise niciodată atât de rece. Stătea jos, pe marginea aceluiaşi drum, având inima cât un purice, pregătită parcă pentru un examen important.

– Tu eşti cea care a spus „este pentru o cauză dreaptă", împreună cu multe argumente! o încurajă Cole.

– La fel ca şi marea parte a progresului tehnologic, care se pare că ne duce la pieire.

Insularul îşi înfrână comentariul. Făcu o pauză mai lungă, după care adăugă:

– Te las singură la operaţiunea asta. Te aştept la maşină.

O mângâie uşor pe spate şi se ridică de lângă ea.

Venise momentul pe care Claire şi-ar fi dorit să-l amâne pentru totdeauna, însă ştia că n-o mai putea face. Făcu ochii mici, săgetând cu privirea-i plină de furie orizontul, îşi ridică cu o mână părul de deasupra cefei, închise ochii, inspiră puternic şi îşi lipi capsula de ceafă, împingând-o încet. Pivoţii

ca nişte rădăcini începură să iasă din ea şi să îşi facă singuri treaba, împungând şi introducând uşor, uşor capsula la baza craniului. Pivoţii se transformară în fire, iar apoi în ramificaţii tot mai mici, până la conexiuni minuscule de dimensiune nano, apoi şi mai mici, de dimensiune pico, de miliarde de ori mai mici decât rădăcinile milimetrice din care apăruseră. Milioane şi milioane de conexiuni se formau acum cu reţelele neuronale, ce deveneau una cu corpul străin; capsula devenea parte din creierul său. În câteva secunde era complet înăuntru. Sângele dispăru, iar printre firele roşcate de păr lumina acum o mică suprafaţă a ei: un led în formă de T.

Pupilele i se dilatară şi o durere cumplită, cu efect spasmodic, i se instală în tot corpul. Îşi înfipse instinctiv mâinile în iarba crescută pe marginea drumului şi strânse cât putu de tare. Totul se învârtea în jurul ei cu o viteză ameţitoare. Mii de calcule îi năvăliră în minte. *O oră, 54 de minute, 8 secunde şi 22 de sutimi*, se trezi socotind, *atât mai am până la ora 9. Mai avem 29 de kilometri şi 850 de metri până la bază. Trebuie să ajung la bază!*

Secundele de durere trecură repede. Dispozitivul pe care, cu puţin timp în urmă, îl controla doar prin comenzi vocale şi tactile, îl simţea acum ca fiind parte din ea, din mintea ei, din funcţiile corpului ei. *Ce sentiment ciudat!* gândi. Aşa cum îşi percepea mişcarea degetelor, aşa cum îşi simţea ochii văzând peisajul din jur, la fel simţea acum şi mini-drona. Era ca o parte din ea ce îşi putea lua zborul. *Ăsta e evoluţionismul pe care îl susţinem, care ne dezvoltă specia*, o săgetă o nouă reflecţie, *...însă de care trebuie să ne ferim.*

Realiză că putea privi oriunde în depărtare, în spatele unui copac, în desişul ierbii. La fel simţea că putea controla

miliardele de nanoroboţi ce aşteptau nerăbdători în capsulă, gata pentru orice comandă dată doar cu un gând. Sute de alte funcţii noi, *abilităţi inumane*..., erau şi ele acolo pregătite să se activeze la impulsul electric al unui cuget.

Nu rezistă tentaţiei şi privirea îi zbură peste imensul câmp verde aflat în faţa ei. Camera mini-dronei îi transmitea imaginea firelor de iarbă deasupra cărora plana, deasupra cărora înainta cu gândul. Zări un stol de păsări. *Vreau să fiu aici, sus, cu voi, pentru o clipă!* Şi pluti alături de ele pentru câteva momente. *Invidiez priveliştea asta, vă invidiez!*... şi inspiră puternic, vrând să simtă aerul de la înălţime. Ea era acolo, jos, însă. Simţi doar mirosul de la marginea drumului.

– Mi-ar plăcea să te las să contemplezi toată ziua, o întrerupse Cole, dar e timpul să mergem.

Se uită la el, închise ochii un moment, după care dădu aprobator din cap, ridicându-se rapid.

– Ştii, am o idee cum să-l folosesc mai bine pe micul diavol!

Insularul ridică o sprânceană, dar n-apucă să spună nimic, că roşcata adaugă:

– Şi încă ceva... e cazul să te învăţ să foloseşti prostiile astea de arme; o să am nevoie de ajutorul tău... Hai să încercăm un curs rapid!

Capitolul 42

08H40. BAZA TEMPORARĂ A TENTORIENILOR

Maşina se opri în faţa clădirii ce fusese cândva o centrală electrică. Întreaga bază forfotea. Cu toţii se pregăteau ca pentru un atac. Singură în maşină, privi către cer într-o rugăciune mută, apoi îşi puse ochelarii de soare şi deschise portiera. Coborî sub examinarea atentă a doi aliaţi cu armele semiautomate în mână, pregătiţi să tragă. Cu o geacă neagră strânsă pe corp, pantaloni negru cu gri şi bocanci militari, Claire intră pe uşa clădirii care până acum o zi îi era locuinţă de serviciu. Cei doi o urmară îndeaproape.

– Măi, măi, ce să vezi, iată-te în sfârşit! pronunţă Chan cu o voce autoritară, de îndată ce o văzu intrând în încăpere.

Claire se uită la el indiferentă, după care făcu privirea roată. Biroul principal de lucru era neschimbat, cu excepţia faptului că i se părea ciudat să vadă acolo doar un singur tentorian.

– Unde sunt ceilalţi? îl întrebă ea.

– Contează? răspunse el sec şi apăsă butonul consolei de pe birou. Boss, a sosit domnişoara!

– *Minunat!* răsună în difuzor vocea lui Nemilo.

– Eu mi-am ţinut promisiunea. Lăsaţi-l pe tata în pace!

– OK, dar mai întâi scoate dispozitivul de la mână şi pune-l pe masă! porunci Chan în engleza-i sacadată.

Inima îi bătea într-un ritm tot mai alert. Ezită o secundă, uitându-se suspicioasă la cei din jur; numără pe fugă opt aliaţi. Apoi îl scrută sfidător pe Chan şi începu să desfacă brăţara dispozitivului, sub privirea încordată a celor prezenţi. Îl lăsă pe masă.

– Mulţumesc! rosti Chan cu un calm perfid şi, fără de veste, scoase arma de la spate şi îi trimise un glonţ direct în piept.

Şocul îi zgudui fiecare centimetru al corpului. Apoi înmărmuri, simţind un şuvoi de sânge prelingându-se pe sub haine. Se prăbuşi, rămânând cu privirea-i nedumerită către Chan. Din păcate, cel mai pesimist scenariu se confirmase; realitatea era mai cruntă decât sperase.

– Acum, dacă chiar vrei să ştii, îţi pot spune, auzi ea vocea lui Chan acompaniată de murmurul propriului sânge ce i se scurgea din piept. O bună parte au plecat să-i vâneze unul câte unul pe prietenii tăi Erudiţi. După ce termină cu ei, o să mergem cu toţii către Centrul de Rezervă să-l facem praf. Simplu, nu?

Un râs diabolic hăui ca un ecou din ce în ce mai stins în capul lui Claire.

– Ăsta da plan, scrâşni ea încleştată de durere, cu o sete aprigă de răzbunare, dar n-aş zice că e aşa simplu!

Cu ultimele puteri, îşi dădu jos ochelarii de soare, lăsându-l pe Chan să-i vadă ochii. Lentila de contact roşie de la ochiul drept era parada de dinaintea răzbunării; apoi închise pleoapele.

Avea să fie ultimul lucru pe care îl mai vedea tentorianul cu trei şanţuri în bărbie.

– Ce mama nai...?

Atât mai apucă să spună, când un glonţ plecă din spatele

lui direct către capsula implantată în ceafă, străpungând-o în plin şi, mai apoi, brăzdându-i creierul. Fără ca nimeni să înţeleagă ce se întâmplă, Chan se prăbuşi în faţa tuturor, cu o gaură în cap. Sângele i se împrăştie pe podea, alături de cel al lui Claire. Arma în levitaţie, purtată de mini-drona tentorianei, rămase nemişcată în dreptul locului în care fusese cu câteva momente în urmă ceafa lui Chan.

Speriaţi şi complet derutaţi, aliaţii percepură doar pericolul iminent al obiectului din faţa lor şi începură să tragă focuri disperate către arma ce plutea în aer. Opt mişcări scurte ale dronei şi opt focuri de armă; în cameră se instală liniştea. Toţi cei nouă zăceau nemişcaţi la podea, cu câte o gaură în cap.

– *Ce se întâmplă acolo?... Chan... Chan?!* se auzi în difuzor glasul nedumerit al lui Nemilo.

Claire trase cu putere aer în piept şi deschise larg ochii – un verde şi un roşu ce anunţau furtuna. Tactici de atac îi zburau prin creier, strategii de luptă armată şi corp la corp îi invadau reţeaua neuronală. *De ce sunt capabilă?!... tehnologia asta este... mortală.*

– Pff! exclamă uimită.

Murmurul şuvoiului de sânge încetase, hemoragia se oprise, iar pieptul i se vindeca.

– *Chan?!* vibră din nou difuzorul.

– Chan a plecat dintre noi şi a uitat să-şi ia la revedere! rosti ea sarcastic. Ascultă aici, Nemilo, ştiu că n-aveai de gând să-l ţii pe tata în viaţă; ştie prea multe despre voi.

– *Mmhhm... zdreanţă!* se burzului bossul tentorienilor.

– În schimb, acum gândeşte-te bine la ce-ţi spun, că pari băiat deştept! Dacă îmi omori tatăl, voi face oamenilor tăi de aici, de pe Insulă, dublul ravagiilor pe care le-aş putea face.

Apoi vin şi în Tentoria şi te voi face să simţi de zece ori mai multă durere decât m-ai făcut tu pe mine să simt.

– Te crezi în stare de toate astea?!... hm... şi de ce eşti convinsă că nu mi-aş sacrifica oamenii sau poziţia pentru o răzbunare? veni macabru întrebarea de gheaţă.

Claire reflectă un moment. *Trebuie să joc până la capăt, nu mai e cale de întors. Mă va sfărâma altfel.*

– Pentru că nu eşti suficient de prost să-ţi dai singur foc la valiză. Ţinându-l în viaţă, el este poliţa ta. Ştiu prea multe despre ce încercaţi voi să faceţi; te pot distruge de-ndată ce mă-ntorc în Tentoria. Aşa însă, mai ai o şansă... şi poate-mi trece cheful de răzbunare.

Sufletul tentorianei clocotea în interior. Juca cel mai periculos joc împotriva unei bestii. *De ce nu-mi răspunde?! Aşteaptă-l... aşteaptă-l... nu-i spune nimic, va ceda!*

– Zdreanţă... zdreanţă! bolborosi din nou Nemilo.

– Te-ai blocat, altceva mai bun n-ai de zis?

Secundele de tăcere treceau greoi una după alta, împingând tot mai mult limitele neliniştii lui Claire.

– Eşti o zdreanţă deşteaptă, joci urât! îşi calmă vocea Nemilo.

– N-am timp acum să-mi desenezi tu profilul.

– Uite ce e, eşti ca şi moartă! După ce te omor pe tine, te asigur că va muri şi taică-tu, că, ai înţeles bine, n-o să mai am nevoie de el. O voi face cu plăcere, pentru că el ţi-a dat viaţă, iar tu eşti o greşeală a evoluţionismului... gena voastră trebuie distrusă!

– Ce faci tu aici e o mare greşeală. Vin după tine, nenorocitule! pronunţă răspicat roşcata.

– Ooo, ar trebui să tremur? Venim noi pe insulă, nu te obosi!

Pe lentila lui Claire, arma fixă consola de comunicare.

– La revedere! rosti ea simplu.

Un foc răsună sec în cameră. Apoi trase încă două în serverul care asigura comunicarea dintre tentorieni.

– Alo?!... reacționă Nemilo surprins. Alo?!... Zdreanța!! scuipă el din nou apelativul printre dinți, cu scârbă.

Se întoarse către un subordonat:

– Câți tentorieni mai sunt în baza noastră de pe Insulă?

– În afară de ea, niciunul în momentul ăsta, însă avem aproape o sută de aliați înarmați, gata să plece către Centrul de Rezervă.

– Pffff! făcu Nemilo, rotindu-şi nervos ochii către tavan. Cum mai putem comunica acum cu ai noştri?

– Un moment, verific... Mai poate fi o portiță. Le-am putea transmite mesaje către dispozitivele portabile.

– Bun. Faceți cumva şi transmiteți-le să trimită înapoi la bază pe cineva competent şi să-i împrăştie creierii ăsteia pe pereți!

Claire îşi dezbrăcă geaca, lăsând la vedere hamul port armă mascat. Pe el stăteau fixate o staţie de emisie-recepţie, două pistoale şi multe încărcătoare. Întinse mâna, aşteptând să i se aşeze în palmă arma aflată în levitaţie, purtată de mini-dronă. Scoase un încărcător din ham şi-l înlocui din două mişcări pe cel din armă, apoi o lăsă din nou să plutească în aer. Un material cu proprietăți speciale, parte din mini-dronă, stătea perfect mulat pe patul armei, ținându-l strâns, asemeni unei mâini puternice. Era o altă funcţie de bază a micului diavol zburător, aceea de a transporta şi manevra diferite obiecte, funcţie pe care Claire se gândise să

o folosească într-un mod ingenios, letal. Materialul fusese transformat într-o structură ca un ţesut viu, cu ajutorul lucrăturii de artă a nanoroboticii. O prelungire din acest „ţesut" artificial, precum o limbă, se mulase şi pe trăgaci. Era coordonată de nanobiţi, asemeni modului în care nervii coordonează un muşchi viu, fiind gata să-l apese ori de câte ori era nevoie. *Simt pistolul ca şi cum ar fi în mâna mea, în privirea mea.* Reculul şi greutatea pistolului erau şi ele stăpânite de puternicele propulsoare ale mini-dronei şi, graţie camerei poziţionate în dreptul cătării, avea controlul perfect al ţintei *...totul de o fidelitate atât de... fină, asemeni unui gând limpede.*

Tânăra tentoriană scoase şi cele două arme prinse în ham, la subsuori, le ridică siguranţele şi se aplecă cu bărbia către staţia de emisie-recepţie, rostind cu voce joasă:

– Aruncă-i în aer!

– *Yes, mam!* se auzi Cole tacticos.

Portbagajul maşinii se ridică şi tânărul apăru cu un lansator de rachete în mâini. Îl săltă pe umăr, puse ţinta pe ieşirea de camioane a clădirii şi foc. O explozie puternică zdruncină clădirea. Câţiva ragoni ieşiră urlând prin gaura făcută de explozie, o parte târându-se, alţii alergând cuprinşi de flăcări. Lăsă lansatorul de rachete jos şi ridică un lansator de grenade, începând să tragă la întâmplare înspre camioanele din faţa clădirii, pregătite de plecare.

Cu cele două arme în mâini şi cu cea de pe mini-dronă orientată înapoi, levitând la un metru în spatele ei, Claire înainta fără cea mai mică şovăială pe culoarele alambicate ale fostei centrale electrice. Conta pe informaţiile şi calculele tactice de atac, ce îi erau transmise fără încetare către creier şi către lentila de contact.

Încă două culoare până la hala mare şi zgomotul paşilor în alergare ai câtorva aliaţi îi răsunară distinct în minte: *patru bărbaţi de greutate medie,* procesă ea. Un prim umăr apăru de după colţ şi, într-o fracţiune de secundă, un singur glonţ plecă din arma lui Claire exact către muchia peretelui, puţin deasupra umărului. Bum! direct în capul inamicului, chiar când acesta se ivi. Nu apucase să zărească ce-l lovise. Strigătele cu accent mandarin ale celorlalţi trei răsunau alarmate de după colţ. Nimeni nu mai apărea. Arma ataşată la mini-dronă zbură spre culoarul lor. Unul, două, trei focuri... şi liniştea se reinstală.

Tentoriana îşi continuă drumul pe lângă cei patru căzuţi, privind cu furie înainte. Izbi cu piciorul o uşă metalică, trântind-o de perete. Hala mare. O scană pentru câteva sutimi de secundă, iar focul continuu plecă din cele trei arme în toate direcţiile. Inamicii cădeau unul câte unul de pe pasarelele suspendate de-a lungul halei, în timp ce Claire înainta cu pas grăbit, trăgând foc după foc.

Arma în levitaţie rămase fără cartuşe. Roşcata făcu o eschivă, adăpostindu-se în spatele unui cazan, scoase cu două degete un încărcător din ham şi îl azvârli în aer spre mini-dronă. O fâşie din materialul ca un ţesut viu plecă din aceasta către butonul de eliberare al încărcătorului gol, iar arma fu poziţionată astfel încât încărcătorul plin aruncat de Claire să alunece exact în suportul său. Îşi încărcă şi cele două arme din mâini, în timp ce reîncepu să tragă cu cea din aer.

Urcă apoi scările înspre pasarelele superioare, până la cea mai înaltă, lovindu-şi inamicii cu o precizie perfectă. Ţintele cădeau una câte una. *Un sentiment nou, sumbru. Armele îmi sunt extensii ale corpului*, îşi repeta ea tot timpul în gând. *Le simt de*

parcă m-am născut cu ele. Percep fiecare mişcare a lor, chiar şi de câţiva microni... „simt" traiectoriile gloanţelor până în cel mai mic detaliu. Adrenalina ce îi alerga prin corp o făcuse de mult să uite de diferenţa dintre ochii săi şi camera mini-dronei ce fixa ţintele; *extensia mea vizuală... o extensie fatală.* Tacticile de atac se contopeau cu gândirea şi cu reflexele ei, iar timpul părea că se scurge mult mai încet, în miimi sesizabile de secundă. *Sunt o maşină de luptă!* cugetă ea din nou. *Au făcut mult rău... vor să facă şi mai mult. Trebuie opriţi!*

Nu avusese niciodată ambiţia de a ajunge o luptătoare de elită. Se înrolase în departamentul acesta special, doar pentru că fusese creat pentru misiuni în afara Tentoriei. Era tot ce-şi dorise – să facă ceva ce ar fi ajutat-o să cunoască şi o altfel de lume, altfel de oameni. În calitate de cercetător, i se promisese implicare zero în luptă, însă fusese obligată să parcurgă antrenamentele militare săptămânale. Acum le aprecia mai mult ca niciodată.

Focul de mitralieră venit din spate o trezi din gândurile prin care rătăcea. Un glonţ îi lovi glezna.

– Îmi plăceau ghetele astea, zise mai mult pentru ea şi un glonţ zbură înapoi, direct în capul trăgătorului.

Două grenade plecară către ea, aruncate de undeva, de jos. Traiectoriile lor îi apărură de îndată pe lentilă, împreună cu punctele posibile de impact. Inspiră puternic, urmărind cu braţele cele două grenade, şi focurile de armă plecară din toate cele trei pistoale: două focuri dinspre mini-dronă spre cei ce le aruncaseră şi patru dinspre armele din mâinile sale înspre grenade. De două ori ricoşate, explodară undeva în aer, sub pasarelă. Se adăposti câteva secunde, privind spre zecile de fragmente de schije ce treceau pe lângă marginea pasarelei şi aşteptând ca glezna zdrobită să i se refacă.

– *Claire, încep să iasă din clădire, am nevoie de tine aici!* vui staţia.

– Vin! transmise ea. Din câte văd, se pare că erau pregătiţi de un atac asupra Centrului de Rezervă.

Începu să alerge de pe o pasarelă suspendată pe alta, continuând să trimită gloanţe către ţinte precise.

Cu o vestă antiglonţ pe el şi un pistol ţinut strâns cu ambele mâini, Cole stătea nemişcat în spatele unui camion fumegând. Focul de armă încetase. *Ce linişte sinistră!* socoti el. Ar fi vrut să audă ceva, orice.

Nu după mult timp, dorinţa îi fu ascultată. Câteva voci se conturau în depărtare... *se apropie din ce în ce mai mult.* Un grup de mercenari ragoni îl căuta în mare zarvă printre camioanele distruse. Strânse arma şi mai tare în mâini, pregătit să tragă. *E momentul să-i înfrunt!*

– Acolo! strigară ei.

Ropotele de mitralieră se porniră din toate direcţiile. Nu-l vizau pe el, ci pe Claire. Una câte una, mitralierele răsunau din ce în ce mai rar, oprite de câte un scurt foc de pistol. Se făcu din nou linişte.

– *În spatele tău!* auzi el în staţie. *Vino către mine, te acopăr!*

Insularul aruncă o privire de după roata camionului şi o pată de culoare îi însenină privirea. Era părul fetei roşcate. Stătea neclintită în picioare, cu braţele desfăcute larg, controlând toate unghiurile. Alergă spre ea şi se aşeză spate în spate cu ea, în aceeaşi poziţie.

– Asta am mai văzut-o-n filme, dar, sincer, mi-e greu să cred că-i bine ce făceau. Eşti sigură că suntem în siguranţă?

– Nu ştiu, dar şi mie-mi place!

– Cee?!

– Glumăăă, dhă!

– Hmm...

– În momentul ăsta sunt ca un scaner uman, Cole – doi ochi şi o cameră montată pe mini-dronă. Văd tot ce mişcă! Îi văd înainte să mă vadă ei.

– Atunci, hai să mai stăm aşa puţin, arătăm bine!

Reuşi să-i smulgă un zâmbet roşcatei.

– Se pare că tentorienii nu mai sunt, continuă ea. Cred că Osman, Kaligor şi cu Hoshito au plecat cu o mică armată să facă curăţenie printre Eruditi.

– Şi cum îi găsim?

– Hai să verificăm înăuntru, poate aflăm ceva! Aici cred c-am terminat.

– Văd că poţi fi foarte supărată câteodată, spuse Cole ironic, văzându-i pe cei nouă împuşcaţi în cap.

– Ai grijă! îi răspunse ea pe măsură, începând să caute indicii.

– Mai simplu de atât... se miră Cole după un timp, privind pe un monitor pe care tocmai îl aprinsese, nu poate fi!

– Hai să vedem! rosti Claire. Ce avem aici?... adresele unor oameni... şi a Centrului de Rezervă.

– Unul dintre ei este Chris McCain, remarcă Cole.

– Sunt adresele Eruditilor! Se pare că ăsta le e planul, îi elimină unul câte unul şi apoi atacă Centrul. La naiba! izbucni ea, lovind furioasă carcasa computerului cu bocancul. Dacă elimină Eruditii, nu va mai avea cine să securizeze cum trebuie Insula.

Cole îşi cufundă capul în palme, frecându-şi puternic fruntea. Refuza să accepte o înfrângere, să vadă întregul său univers năruindu-se.

– Putem încerca să-i oprim! o îndemnă el. Sper că n-au

plecat de mult.

– Să mergem! îl susţinu Claire, de parcă ar fi făcut într-o clipă analiza propunerii. Am memorat adresele.

– Începem cu cele mai apropiate!

Cei doi ieşiră în grabă pe culoar, îndreptându-se spre uşă.

– Aaaa! se auzi strigătul de furie al unui ragon, apărut dintr-odată în spatele lor cu o armă în mână.

Două focuri pocniră sec. Cole rămase încremenit, în timp ce Claire îşi continuă drumul spre ieşire, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi se întoarse din uşă:

– Vii sau ce?

Îngheţat, întoarse capul către ragonul ce era încă în picioare, cu capul sângerând din cauza gloanţelor care îl străpunseseră. Trupul i se prăbuşi sub privirea blocată a lui Cole. Arma în levitaţie, încă fumegând, trecu rapid pe lângă el, urmând-o pe roşcată. Duse mâna la inimă, răsuflând uşurat.

Se îndreptară în grabă către maşina cu care sosiseră, când sunetul vag al unui motor se făcu auzit.

– E un camion, rosti Claire închizând ochii, de felul celor pe care le aveam aici, în bază. E la... trei sute de metri... două sute cincizeci acum; motorul e ambalat, deci e plin. După maşină! comandă ea scurt.

Camionul se opri imediat ce ajunse în colţul curţii, la o sută de metri de ei, şi vreo 15 mercenari ragoni bine înarmaţi se dădură jos împreună cu Osman.

– Au trimis înapoi un camion plin de băieţi supăraţi, şopti Claire trăgând cu ochiul.

– Şi, floare la ureche, nu?

– Mm, nu chiar... este un tentorian cu ei.

Cole îşi încordă mâna pe armă.

Osman, omul de doi metri înălţime, conceput dintr-o genă de luptători corp la corp, cu un trup şi o gândire de luptă demne de un adevărat tentorian, păşea acum cu greutate, ca o matahală, spre intrarea principală. Fiecare pas al lui făcea pământul să se cutremure.

Mini-drona i-o luă înainte, trimisă în recunoaştere, bâzâind pe deasupra maşinii celor doi. *Fuck!* se citi pe buzele lui Cole. Se uită apoi întrebător spre Claire, care se pregătea să iasă cu armele în mâini. Nu mai apucă s-o facă. Un ropot de mitralieră se năpusti asupra maşinii şi sute de bucăţi de geam începură să cadă peste ei. În câteva secunde, maşina era pe butuci, ciuruită complet pe partea din care venea Osman.

Un scurt moment de respiro, timp în care matahala se debarasă de mitraliera rămasă fără cartuşe şi ridică pe umărul drept un lansator de grenade.

– Înăuntru! strigă Claire către Cole. Acuum!

Totul se derulă cu o viteză uluitoare, o viteză ce numai tehnologia implantată în capul celor doi tentorieni o mai putea controla. În clipele în care Claire şi Cole începură să alerge către intrare, arma de pe mini-drona lui Claire zbură către Osman, trăgând foc după foc în direcţia feţei lui. Îl lovi o dată, de două ori, până când chipul îi fu ciuruit de gloanţe. Cu trupul zguduit de loviturile plumbului fierbinte, acesta îşi aruncă mâna stângă pe arma de la brâu şi, într-o fracţiune de secundă, gloanţele începură să zboare şi spre mini-drona lui Claire. Cartuşele treceau la centimetri unele de altele, perfect paralel şi în direcţii opuse, unele înspre faţa lui Osman, altele înspre arma lui Claire. *Trebuie să câştig câteva clipe...* cugetă tentoriana, *să putem ajunge înăuntru...*

Ca o maşină performantă de ucis, Osman lăsă lansatorul

de grenade să îi cadă de pe umăr şi scoase şi a doua armă de la brâu, cu mâna dreaptă, trăgând de data asta direct spre cei doi. Un singur glonţ apucă să zboare către capul lui Cole înainte ca ei să intre cu totul în clădire. Rânjetul de dihanie se contură pe faţa gigantului.

De după uşă, Claire scrâşni din dinţi, privind la palma ce i se refăcea. Şi-o aruncase în faţa glonţului, la doar un deget de tâmpla lui Cole, care se uita acum în gol, îngheţat. Plesnetul plumbului din mâna roşcatei vuia încă puternic în urechea lui.

– Nenorocitul, mi-a distrus diavolul zburător! bombăni Claire.

– Trebuie să-ncep să mă rog? bâlbâi Cole o glumă, urmărind-o grăbit.

– Hai, taci!... cred totuşi că prietenul meu Chan poate să mi-l împrumute pe-al lui.

Şi se duse direct spre camera principală, la trupul lui Chan, unde apăsă de câteva ori pe ecranul dispozitivului de la mâna lui. Drona se proiectă afară, ridicându-se în aer.

– Mulţumesc! zise ea sarcastic către corpul neînsufleţit.

– Şi uite şi un accesoriu pentru ea! spuse Cole, întinzându-i o armă.

– Bun!... Să mergem, ieşim prin hală!

– Sper că ştii drumul.

– Asta e locuinţa mea de serviciu. Ţi-aminteşti?

Insularul lipi două degete şi le ridică la tâmplă, apoi o urmă.

Ajunseră în hala mare a centralei şi continuară rapid către ieşirea pentru camioane. Trupurile înşirate de-a lungul pasarelelor înlemniră pentru o clipă chipul lui Cole.

Îl trezi sunetul mini-dronei lui Osman, survolând hala undeva, nu foarte departe. Paşii apăsaţi ai gigantului de doi metri se apropiau tot mai rapid dinspre culoarul pe care veniseră.

– Nu putem fugi prea mult, mă duc înspre el! Tu rămâi în spatele cazanului ăsta şi trage în tot ce intră pe gaura aia, îi spuse Claire, indicând spre spărtura din zid făcută de el, mai devreme, cu lansatorul de rachete. Ai grijă de tine!

Îl strânse în braţe şi parcă nu mai voia sa-i dea drumul. *Nu vreau să te pierd*... îşi spuse doar pentru ea. Apoi îl mai privi o dată în ochii care-i întoarseră mângâierea. *O mie de cipuri nu mi-ar da puterea pe care mi-o dai tu*... Reveni în prezent, tresărind uşor.

– Şi încă ceva, eu aş împrumuta o mitralieră de la oamenii ăştia din jur, zise ea, orientând bărbia spre cei doborâţi cu puţin timp în urmă.

– Cred că mai multe griji mi-aş face pentru tine, acum că l-am văzut pe nenea ăsta supărat.

– Mulţumesc de suport! adăugă ea ironic.

Cu cele trei arme ţintind înainte, Claire fugi direct către intrarea pe care trebuia să apară matahala dintr-un moment într-altul. Pasul alergător al lui Osman răsuna şi el tot mai puternic dinspre aceeaşi intrare. Apăru în hală cu două arme îndreptate spre Claire şi începu să tragă foc după foc. Cei doi se lansară într-o serie de eschive de o rapiditate uluitoare, croindu-şi drum printre gloanţele ce zburau în ambele direcţii, vâjâind unul după altul pe lângă capetele lor.

Urechea stângă a lui Osman fu lovită. Un alt glonţ ciupi şi el, fără întârziere, gâtul lui Claire. O lovitură în plin în umărul matahalei şi una în şoldul tentorianei... apoi în celălalt; piciorul greoi al namilei primi şi el un glonţ în plin.

Sunetul uscat al percutoarelor celor cinci arme se auzi ca un gong de pauză mai sofisticat. Rămăseseră toate fără muniţie.

Roşcata se ascunse după un cazan aflat în apropierea lor. Gigantul de doi metri se adăposti şi el de partea cealaltă a aceluiaşi cazan. Începură amândoi să-şi refacă rănile şi să-şi încarce armele. Claire decise să n-o încarce şi pe cea din aer. Chemând drona îl pierdea din vizor pe inamic. Asta ar fi putut costa-o viaţa.

– Văd că n-ai mai rezistat tentaţiei, rupse Osman tăcerea, şi ţi-ai implantat dispozitivul în cap... şi, odată cu el, o tonă de abilităţi au apărut peste noapte la roşcaatăăă!

– Cred c-am învăţat de la cei mai buni, nu?

Dronele celor doi se învârteau continuu în cerc în jurul cazanului, analizând fiecare mişcare a adversarului.

– Şi, îţi place să nu fii om? persistă el în discuţia fără rost.

– Nu-ţi face griji, e doar temporar! răspunse ea şi se aruncă lateral pe podea pentru a obţine un unghi de tragere.

Osman sesizase mişcarea; o aştepta cu armele îndreptate spre ea. Gloanţele plecară către mâinile masivului tentorian. Aceeaşi strategie o abordase însă şi el. Dintr-odată îşi simţiră degetele zdrobite, iar armele, lovite şi ele de gloanţe, le căzură din mâini. Fără a pierde o clipă, gigantul Osman sări la Claire, prinzând-o de picioare, apoi de braţe şi îşi înfipse în grumazul ei mâinile încă zdrobite de gloanţe. Se refăceau acum încet, încet, pe gâtul ei, devenind tot mai puternice.

– Mori! mugi el cu ură.

– Nu-i chiar aşa de simplu! reuşi să rostească ea, gâtuită.

Pistolul fără gloanţe, fixat pe mini-dronă, îl izbi puternic în cap o dată... şi încă o dată, făcându-l să slăbească strânsoarea mâinilor. Aproape rămasă fără suflare, Claire începu să-şi revină uşor, târându-se în spatele cazanului,

căutând cu privirea o armă.

Ecoul unui ropot de mitralieră se împrăştie în hală. Cole se angajase într-un schimb de focuri cu aliaţii tentorienilor sosiţi odată cu Osman. Prefera să stea ascuns şi să mai tragă câte o rafală din când în când, pentru a-i ţine la distanţă. O luptă directă ar fi înclinat balanţa în favoarea aliaţilor, superiori numeric şi mult mai pregătiţi.

În dreptul său, la o mână distanţă, apăru dintr-odată mini-drona lui Claire cu arma îndreptată către el. Tresări speriat, însă înţelese rapid ce are de făcut atunci când văzu drona eliberând încărcătorul gol. Scoase altul de la brâu şi încărcă arma în levitaţie, care îşi luă zborul înapoi spre Claire.

– Ai dobândit abilităţi, dar nu ţi-ai implantat şi muşchi, se făli Osman după ce-şi reveni.

Urlă apoi ca un barbar în mijlocul câmpului de luptă şi începu să împingă cu toată forţa cazanul imens ce stătea între el şi Claire. Trepida ca un turbat, conturându-i-se fiecare muşchi, până când baza pe care era fixat cazanul cedă, crăpă, lăsând enormul obiect să se încline ca un pai sub forţa sa. Nu admiră nicio clipă prăbuşirea, ci sări iar la Claire, ce reuşise doar să se ferească din calea imensului cazan în cădere. Cele două braţe vânjoase erau din nou înfipte în gâtul fragil.

– Cea mai bună abilitate a mea, spuse ea cu o voce aproape pierdută, este aceea de a fi om.

– Aşa, şi? îngăimă apăsat Osman şi începu să râdă diabolic, strângând şi mai tare.

– Şi când eşti om, continuă Claire cu un ultim suflu, privind peste umărul lui, îţi faci prieteni adevăraţi!

Unul după altul, trei gloanţe plecară din pistolul în levitaţie către ceafa matahalei, care se prăbuşi zgomotos, fără a apuca să-şi şteargă râsul prostesc de pe faţă.

Aflaţi pe pasarelele superioare, ragonii trăgeau către Cole din două direcţii. Fusese prins între două bătăi de armă, într-un unghi din care nu mai putea mişca nici măcar un centimetru. Un glonţ îi ciupi dintr-un bocanc... *La naiba, trebuie să ies de aici!* Trase o rafală la întâmplare, pentru a-şi crea un răgaz să poată fugi, şi urcă iute pe scările metalice ale unei pasarele. O grenadă zgudui întreaga structură care începu să se încline într-o parte. Scările începură şi ele să se prăbuşească sub tălpile lui, iar zeci de gloanţe porniră către el. Făcu un salt în partea opusă, departe de scara în cădere, cu mâinile înainte, ca şi când ar fi plonjat în apă. Undeva la vreo doi metri în aer, un glonţ aproape că îi şterse umărul; Cole simţi căldura plumbului încins şi cum acesta îi smulse o parte din bluză. Pe neaşteptate, arma în levitaţie trecu prin dreptul feţei lui şi apoi pe sub el, ţintind înapoi către inamic. În mintea lui, timpul paralizã. Acolo în aer, totul se succeda cu încetinitorul. Ar fi zis că percepe fiecare fracţiune de secundă, cum arma trece pe sub corpul lui, slobozind foc după foc, şi gloanţele ţintind trupul inamicului, care, într-un final, pierdu controlul mitralierei şi se lipi fără suflare de balustrada pasarelei de unde trăgea.

Cole îşi amortiză căzătura cu o tumbă, ajungând culcat la podea, complex expus, cu faţa înspre plafonul halei. Un singur lucru mai putea face de acolo – foc în sus, până la epuizarea muniţiei, către inamicii care-l luaseră în vizor.

Claire alerga către el, împrăştiind cartuş după cartuş în direcţia pasarelelor superioare. Făcu un salt în aer, o tumbă

de 270 de grade ca un flic-flac, şi ateriză lipită de el, cu faţa în sus. Două gloanţe îi străpunseră corpul în aceeaşi clipă. Patru focuri de armă... şi cei doi trăgători aflaţi deasupra fură trimişi direct către podeaua halei.

Glonţul teşit căzu pe ciment, cu un clinchet ascuţit. Al doilea glonţ părăsi şi el trupul lui Claire şi un nou clinchet se auzi în hală, în timp ce frumoasa tentoriană păşea fără şovăială către ieşire. Locurile în care fusese străpunsă câteva momente mai devreme erau acum ca două puncte ce se închideau. Pielea i se refăcu până la perfecţiune.

– *Fir-aş...!* schiţă Cole din buze, privind spre cei doi plumbi de pe podea.

Acum, ochii lui Claire trădau tot mai clar acel luptător înverşunat, care simte că nu mai poate pierde nimic.

Un ragon apăru de după colţ cu mitraliera în mână. Apucă să tragă o rafală scurtă. Piciorul roşcatei îi lovi puternic arma. Urmă un pumn în beregată şi o răsucire pe spatele lui, proiectându-şi picioarele în faţa altuia, care tocmai se pregătea să tragă. În cădere îi smulse o grenadă de la piept şi o aruncă către un camion plin cu muniţie.

– Adăposteşte-te! rosti calmă către Cole, de parcă totul era perfect controlat.

Bum! Rămase în picioare, neclintită, privind cu încredere schijele ce treceau pe lângă ea.

În hală se mai auziră câteva strigăte sacadate. Stătea în aceeaşi poziţie, fără a clipi, plutind cu privirea deasupra vizorului armei în levitaţie. Câteva focuri rapide şi liniştea se instală în întreaga bază.

– Pfiuuu! exclamă Cole. Îmi place de tine când eşti supărată.

– Mm, e bine, pentru că voi mai rămâne aşa o vreme! Încă mai avem nişte băieţi răi de prins.

Îşi încruntă fruntea şi sfredeli cu privirea drumul de la ieşirea din bază.

– Apropo, zise el, am ochit un motor rapid în timp ce mă jucam p-aici de-a pac-pac. Sper că mai e întreg.

– Domnişoară, vă rog, luaţi casca aceasta, rosti el cu tact, urcaţi-vă în spatele meu şi strângeţi-mă la piept ca şi cum v-aş fi foarte drag.

– Mi-ai putea fi! îi răspunse Claire, radiind.

Insularul îşi trecu mâna prin păr şi îi aruncă o privire de macho.

– Atunci... bucuraţi-vă de această minunată călătorie! Acum e, din nou, rândul meu să mă dau în spectacol.

Motocicleta demară în forţă şi tot ce mai mişca în urma ei era doar fumul camioanelor distruse.

Capitolul 43

Serenitatea cartierului de case din micul orăşel tipic european anunţa încă o zi obişnuit de calmă. O maşină plecă în grabă din faţa unei case, în timp ce motocicleta condusă de Cole opri vizavi.

– Aici este, chiar asta e prima adresă! Nu ţi s-a părut ceva suspect la maşina aia? întrebă el.

– Nu ştiu, să verificăm înăuntru!

În jur domnea liniştea. Se auzeau stins doar sunetul unui aspersor ce uda gazonul şi râsetul unui copil dintr-o curte vecină. Cei doi se apropiară de aleea care ducea spre intrarea principală a casei.

– Poate că ar trebui să sunăm la Centru mai întâi, spuse Claire, să verifice cu un apel dacă totul este OK aici. Să-i pună în alertă şi pe ceilalţi Eruditi. Dacă e OK plecăm spre următo...

O explozie puternică zgudui întreaga zonă. Suflul îi trimise pe cei doi la pământ. Casa Eruditului explodase din temelii. Se ridicară şocaţi, trăgându-se unul pe celălalt de mână înspre motocicleta cazută pe o parte.

– Eşti teafăr? ţipă Claire.

– Da... avu Cole puterea de a răspunde, masându-şi mijlocul şi îndreptându-şi spatele. Avertizează-i pe cei de la Centru, rosti el şi îi întinse telefonul mobil. Între timp, mergem după maşina aia!

Ridicară anevoios motocicleta şi porniră în viteză pe

urmele maşinii pe care o văzuseră cu un minut în urmă.

– E drumul ce duce spre următoarea adresă de pe listă, îi rosti ea la ureche. Te voi ghida! Cu Chris McCain, vă rog! spuse apoi în telefon.

După câteva minute, le apăru pe şosea automobilul fugar. Se apropiară de el şi îl semnalizară, alternând faza lungă cu cea scurtă, pentru a încetini. Urmăritul mări viteza şi, fără să se asigure, depăşi un camion de marfă. Din contrasens, o altă maşină evită impactul frontal în ultimul moment, ieşind în afara carosabilului şi frânând puternic.

– La naiba, ei sunt! constată Cole, accelerând şi el pentru a nu-l pierde.

Mai auzi doar claxonul de exasperare al şoferului de camion şi roti din nou încheietura pe mânerul de acceleraţie.

Când ajunseră la doar zece metri în spatele maşinii, Claire îl bătu pe umăr să rămână pe poziţie. Apoi îşi scoase arma şi trase câte două gloanţe în pneurile de pe partea stângă. Maşina alunecă brusc spre stânga, făcu o manevră repezită spre dreapta şi încă una înpoi, încercând să se redreseze. Ajunse de-a curmezişul şi zbură ca smulsă de pe şosea, răsucindu-se de câteva ori în aer, după care se proiectă într-un parapet.

Roţile autovehiculului răsturnat încă se mai învârteau. Zgomotul sinistru al unui cauciuc, ce atingea o bucată de fier, răsuna la fiecare rotaţie.

Cei doi se apropiară cu armele scoase.

– De ce nu mă miră?! exclamă Claire, zărindu-l pe Hoshito, care încerca să iasă din caroseria puternic contorsionată.

Era singur, rănit grav şi prea prins între fiare pentru a

putea ieşi. În schimb, rănile i se închideau uşor. Învăţase repede şiretlicul. O privea printre dârele de sânge ce i se scurgeau pe faţă, râzând morbid şi sacadat, chinuit de o tuse continuă.

– Nenorocitule, am văzut cum l-ai aruncat în aer pe unul dintre Eruditi, se răsti Claire, şi am înţeles de la conducerea Insulei că a fost deja al doilea pe lista ta. De ce faci asta?

Hoshito se opri din râs, lasând un zâmbet ipocrit să-i lăţească faţa.

– Unde e Kaligor? îl întrebă ea.

– Prea târziu! veni o bolborosire în sictir.

Ragonul avu din nou o tentativă de râs şi continuă:

– Dacă aş fi în locul vostru, nu mi-aş mai face griji pentru Eruditi.

– Ce?

– O să le spui „Hello!" foarte curând compatrioţilor tăi tentorieni, continuă Hoshito în stilu-i sarcastic, arătând către cer. Ni se vor alătura cu toţii şi o să fim „una graaande familia", reunită pe această frumoasă Insulă... ocupată pentru încă puţin timp de aceşti muritori primitivi.

Rămase cu un deget îndreptat către Cole, cu cealaltă mână încercând să ajungă la arma ce îi căzuse pe plafonul interior al maşinii răsturnate.

– Cred că ai uitat de unde vii! îl apostrofă Cole.

– Tu... primitivule, tu nu ştii nimic! Eu ştiu bine de unde vin. Vezi tu cicatricea asta mare de pe obrazul meu stâng? Am aflat acum câţiva ani de unde vine cu adevărat... şi mai important, cu ce mesaj vine: „Orice greşeală poate fi plătită aspru!"

În clipa următoare întinse mâna şi prinse arma.

Sunetul cartuşului plecat din pistolul insularului acoperi

pentru o clipă zgomotul sinistru al roților ce se învârteau în gol. Sângele lui Hoshito începu să curgă acum şi din pieptul său, iar arma îi scăpă înapoi pe plafon.

– Nenorocitul, de unde crede ăsta că vine?! exclamă intrigat Cole.

– Am senzația că şi-au schimbat planul şi au plecat cu toți oamenii către Centrul de Rezervă, gândi Claire cu voce tare, aplecându-se către Hoshito. Aşa au făcut, nu-i aşa, te-au lăsat doar pe tine singur să rezolvi Erudiții?

Acesta se uită la rana din piept, respirând cu greu, după care izbucni într-un hohot bolnav, ce răspundea de la sine. Tentoriana se apleacă şi mai mult către el şi îi spuse cu o voce joasă, calm şi răspicat:

– Acum este timpul să ne spunem adio. Înainte de asta însă, haide să-ți spun eu cine este primitiv. Tot ce este acolo, afară, şi după care băleşti tu, te face primitiv. Acolo am evoluat pentru a ne întoarce, de fapt, cu timpul, la cel mai de bază instinct, supraviețuirea animalică. Nici măcar aia nu reuşim s-o facem singuri, ne folosim de tehnologie şi de roboți. Nu ne mai zbatem pentru sentimente de niciun fel, nici măcar pentru cel de fericire, pentru că pe astea poate să ni le simuleze tehnologia. Când îți pui acel dispozitiv în cap, renunți la cel mai prețios lucru, acela de a fi OM!

Hoshito rămase un moment blocat, de parcă n-ar fi găsit replica potrivită. Apoi vru să arate că nu se lasă impresionat şi îşi dădu ochii peste cap.

– Ai avut şansa să fii om... adăugă Claire ridicându-se, şi-ai ratat-o!

Roata încetă să se mai învârtă. Calmul se reinstală.

Cei doi îi întoarseră spatele, în timp ce mini-drona părăsi dispozitivul de la mâna lui Claire. Hoshito îl luă ca pe un

moment prielnic, urmărindu-i cum se îndepărtează. Putea încerca din nou să ajungă la pistol. Nu şovăi. Puse mâna pe el şi-l îndreptă către Claire.

Ecoul unui foc de armă străpunse din nou liniştea. Ţeava încă fumegând plutea în aer, în spatele cefei bossului aliaţilor, iar T-ul capsulei sale, ce luminase acolo cu puţin timp în urmă, zăcea sfărâmat în zeci de particule, spulberate de vârful bont al glonţului fatal.

– Trebuie să-i prevenim pe cei din Centru, zise Claire, suindu-se în grabă pe motocicletă.

– Nu pare să mai răspundă nimeni, rosti Cole cu telefonul la ureche. Mergem acolo. Ţine-te bine, voi goni cât pot de tare!

Capitolul 44

AEROBAZA TENTORIENILOR, UNDEVA ÎN AMERICA DE NORD

La câteva mii de kilometri de Insulă, aerobaza clocotea.

Oraşul tentorian dăduse de mult uitării stilul construcţiilor anilor 2000. Era predominat de tenta alb-gri a materialului metalic al clădirilor şi de arhitectura modulară formată din structuri cubice. Însă şi stilul nou al oraşului părea îmbătrânit, clădirile nemaifiind de mult în stare perfectă, ci murdare şi degradate.

Aerobaza militară se întindea impunător în mijlocul oraşului. Sutele de aeronave de luptă, cele patru aeronave gigant de transport şi miile de trupe erau în alertă maximă, pregătite pentru o misiune secretă.

Luptătorii de elită străbăteau în grabă coridoarele subterane, îndreptându-se către aeronave. Costumele de protecţie negre, sinistre, croite parcă pentru un film de groază, le ascundeau chipul mânat orbeşte de o nouă cucerire. Lentilele gri de protecţie din dreptul ochilor le dădeau şi ele înfăţişarea unor mesageri ai morţii, mascând chipul de mult uitat al umanităţii. Prin tunelele subterane largi, de zeci de metri diametru, containere imense erau dirijate către navele mari de transport, iar pe lângă ele, divizii întregi de trupe alergau în cadenţă.

Avioanele în formă de pisică de mare se ridicau vertical

în aer, propulsate parcă de o forţă invizibilă. O navă de transport se ridică şi ea greoi.

În Tentoria se pregătea o mare invazie pentru o insulă pe măsură.

_GUVERNAMENTALĂ.
__ECEREA
DINCOLO DE ACE__

Panoul brăzdat de zeci de gloanţe şi rupt pe jumătate nu mai transmitea de aproape o oră întregul mesaj de interdicţie al accesului în Centrul de Rezervă. Anunţa doar moartea şi atmosfera sinistră ce cantonaseră acolo.

Mirosul de ars şi fumul înecăcios puseseră stăpânire pe întreaga unitate militară. Se mai auzeau sporadic câte un urlet de durere şi câte un ropot de armă. Veneau din tranşeele făcute nu foarte adânc, în grabă, de către militarii insulari. Clădirile spuneau şi ele povestea unui asediu cu deznodământ tragic. Fâlfâitul aripilor corbilor, ce se invitau la masă, acompania funest întregul peisaj. Zeci de trupuri neînsufleţite, ale militarilor armatei guvernamentale, alături de doar câteva ale inamicilor, presărau calea către intrarea în clădirea principală. Arătau toate de parcă ar fi fost lovite de o furtună de gloanţe.

Uşa clădirii principale, ce abia se mai ţinea într-o balama, povestea şi ea despre masacrul ce avusese loc. Birourile

distruse şi zecile de insulari cu o singură lovitură de glonţ în cap vorbeau despre o luptă rapidă şi neechilibrată, un adevărat carnagiu ce mai putea fi ascuns doar de fumul dens care încerca să-şi facă drum spre ieşire.

Peisajul macabru continua spre lift şi, mai apoi, în subteran, la culoarul de acces spre camera de monitorizare şi control a Insulei, presărat de baricade prea puţin atinse şi de zeci de trupuri ce nu reuşiseră să opună rezistenţă mai mult de câteva minute.

În camera de control, Kaligor stătea aşezat pe unul dintre scaunele ca de regi. Trupurile ciuruite de gloanţe a trei Eruditi zăceau lângă scaunele lor. Personalul, care odinioară îi ajuta, era şi el căzut fără suflare. Ecranul principal mai afişa doar un singur mesaj:

```
Accesul interzis tuturor utilizatorilor.
Toate interfețele către sistem sunt blocate.
Modul auto-control activ.
```

Celelalte monitoare prezentau în continuare parametri de protecţie a Insulei, indicând sistemul scut ca fiind în bună stare de funcţionare.

Kaligor scoase dintr-un rucsac un laptop militar, îl deschise şi-l conectă printr-un cablu la o consolă a sistemului de monitorizare. Doar gândind, fără a tasta, îi dădu apoi câteva comenzi de acces, ce se afişară de îndată pe ecranul laptopului. Rezultatul veni şi el neîntârziat:

```
Acces interzis!
```

– Tovarăşi, sunt conectat fizic şi tot nimic! bodogăni el cu o voce ce îi trăda nerăbdarea. Tot ce-am obţinut e doar o conexiune cu voi, se prelungi trăncăneala, pe care o aveam oricum până acum câteva ore, când a distrus trădătoarea asta sistemul nostru de comunicare.

De la capătul celălalt veni un oftat rudimentar.

– Trebuie să mă ajutaţi repede cu ceva, altfel nu pot intra în sistem. Nenorociţii ăştia şi-au pus tehnologie nouă... măcar aici... ca să-mi dea mie dureri de caaap! ţipă Kaligor ultimele cuvinte.

Un ofiţer rănit, întins pe podea, ridică uşor capul, ţintind cu un pistol către el. Nu zăbovi prea mult în a-şi regla tirul şi nici pentru a-şi înghiţi nodul de spaimă din gât. Ştia că n-are decât o clipă la dispoziţie. Sunetul asurzitor lovi pereţii încăperii şi bucata de plumb plesni spatele intrusului. Ofiţerul îşi încordă din nou degetul pe trăgaci, pentru al doilea foc. Într-o fracţiune de secundă, Kaligor făcu o mişcare din încheietura mâinii, şi un glonţ lovi pe neaşteptate capul ofiţerului, care se lipi de podea într-o baltă de sânge.

– *Totul e în regulă acolo?* veni reacţia dinspre Tentoria.

– Mdea, nu-ţi face griji! răspunse în sictir vocea răguşită. Spune-mi, cum merge cu datele trimise?

– Le analizăm. Încercăm să găsim o breşă în sistemul de securitate, o portiţă, orice.

– N-am ani de aşteptat aici! Am în dotare doar nişte amărâte de arme primitive.

– Am înţeles. Partea bună este că, oricât de nouă tehnologie ar avea, sistemul nu-i pus la zi cu ultimele upgrade-uri de securitate.

– Bun, dar găsiţi ceva mai repede!...

Duse mâna la spate, luă în palmă glonţul turtit, aducându-l în dreptul unui ochi, şi adaugă:

– ...că nu prea mai am prieteni pe aici.

– Suntem gata de invazie cu o armată întreagă.

– Da, da... numai că atâta forţă şi tehnologie pentru nimic... îşi spuse Kaligor în barbă, mai mult pentru el, atâta timp cât este ţinută departe de un nenorocit de scut.

– Şampania este pregătită aici! se auzi şi Nemilo în fundal, pe un ton mai mult irascibil. Vreau să mă scăpaţi odată de scutul ăsta împuţit, tună el, şi să ating din nou cu tălpile pământul nostru! Vreau să mă întorc acasă... în noua Tentorie!

– Vă aştept, fraţii mei! încheie Kaligor.

Sub o scară, nu departe de intrarea principală, doi oameni stăteau în şezut, sprijinindu-se unul de celălalt. Feţele şi îmbrăcămintea abia li se mai desluşeau printre petele de sânge şi negrul funinginii.

– Chris, trebuie să rezişti! spuse Drew şi încercă să-şi întindă piciorul sângerând, lovit de gloanţe.

– Ce mai contează viaţa mea... aruncă el cuvintele printre buzele pline de sânge.

Vesta sa antiglonţ fusese străpunsă de gloanţe de calibru mare. Îi loviseră din plin abdomenul.

– Unde este Arnar? bolborosi el.

– Nu ştiu, am pierdut legătura cu el. Ultima oară l-am văzut coborând către camera de monitorizare.

– Sper că e OK... rosti el, strângând din dinţi de durere. Regret... regret că n-am făcut mai mult... am fost naiv!

– Nu tu eşti vinovat, tentorienii sunt. Iar noi, noi am făcut cu toţii tot ce am putut.

– Dar şi eu am fost tentorian, Drew, şi eu am fost... aş fi

putut avea toată tehnologia necesară pentru a ne apăra, dacă aş fi ştiut că se va ajunge aici.

– Şi de ce n-am avut această tehnologie oricum, de ce doar un scut şi sistemul de monitorizare?

Chris tăcu.

Nu l-am văzut niciodată atât de vulnerabil. Lui Drew îi năvăliră fel de fel de scenarii prin minte, asemenea unor torţe aprinse, care pătrund într-o peşteră întunecată. *De ce tot întreabă de Arnar? Arnar poate fi celălalt tentorian... dar nu, nu părea să ştie nimic. I-am fost alături atâta timp, l-aş fi ghicit.* Apoi, cu o voce agonică, aproape pierdută, se hotărî să insiste:

– Chris, înţeleg că doar Erudiţii trebuie să ştie adevărul gol-goluţ, dar uită-te la noi... şi arătă spre hainele pline de sânge, ce sens mai are acum să nu-mi spui?! Vreau să ştiu adevărul. Cum s-a ajuns aici?

– Drew...

Ezită un moment lung. Nu îndrăzni să o privească mai mult de o clipă în ochi, respiră adânc, înghiţi praful ce i se poticnise în gât şi continuă:

– Altfel nu s-ar fi putut! Deşi greu de crezut, totul a început cu doar 60 de ani în urmă...

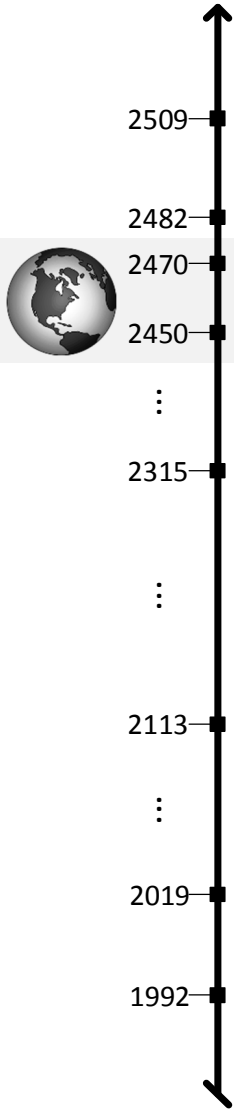

Partea a V-a

Islanda

...cu 60 de ani în urmă

Capitolul 45

ANUL 2450. UNDEVA ÎN AFRICA

– Astăzi vom schimba preşedintele ăsta corupt care ne fură de ani de zile!

Aşa îi spunea tânărul băiat bunicii lui, îmbrăcându-şi tricoul cel nou. Era o zi prea importantă să nu-l poarte, era ziua în care întreaga ţară mergea la vot.

Un secol în care metodele de producţie agricolă erau atât de dezvoltate, încât mâncarea nu mai era o problemă mai nicăieri pe glob; un secol în care nu mai exista în aproape niciun stat din lume o locuinţă fără electricitate; cu toate acestea, familia tânărului trăia de pe o zi pe alta, muritori de foame. Casa le era o colibă fără curent electric, plină de praf şi fără uşă.

Îşi obţinuse dreptul la vot în urmă cu două luni şi astăzi avea să schimbe soarta ţării, împreună cu majoritatea tinerilor compatrioţi. O ţară excepţie în rândul naţiunilor din întreaga lume, ce fusese ţinută intenţionat în urmă, într-o epocă primitivă. Tinerii erau mândri că sondajele îl dădeau drept învins pe tiranul care îi adusese în mizerie şi sărăcie. Formase un sistem ce storcea toate resursele ţării, un sistem care producea doar pentru o mână de conducători.

Aerovehiculele speciale adunau săteni de prin toate sătucurile ţării pentru a-i aduce la vot. Era şi tânărul băiat printre ei. Ajunşi în oraşul cel mai apropiat, fu lăsat lângă

secţia de votare. Acolo, chiar la ieşirea din aerogară, lumea se îmbulzea.

– Ce se dă? se băgă tânărul curios în vorbă.

– Mâncare caldă şi pachete cu nutrienţi, îi răspunse în fugă un bătrân anemic. Cică pachețelul ăla ajunge singur pentr-o persoană timp de trei luni.

– Sigur fac asta ca să-l votăm pe nenorocitul ăla!

– Nu taică, nu ne cer nimic, nu ne spun nimic! Zice c-ar fi o organizaţie care vrea binele la oameni... şi-a venit să-mpartă hrană.

– A, buun! făcu băiatul plin de mulţumire.

Erau zeci de mese lungi la care poposeau pentru câteva minute viitorii alegători, apoi se aşezau la coadă la vot. Erau acele minute care aveau să schimbe intenţia de vot a fiecăruia dintre ei, acea mâncare caldă ce va continua să ţină ţara în corupţie, sub control şi tiranie pentru încă cinci ani.

O rețetă tehnologică perfectă creată de minți bolnave sau de oameni de afaceri; un condiment ce fusese adăugat aşa cum trebuie în mâncarea oferită. Miliarde de nanoroboţi şi substanţe chimice alergau acum liber prin corpul viitorilor votanți; creierul gazdei le era ţinta. O evaluare a intenției de vot, modificarea a mii de conexiuni ce stăteau în spatele acesteia şi împrăştierea unor substanțe cheie la locurile potrivite. Totul era urmat de autodistrugerea nanobiților şi ştergerea oricărei urme care să fi arătat că au fost acolo.

Preşedintele actual: VOTAT!

A DOUA ZI. ÎNTR-UN MIC ORAŞ DIN ISLANDA

...un sondaj din care rezulta că actualul conducător va pierde

alegerile până şi în mediul urban, s-a dovedit ieri complet eronat. Fie a fost falsificat de opoziţie, fie a fost prost realizat. Cert este că ieri întreagă naţiunea a statului african a arătat într-o majoritate de 73% că doreşte ca „iubitul" conducător să rămână la putere pentru un nou mandat...

Ştirea fu întreruptă de glasul furios al lui Chris:

– Ce-i asta, Nemilo?

– Sunt bani mulţi, prietene, bani foarte mulţi! Dacă ai şti ce resurse naturale zac în ţara aia...

– Nu-mi pasă de banii făcuţi prin metodele astea... cu mult peste limita eticii!

Chris se înroşise de furie, iar sângele îi pulsa puternic prin venele proeminente:

– Am rămas mut când am aflat ce metodă nenorocită aţi putut folosi. Cine a venit cu ideea asta oribilă?

– Trebuie să recunoşti că sunt un geniu!

– Pffff! suflă indignat Chris.

– Atâta timp cât clientul a plătit pentru cea mai subtilă rezolvare a situaţiei, a trebuit să venim cu ceva ingenios. Omul pierdea clar alegerile. Toate organizaţiile internaţionale au fost cu ochii pe evenimentul ăsta, mii de observatori au fost prezenţi acolo, n-aveam voie să venim cu amatorisme.

Nemilo rânji mândru, urmărindu-l pe Chris dând ocol încăperii şi frecându-şi cu putere creştetul.

– Eu te părăsesc, Nemilo!

Nemilo se trezi brusc din gândurile sale de autoglorificare. Rămase nemişcat, pironindu-l pe Chris din privire.

– Şi... unde pleci, ce-o să faci?

– Orice, dar nu asta!

– Tentorian înseamnă asta, prietene, ăsta este modul în

care trăim noi: tehnologie de ultimă oră folosită la maxim! Toate naţiunile o ştiu, nu-ţi poţi ascunde nicăieri identitatea ce ţi-a fost dată.

– Putem schimba asta! „Tentorian" nu trebuie să mai însemne crime şi afaceri murdare.

Nemilo îl măsură zeflemitor.

– Şi din ce vei trăi, mă rog?

– Din bucuria de a fi onest, de a fi om. Nu a murit nimeni de foame fiind aşa...

Nemilo izbucni într-un râs schimonosit.

– Mi-ai stârnit tot interesul... deci, ce-o să faci, prietene? repetă el întrebarea.

– Vei afla când mă voi decide. Pentru moment, demisionez din toate funcţiile de conducere. Nu te mai baza pe mine... nu îmi mai cere nimic!

Chris ieşi cu capul plecat, fără a se uita înapoi, sub privirea uimită a lui Nemilo.

Totul începuse cu mulţi ani în urmă, în secolul XXI, odată cu explozia tehnologică. Creşterea în domeniul tehnologic era foarte aplaudată în acei ani, progresul făcea minuni. Totul arăta bine în perspectivă, viitorul promitea. Automatizarea le făcea oamenilor viaţa mai frumoasă, mai uşoară, era la picioarele lor. Însă în ADN-ul umanităţii zace nevoia pentru mai mult, instinctul de a progresa, de a fi mai bun, mai inteligent, mai frumos, de a trăi mai mult, de a avea mai mult. Aceasta a dus la mai multă ură, la mai multă foame de putere şi la depăşirea treptată a limitelor mijloacelor de a obţine toate acestea. Toate puse împreună cu miracolele tehnologiei au dus la incidente din ce în ce mai numeroase şi mai ample, la nivel global.

Însă nimic nu a putut aduna mai bine masele şi genera conflicte mai mari, precum religia. Pentru cei mai mulţi conducători din întreaga lume era clar că originile noastre sunt aceleaşi, indiferent de religie, că avem toţi aceeaşi structură, cu bune şi rele, că extremismul religios nu îşi avea sensul. Cu toate acestea, în spatele fiecărei poziţii înalte se aflau obligaţii generate de foamea de putere, obligaţii care, pe unii dintre ei, îi determinau să folosească religia ca pe un mod de a controla oamenii, de a-i dezbina, de a-i învrăjbi din ce în ce mai mult, totul pentru satisfacerea intereselor urmărite.

Puse toate defectele speciei umane în aceeaşi găleată cu religia şi progresul tehnologic, s-a format un amalgam ce a dus la catalizarea conflictelor internaţionale spre o direcţie unică: un alt război mondial; un război care a venit repede, la începutul secolului XXII. Era mass media cea căreia îi plăcea să îl intituleze „mondial"; se spunea că *„dacă nu arată ca războaiele mondiale precedente, asta nu înseamnă că trebuie văzut doar ca un conflict major. Proporţiile sunt prea mari pentru a nu fi catalogat drept un război mondial modern, al secolului XXII"*. Şi, într-adevăr, nu avea să arate precum cele de dinainte. Avea să fie mult mai subtil, fără câmpuri de luptă evidente, fără multe lupte fizice şi fără armate numeroase care să se întâlnească faţă în faţă. Cele mai multe dintre lupte se duceau pe frontul cibernetic, prin intermediul computerului, la nivel informaţional. Doar idealiştii manipulaţi, oamenii săraci, inculţi sau aflaţi în zone defavorizate, aveau să fie cu adevărat victime. Din păcate, aceştia au fost mulţi... şi au murit mulţi.

În anul 2450, orice ajunsese să fie posibil datorită evoluţiei tehnologice. Multe bariere fuseseră depăşite de-a

lungul deceniilor şi al secolelor. Revoluţiile tehnologice se petrecuseră cu o frecvenţă de necrezut, de fiecare dată când omenirea spusese că tot ce era de descoperit s-a descoperit. Fiecare domeniu, fiecare industrie atingea în fiecare an noi culmi. Totul era din ce în ce mai automatizat, mai tehnologizat, mai virtualizat; până şi imaginaţia oamenilor sau puterea lor de creaţie fuseseră depăşite de maşini.

Evoluţia domeniului medical şi a tehnologiilor ce puteau fi implantante în corpul uman însă înspăimântau orice minte înţeleaptă. Cunoaşterea organismului uman ajunsese pe culmi fără precedent. Viaţa celulară, moleculară, reacţiile de orice fel din organism, până la dimensiunile cele mai mici, erau cunoscute în detaliu. Totul putea fi controlat.

Tehnologia informaţiei şi nanotehnologia deveniseră atât de avansate, încât transformările fizionomice erau realizate cu o perfecţiune ce făcea pe oricine să îşi ridice din ce în ce mai des întrebările: cine este cine? ce este ce? cum arată cu adevărat cineva sau ceva?

Tot ceea ce plecase de la o intenţie bună, ajunsese acum să fie folosit şi în practici ce depăşeau limita eticii; nici măcar imaginaţia nu mai putea pune limite realităţii. Creierul, gândurile, inteligenţa, toate puteau fi modelate, dezvoltate, modificate, distruse. Transformări faciale sau complete ale corpului, până la schimbarea identităţii, clonări, exacerbări ale funcţiilor cu care am fost înzestraţi, toate acestea rupeau una după alta barierele tot mai puţine ale eticii. Ceea ce păruse cândva o fantezie, se demonstra acum, negru pe alb că era viabil: prin transformări şi refaceri continue ale organismului se putea trăi veşnic; omul putea trăi la nesfârşit. Şi de aici, alte mii de întrebări conflictuale legate de etică, pentru unii, sau chiar de religie, pentru alţii.

De la un deceniu la altul, au apărut şi aşa zisele „breşe". Dacă toate acestea erau posibile, de ce să nu fie posibilă şi folosirea lor abuzivă, intruzivă. Tehnologia ce năvălea în trupul unei persoane, în sângele ei, putea fi controlată şi de la distanţă, acţionând ca un virus, un virus nanotehnologic. Odată ce apărea, fiecare astfel de virus îşi găsea repede şi un antidot, un antivirus. Astfel apăruse şi o mare competiţie cibernetică între bine şi rău, între intenţie şi atac, între etică şi non-etică.

Nu erau numai tentorienii cei ce jucau acest joc murdar; erau şi ambiţiile companiilor de a face bani din orice, de la soluţii de securitate împotriva practicilor ilegale, până la dezvoltarea ilicită a tehnologiilor ce sprijineau aceste practici. Nanotehnologia combinată cu inteligenţa artificială şi cu progresul în medicină, în chimie, totul producea sume enorme în buzunarul celor care erau dispuşi să accepte jocul murdar.

Totul era posibil în teorie, iar asta a făcut ca majoritatea naţiunilor şi a organizaţiilor internaţionale să decidă că aceste practici non-etice trebuie interzise, pentru că „dacă ar fi în continuare folosite", spuneau ele, „omenirea şi-ar pierde propria esenţă, propriul ADN".

Pe fondul tuturor acestor interdicţii, impuse în special prin tratatul de la Luxemburg, ajunseseră tentorienii să prospere într-un mod exponenţial; ce era ilegal era şi mai scump. Era ca un nou drog, iar războaiele şi conflictele din întreaga lume se dovediseră a fi şi ele un catalizator eficient al acestei industrii ilegale în care tentorienii deveniseră specialişti.

Fuseseră cândva doar câteva mii de supravieţuitori ai unui război mondial, acei oameni bionici antrenaţi şi echipaţi

pentru a lupta, pentru a influența persoane cheie, pentru a influența mase, pentru a se adapta continuu și pentru a acționa toți pentru un singur obiectiv: cucerirea de noi teritorii, prin control economic și administrativ. Acum evoluaseră ca aparență. Nu mai erau de mult acei oameni bionici ușor de distins. Evoluaseră și ca număr, înmulțindu-se atât pe cale naturală, cât și artificială, în laboratoare, triplându-se de la o jumătate de secol la alta. Voiau să fie tot mai mulți și mai puternici, gata să susțină peste 80% din practicile ilegale din întreaga lume.

Își găsiseră și o casă, un mic oraș din Islanda. De aici erau coordonate toate afacerile din întreaga lume. Nu erau lipsiți de gust, preferaseră Islanda pentru că avea o natură de o frumusețe rară și pentru că, în ultimele secole, devenise o țară cu un climat tot mai plăcut. Temperaturile care odinioară fuseseră mult mai scăzute, acum ajunseseră să fie ideale; schimbările climatice globale din ultimele secole făceau din Islanda unul dintre cele mai bune locuri de trăit de pe Pământ.

Deși câțiva dintre tentorieni realizaseră pe ce culmi riscante se aflau și că trebuie să își facă un alt scop din viață, cei mai mulți dintre ei deveneau din ce în ce mai avizi, arătându-și tot mai mult colții de monstru, acel monstru ce le zăcea în organism, în sânge, în structura lor elementară. Clonări de oameni, schimbări sau control la nivelul creierului, activități ilegale în domeniul cibernetic sau medical de orice fel, crime ce nu puteau fi dovedite, modificări de identitate, convertiri peste noapte de la o convingere religioasă la alta... și meniul oferit de tentorieni putea continua la nesfârșit.

Capitolul 46

...În opinia omului de afaceri, se pare că acţiunea a fost una de mare anvergură, coordonată foarte atent şi pregătită minuţios. Totul a început cu furtul datelor sale biometrice de identificare dintr-o bază de date guvernamentală. A continuat apoi cu furtul informaţiilor bancare personale şi s-a încheiat cu folosirea ultimelor tehnologii cibernetice şi medicale pentru transformarea totală a unui necunoscut într-o clonă identică a lui Jean-Pierre, care s-a prezentat fizic în sediul băncii pentru a încheia tranzacţiile. Nimeni n-a bănuit nimic. Cel mai bogat om din lume, omul de afaceri Jean-Pierre Albert, a fost jefuit. Până ieri se credea de neatins, fiind renumit pentru averea colosală pe care o deţinea şi pentru sistemul de securitate ce îl înconjura.

Directorul băncii ne-a relatat că-l cunoştea personal pe Jean-Pierre şi că, înainte de a încheia tranzacţiile, ce l-au păgubit de jumătate din averea sa, a insistat să aibă o conversaţie cu el faţă în faţă. Nu îi vine să creadă nici acum că persoana care s-a prezentat la bancă era un impostor, o clonă. Poziţia băncii este clară - atâta timp cât nu se dovedeşte că ei au făcut vreo greşeală procedurală, banca consideră că este exonerată de orice vină.

Să fi fost vina unei organizaţii mafiote sau să fi fost chiar Jean-Pierre prezent acolo? Nimeni nu poate şti încă...

Ştirea pe care Chris tocmai o primise şi gândul că acest incident venea la doar câteva luni după cel din Africa îi întunecă chipul. Îi ceru de îndată dispozitivului de comunicare să-l conecteze cu Nemilo.

– ...vreau să ne întâlnim, să discutăm faţă în faţă! tranşă

Chris.

– La ce bun, când avem toată tehnologia asta? i-o întoarse Nemilo sarcastic. Sunt practic la tine-n cameră, dacă-mi dai dreptul.

– N-am chef de glume. E o chestiune foarte importantă pe care vreau s-o discut cu tine.

În mai puțin de o oră, cei doi erau în biroul lui Nemilo.

– Îți promiteam acum câteva luni că-ți voi spune ce am decis în privința mea, spuse Chris.

– Mai întâi de toate, îl opri Nemilo cu un aer care voia să arate cine e stăpânul locului, să începem cu un pahar! Ce bei?

– Un... whisky te rog!

– Mie, zise el privind în sus, ca şi cum cineva l-ar fi ascultat de acolo, adu-mi o bere d-aia cum numai tu ştii să faci. Când o gust vreau să mă simt în Amsterdam în anii 2000.

Sticlele de băutură zburară către ei dintr-un bar, sprijinite de nimic vizibil; aterizară simplu pe masă. Chris îşi turnă whisky-ul în pahar, în timp ce Nemilo începu să îşi bea berea din sticlă.

– Te ascult acum! zise el fără niciun chef.

– E un plan pentru viitor, în care ai putea fi şi tu dacă vrei.

Nemilo ridică o sprânceană şi grăi cu lene în voce:

– Îmi plac planurile de viitor.

– Vreau să clădesc o regiune, zise Chris, sau, de ce nu, o națiune, o țară care să se întoarcă în timp, care să trăiască cu tehnologia şi regulile de la sfârşitul secolului XX.

– Cum adică? zâmbi Nemilo.

– Distrugem orice atingem, nu vezi? Vreau să schimbăm

asta; vreau să fiu perceput ca un om care a făcut diferenţa, care a schimbat totul! Avem destul acum, putem schimba asta.

– N-am distrus pe nimeni, prietene!

– Uită-te în jurul tău! protestă oaspetele pe un ton cumpănit. Am început cu un orăşel şi acum ne-am răspândit aproape în toată Islanda. Oamenii care erau aici din moşi strămoşi încep să părăsească insula.

– Nu i-a dat nimeni afară.

– Le e frică, Nemilo, că se asociază cu noi, că împart acelaşi teritoriu.

– Foarte bine, să plece atunci!

– Distrugem o ţară aşa frumoasă, nu vezi? În curând naţiunile vor realiza ce se întâmplă şi ne vor ataca aici, pe teritoriul care ne-a primit cu braţele deschise.

– Aiurea...

– Nu mai suport toate mizeriile de aici, omule, mi-e şi frică să întreb dacă eşti implicat în incidentul cu Jean-Pierre Albert.

În loc de răspuns, buzele se alungiră pe obrajii conducătorului înfumurat.

– Mă gândeam eu! făcu Chris, clătinând bărbia pe verticală.

Nemilo se ridică în picioare, de parcă discuţia l-ar fi plictisit deja.

– Altă idee SF... minunată mai ai? Practic, ce vrei tu este să renunţăm la tot ce ne defineşte, ce ne aduce putere şi avere, şi să trăim ca primitivii?!

– Nu, propun să facem istorie şi să trăim ca oamenii! Nu te-ai plictisit de toate astea?

– Nu! veni replica fermă. Orice naţiune din lumea asta se

foloseşte de tehnologia din ultimele secole, poate că mai puţin ca noi... zâmbi Nemilo spurcat, dar, mă rog, e problema lor.

– Dar putem face diferenţa, putem da un exemplu. Eu unul am visul ăsta, vreau să arăt lumii că se poate!

– Cred că ai nevoie să te odihneşti. Mi se pare aberant tot ce zici şi am ceva treabă acum. Ţi-am oferit demisia când mi-ai cerut-o. Cred că deja o iei razna.

Chris îşi îndreptă spatele şi-şi adânci vocea.

– Nemilo, nu am nevoie de nicio odihnă! Voi înfiinţa acest teritoriu şi fără tine. Toate aceste practici vor fi interzise acolo, tehnologia asta nenorocită care distruge totul în cale..., care distruge vieţi, nu va exista acolo.

– Foarte bine, spune-mi şi mie când îl faci, poate-ţi fac o vizită! i-o tăie Nemilo. Acum, te rog să mă scuzi, am treburi mai importante decât întâlniri lacrimogene.

Se întoarse şi părăsi camera, încercând să-l imite pe Chris acum câteva luni, când îşi dăduse demisia.

– O să-l iau şi pe fratele meu cu mine! ridică Chris vocea pentru a se face auzit.

Nemilo se opri o secundă. Furia îi năvăli brusc în vene. Cugetă un moment înainte de a se burzului. Se răzgândi şi plecă mai departe.

„Fratele" lui Chris nu era unul de sânge. Era, de fapt, acel băiat cu care crescuse împreună, încă din primii ani de viaţă. Se născuseră în aceeaşi zi, în acelaşi proces de incubaţie. Nu avuseseră o mamă, cel puţin nu una pe care să o ştie. Fuseseră şi ei produsul tehnologiei de ultimă oră, produsul acelui război mondial ce adusese pe lume prima generaţie de tentorieni, fiind dintre cei specializaţi în domeniul de

influenţă politică. Până acum câţiva ani fuseseră de nedespărţit; îşi petreceau timpul liber împreună, cu familiile, gândeau la fel, lucrau împreună la proiecte, făcând parte din conducerea tentorienilor, alături de Nemilo.

A fost însă acel moment de cotitură când Chris se decisese să iasă din toate acestea şi când fratele lui decisese să rămână. Se considerau încă aproape unul de celălalt, dar, cu timpul, se îndepărtau puţin câte puţin.

Nu cu Nemilo! Unde mi-a fost capul?... voi pune bazele acestei naţiuni împreună cu fratele meu, gândi Chris din aeromobilul care-l ducea către casă.

– Apelează Arnar Arnason, spuse el către computerul aeromobilului.

– *Spune, frate!* se auzi imediat glasul lui Arnar.

– Frate, mai ţii minte proiectul la care visam amândoi acum câţiva ani?

O jumătate de oră de discuţie, atât a avut Chris nevoie pentru a înţelege că e singur în tot acest proiect al său.

– Nu pot acum, frate, tot ce mă reprezintă e aici! concluzionă Arnar.

– Nu vrei să te las să te mai gândeşti?

– Chris, recunoaşte, asta nu o să reuşească niciodată!

– Poate că nu, dar măcar aş vrea să ştiu că tu nu rămâi în gaşcă cu ăştia. Sunt monştri, Arnar, monştri!

– Mi-au spus că vor să facă pace cu naţiunile.

– Este o minciună, vor să te folosească pentru că ştiu că ai o influenţă politică bună, pentru că ai conexiuni! Poţi fi tentorian cu renume şi la un alt nivel, nu trebuie să rămâi întotdeauna la nivelul ăsta de conducere.

Pentru câteva momente, conversaţia cazu pradă tăcerii.

– Chris... eşti fericit, care este problema ta... de ce vrei să... te complici? se codi Arnar printre cuvinte.

– În sufletul meu nu sunt om, nu sunt fericit...

Restul discuţiei avea să se desfăşoare rapid. Simţise o lovitură de pumnal în stomac, de la propriul lui frate. Ar fi putut jura că vor fi împreună pentru totdeauna, pe orice cale ar lua-o. Se înşelase. Fusese părăsit de fratele său. Se găsea acum, mai singur ca niciodată, într-o aventură pe care îşi dorea cu orice preţ să o înceapă.

Puseseră şi alte naţiuni în aplicare reglementări ce interziceau mai mult sau mai puţin folosirea anumitor practici sau tehnologii, însă nimeni nu făcuse ceea ce îşi imagina Chris. Era un proiect ambiţios, era un proiect nebun. *Este greu să devii din nou om*, cugetă el mâhnit.

Capitolul 47

ANUL 2470. VESTFIRDIR (FIORDURILE DE VEST), ISLANDA

– Astăzi se împlinesc trei ani de când ne bucurăm de aerul anilor 2000, fără a folosi nimic din tehnologia anilor de după. Trăim ca adevărați oameni, simțim energia fiecărei zile, adevăratele sentimente, adevăratele simțuri, gusturi. Totul este real, nu mai este un vis sau o iluzie, nu mai suntem conduşi de tehnologie.

Mii de urale umplură sala. Chris ridică o palmă în aer.

– Doamnelor, domnilor... este meritul vostru! Felicitări şi să sperăm că ne vom putea vedea visul realizat, până când vom închide ochii într-o rugăciune, fericiți că am trăit o viață reală.

Oameni de seamă şi de rând, cu toţii se ridicară în picioare, aplaudând cu ardoare. O mână se înălță din mulțime, de îndată ce se făcu liniște:

– Asta înseamnă că nu veţi aproba vindecarea Mayei?

Chris mai întâi ezită, după care rosti imperturbabil:

– Doamnă, eu nu sunt Dumnezeu şi nici nu vreau să iau singur vreo decizie asupra vieţii nimănui. Cu toţii am ajuns aici pentru că ne-am dorit un singur lucru: să nu mai folosim tehnologia de afară. După cum poate că s-a auzit, voi propune ca dumneavoastră să decideţi asupra acestui caz, împreună cu toți ceilalți, prin vot...

Întreaga sală îl privea îngrijorată. Cazul Mayei era intens dezbătut în presa locală din acea perioadă: Maya, o femeie de 60 de ani, ce suferea de o boală rară şi foarte complexă, s-ar fi putut vindeca doar cu ajutorul tehnologiei de ultimă oră existentă afară.

Chris îşi scoase batista şi se şterse de sudoarea ce-i năpădise dintr-odată fruntea. Apoi i se adresă din nou doamnei ce pusese întrebarea, cu acelaşi calm, ascunzându-şi zbaterea inimii ce i-ar fi ajuns până în glas:

– ...dar vă întreb un singur lucru: sunteţi gata să vă asumaţi crearea acestui precedent, după ce acum trei ani aţi jurat că nu veţi folosi nimic din noua tehnologie?

Doamna se bâlbâi, fără a fi în stare să rostească un cuvânt.

– Nu este nicio problemă, doamnă, o ajută Chris, nu trebuie să îmi răspundeţi! Este doar un lucru la care cu toţii trebuie să medităm. Vă mulţumesc tuturor, mult succes în noul an şi nu uitaţi să trăiţi umil şi ca nişte adevăraţi oameni!

Era conferinţa de la sfârşitul fiecărui an, televizată local, în care reprezentanţii regiunii nou înfiinţate prezentau bilanţul anului. Chris reuşise să realizeze ceea ce visase demult. Nu-l mai interesa nimic din ceea ce era afară, simţea cu adevărat că e fericit alături de comunitatea de un milion de oameni ce aleseseră acest drum. Toate naţiunile salutaseră acest proiect şi se vorbea despre el ca fiind noua şi poate singura speranţă a umanităţii. Autorităţile Islandei oferiseră şi ele întregul sprijin, punând la dispoziţie necondiţionat zona Fiordurilor de Vest pentru a fi locuită de această comunitate. Acceptaseră şi separarea ei printr-o graniţă, o graniţă ce era acolo pentru a o izola de tehnologia secolului XXV. Nicio tehnologie mai avansată de cea a anilor 2000 nu

mai trecea acea graniță, niciun om nu mai păşea în afară. Era o comunitate ce alesese benevol să trăiască în anii 2000, fiind perfect conştientă de ce se află dincolo de graniță şi fiind responsabilitatea fiecărui membru să respecte regulile agreate.

În afara acestui teritoriu însă, pe insulă, lucrurile deveneau din ce în ce mai grave. Răspândirea tehnologiei şi a tentorienilor era din ce în ce mai evidentă. Doar noua comunitate din Fiordurile de Vest mai dădea o speranță Islandei.

Capitolul 48

Chris urcă pe scenă în dreptul microfonului, privind în gol, în direcţia reflectoarelor. Era în aceeaşi sală de conferinţe ce arăta la fel ca în urmă cu şapte ani, aproape în faţa aceleiaşi mulţimi şi aceleaşi camere de luat vederi. Sala aceasta era printre puţinele care mai păstraseră cu adevărat aerul anilor 2000. Se uita în gol şi simţea presiunea minciunii ce îl înconjura. Cuvintele îi părăsiră buzele fără nicio inflexiune de emoţie:

– Au trecut doar şapte ani de când primul precedent s-a petrecut: votul naţiunii pentru trimiterea Mayei în afară spre a fi vindecată.

Murmurul din sală fu întrerupt imediat de glasul lui:

– S-a întors în doar o săptămână mai tânără şi mai sănătoasă ca mulţi de vârsta ei...

Făcu o pauză, în care încercă să îi privească în ochi pe cât mai mulţi din sală.

– ...apoi, în doar câteva luni, a venit şi al doilea caz. De ce trebuia cineva să moară când ar mai fi putut trăi ani buni, zeci, sute? ...părea totul firesc, precedentul se crease oricum.

Îşi drese vocea, trase aer în piept; îi era teamă să nu sune ciudat ceea ce spunea, să nu jignească.

– Apoi, după cum ştiţi, au urmat cazuri după cazuri, ajungându-se la situaţii penibile de intervenţii de... înfrumuseţare, ce altfel s-ar fi transformat în... hm, sinucideri: mult cunoscutul caz de acum cinci ani, când un

domn considera că viaţa lui nu mai avea sens fără acea operaţie estetică.

Îşi plimbă din nou privirea prin mulţime.

– Daţi-mi voie, doamnelor, domnilor, să vă citesc bilanţul de anul acesta, cel puţin aşa cum mi-a fost prezentat; sunt convins că cifrele sunt mult mai îngrijorătoare. La o populaţie de un milion o sută de mii de oameni, am avut peste douăzeci şi cinci de mii de intervenţii medicale în afara Fiordurilor de Vest, cu tehnologie de ultimă oră bazată pe inteligenţă artificială şi nanotehnologie, peste cincizeci de mii de intervenţii de înfrumuseţare, zeci de mii de dispozitive tehnologice de ultimă oră raportate ca prezente în teritoriu şi până şi folosirea unor practici industriale ale secolului XXV, în care oamenii sunt înlocuiţi de maşini...

Zarva din sală îl acoperi preţ de câteva secunde.

– Poate că totul nu ar suna atât de grav, „este evoluţia de care trebuie să profităm" ar spune unii, dacă nu aş fi primit şi următoarele cifre, dovada aceleiaşi evoluţii, dragii mei!

Privi foaia pe care o ţinea în mână şi oftă. Se apropie apoi de microfon şi continuă cu un ton jos.

– Bilanţul din ultimul an prezentat de autorităţile poliţieneşti: o creştere cu 250% a infracţiunilor şi cu 180% a crimelor; 36 de cazuri de furt de identitate, 23 de dispariţii... s-au evaporat, unde sunt, ştie cineva?

Înălţă pleoapele o clipă şi reveni:

– Trei cazuri de clonare!... o casă dezintegrată într-o secundă, doar pentru că cineva s-a supărat pe vecinul său şi a decis să-şi încerce noul „gadget"; două intervenţii de estetică facială, fără acceptul subiectului!... făcute din gelozie...

Şi Chris ridică vocea, pronunţând tare şi răspicat, lăsând

să i se vadă disperarea şi neliniştea din suflet:

– ...un palmares al unui monstru de 38 de violuri în doar o săptămână; asta era vârsta lui şi aşa a considerat el necesar să sărbătorească. Ne-am întrebat cu toţii cum a fost posibil să facă atâtea victime într-un timp atât de scurt, fără a fi prins; am aflat mai apoi, cu ajutorul noii tehnologii, doamnelor, domnilor!

Liniştea din sală exploda în sufletul tuturor. Doar suspinele unei femei se mai auzeau, mama uneia dintre victime.

– Au căzut victime fără a putea riposta, după cum bine ştiţi, continuă Chris. Un simplu dispozitiv adus în Fiordurile de Vest şi totul a fost posibil.

Alte secunde de tăcere puseră stăpânire pe cei prezenţi.

– 14 copii răpiţi de un alt nenorocit, după ce le-a oferit dulciuri pline de nanotehnologie. Din acel moment nu s-a mai putut numi răpire, au venit singuri! Soarta nu le-a surâs atât de mult ca celor 38 de femei... am ţinut cu toţii trei zile de doliu pentru aceşti îngeri nevinovaţi.

O lacrimă stătea să i se rostogolească pe obraz; şi-o şterse cât putu de repede.

– Vă întreb acum, unde am ajuns?... şi vă răspund tot eu: probabil de unde am plecat.

Termină aproape în şoaptă ultimele cuvinte, împături foaia şi plecă de pe scenă fără a mai privi spre sală.

Capitolul 49

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Cele trei femei goale îl acopereau complet, unduindu-se şi gemând de plăcere. Nemilo stătea întins în pat, fuma o ţigară şi le simţea până în cele mai adânci lăcaşuri ale desfătării, sorbindu-le cu pasiune din priviri.

– *Boss?!* îi răsună tăios o voce în cap.

– Ce mama naibiii, sări speriat Nemilo, sper că e important! Arnar, ţi-am zis să nu mă contactezi aşa direct, decât dacă este foaaaarte, foaaarte important!

– Este.

Cei doi nu grăiau, foloseau comunicarea directă printr-un sistem ce utiliza conexiunea neuronală, implantat în creierul fiecăruia dintre ei.

– Spune-mi! îl zori Nemilo.

– Preşedintele Islandei vrea să-ţi vorbească.

– Bleah!

Nemilo tuşi sacadat şi îşi drese glasul. Cele trei femei dispărură instantaneu de pe trupul lui, o realitate virtuală dată de o hologramă cât se poate de reală.

– Fă-mi legătura! grăi el.

În doar o secundă, vocea preşedintelui se auzi în fundal. Era într-o şedinţă prezidenţială extraordinară, alături de alţi demnitari.

– Ştiţi, m-aţi deranjat în timpul unei activităţi foarte

importante, începu Nemilo convorbirea.

– Îmi pare rău, nu mi s-a comunicat asta! se scuză preşedintele.

– Spuneţi!

– Mm, voi fi foarte scurt. Acest apel este un ultimatum. Am vrut doar să vă comunicăm că susţinem planul Alianţei şi că ne-am alăturat lor. În doar două sute de ani aţi distrus unul dintre puţinele patrimonii rămase ale acestei planete, aţi distrus pământul naţiunii pe care o conduc, alungând indirect, în ultimii treizeci de ani, aproape întreaga populaţie originară către alte părţi ale lumii.

– Da... asta mi-aţi mai spus-o! Fiecare este liber să se adapteze schimbării, noului, evoluţiei!

O pauză sesizabilă lăsă locul zecilor de vorbe în şoaptă răbufnite în sala de şedinţă.

– Cred că mesajul pe care vi-l transmit acum va fi foarte clar, reveni preşedintele: aveţi trei luni să părăsiţi insula! Este ultima ofertă, nici o zi mai mult! În caz contrar, ce a mai rămas din autorităţile islandeze şi din poporul islandez de pe insulă se va alătura naţiunilor pentru un război aşa cum nu aţi mai cunoscut. Această Alianţă a declarat toleranţă zero la ce s-a ajuns.

– OK, altceva? se înfumură Nemilo, plin de aroganţă.

– Mi-e teamă că nu.

Conducerea tentorienilor tocmai încheiase cea mai mare afacere din istoria ei. Trimisese o mie de oameni într-o zonă de conflict, cu un singur obiectiv: intensificarea conflictului până la generarea unui război de mari proporţii. Răsplata? Sume în conturi crescute cu multe zerouri de către o corporaţie ce producea armament şi dispozitive de

securitate. Au aplicat metodele lor specifice: clonare de oameni şi intruziune în mintea populaţiei. Fusese un conflict simplu de catalizat, între adepţii a două religii rivale, ce izbucnise cu doar doi ani în urmă şi, din cauza tentorienilor, ajunsese să se răspândească cu rapiditate pe două continente. A fost suficient să le întunece minţile, să-i conducă spre radicalizare. Bilanţul: 30 de milioane de victime, totul din cauza foamei de putere şi de bani a unor oameni de afaceri şi a tentorienilor.

Nu a durat mult până când detaliile „afacerii" au ieşit la iveală, însă răul de proporţii teribile fusese făcut, se ajunsese prea departe. Zeci de naţiuni împreună cu autorităţile islandeze îşi reuniseră forţele într-o Alianţă menită să lupte împotriva acţiunilor tentorienilor şi, dacă era nevoie, direct împotriva lor. Votaseră tot ce era necesar pentru a pregăti un atac iminent la ei acasă, în Islanda; erau pregătiţi să folosească orice metode ar fi fost necesare pentru a stârpi vinovaţii, erau pregătiţi pentru un rival pe măsură, cu o putere financiară, tehnologică şi de luptă nemaiîntâlnită.

În Islanda totul se degradase de un an la altul, incidentele erau din ce în ce mai numeroase, oamenii o părăseau unul câte unul, familie după familie, nemaidându-i nicio speranţă. Populaţia băştinaşă scăzuse, însă tentorienii, care fuseseră cândva o minoritate, se dezvoltaseră şi se înmulţiseră, iar acum reprezentau majoritatea covârşitoare a populaţiei. Islanda fusese cucerită din interior. Din întreaga insulă, la un singur teritoriu nu aveau acces tentorienii şi nici nu şi-l doreau: Fiordurile de Vest, ţinutul înfiinţat de Chris.

Fiecare parte locuită a insulei ajunsese un adevărat ghetou modern al tentorienilor. Doar o mică parte dintre ei dezaproba acţiunile celor de la conducere, gândindu-se cu

frică la viitorul naţiunii. Acestora le era însă teamă că, dacă s-ar fi răzvrătit, ar fi pierit; trebuiau să joace acelaşi joc, să închidă ochii şi să se conformeze. Majoritatea covârşitoare a tentorienilor însă, susţinea din plin tot ceea ce era interzis de către naţiuni, indirect transmiţând lumii un singur mesaj: îşi doreau să rămână aşa cum fuseseră concepuți, maşini fără suflet într-o lume „bionizată", o lume dependentă de tehnologie, o lume fără oameni adevărați.

Capitolul 50

ÎN ACEEAŞI PERIOADĂ. FIORDURILE DE VEST

– Doamnelor, domnilor, astăzi mă declar înfrânt! continuă Chris de pe scenă. Mă declar înfrânt în faţa instinctului fundamental uman de a avea cât mai mult, de a fi cât mai frumos şi mai performant; mă declar înfrânt de dorinţa oarbă a speciei noastre de a se contopi cu tehnologia, de maşinăria care ne tot împinge înainte; mă declar înfrânt în faţa evoluţionismului, care se pare că nu are decât o singură direcţie: omul maşină, omul Dumnezeu. Mă simt mic şi fără putere în faţa a ceea ce a ajuns omenirea!

Mulţimea încremeise. Chris înghiţi în sec. Îşi simţea inima strânsă în ghearele tăcerii din jur.

– Odinioară, începu el să povestească cu calm, cu toţii spuneam într-un glas că timpul poate fi o eternitate dacă ştii cum să ţi-l petreci. Spuneam că a agonisi timp prin folosirea continuă a roboţilor, pentru a-l petrece apoi într-o realitate virtuală, nu ne ajută la nimic. Ne spuneam cu toţii că frumuseţea lucrurilor cu adevărat reale era pierdută în felul acesta. Astăzi, în Fiordurile de Vest, mulţi dintre dumneavoastră şi-au schimbat această părere... au uitat de ce am venit cu toţii aici!

Câteva murmure răzbătură prin aerul încărcat de tensiune, tăindu-l ca nişte lame perfect ascuţite. Făcu o

pauză, după care reluă pe acelaşi ton:

– Odinioară, cei de aici realizam că dacă toată lumea şi-ar face operaţii estetice, rectific, şi-ar schimba înfăţişarea şi corpul peste noapte, devenind cu toţii fotomodele, atunci n-ar mai fi criterii de diferenţiere fizică între noi. Apoi am realizat că următorul pas ar fi fost concretizarea altor criterii demenţiale: rectificări ale părţilor corpului şi ale personalităţii ce nu au nimic comun cu umanitatea, semne particulare fără niciun sens sau îmbinarea oricărui tip de tehnologie tot mai avansată cu funcţiile umane, mutaţii bionice.

Mulţimea fără grai îl privea subjugată de vorbele ce o loveau adânc.

– Odinioară, ne spuneam că vrem ca totul să fie natural, nimic să nu ne poată schimba, că vrem să ne naştem, să trăim şi să murim, că nu vrem să trăim pentru totdeauna, pentru că am înnebuni, oricum. Doream să ne concentrăm întreaga fericire într-un număr de ani ce ne sunt daţi, optzeci, nouăzeci, o sută, nu voiam mai mulţi.

Chris îşi frecă ochii şi fruntea; se simţea eliberat. Abia acum era pregătit să încheie discursul şi ceea ce începuse cu 11 ani în urmă.

– Dragii mei, astăzi această comunitate este ca toate celelalte. Nu mai avem nimic în plus, nu mai suntem mai presus decât alţii şi nu mai putem spune că suntem, cu adevărat, OAMENI. Am avut un vis, un vis care s-a năruit. Mă plec în faţa viitorului, voi da uitării trecutul, voi da uitării adevăratele valori ale umanităţii. Constat cu regret că nu mai este drum de întoarcere!

Încheie cu o voce joasă, aproape pierdută. Părăsi scena fără ca nimeni să aibă curaj să spună un singur cuvânt.

Îi convocase de urgență pentru acest discurs, care avea să fie ultimul. Ceea ce odinioară cu toții se bătuseră în piept că nu vor admite, fusese încălcat sub ochii lor și cu acceptul lor, o dată, de două ori, până când folosirea ultimelor tehnologii devenise practică curentă. Plecaseră de la rezolvarea unor cazuri medicale impresionante, însă de la an la an au vrut tot mai mult. Ajunseseră, în final, să folosească noua tehnologie și pentru probleme triviale.

Revoltele de stradă izbucniseră pe fondul disputelor a ceea ce trebuie permis și ceea ce nu, iar, în scurt timp, oamenii începuseră să părăsească zona. Constatau că în Fiordurile de Vest se confruntau cu probleme cel puțin la fel de mari precum cele cu care s-ar fi confruntat și în orice altă parte a insulei. Regretul era în sufletul tuturor, însă realitatea era clară: proiectul pe care îl începuseră cu 11 ani în urmă eșuase. Ei, cu toții, eșuaseră.

Capitolul 51

ANUL 2478. SEDIUL CONSILIULUI NAȚIUNILOR UNITE, UNDEVA ÎN EUROPA

Bărbatul cu părul grizonant stătea în picioare în faţa celor aflaţi în jurul mesei rotunde. Cearcănele sale pronunţate vorbeau de la sine despre multele nopţi nedormite, despre efortul supraomenesc pe care îl făcuse încercând să îşi salveze ţara. În sală nu erau suficiente scaune pentru câţi ar fi vrut să fie prezenţi, în carne şi oase. Mulţi oameni cu păr alb, multe trese pe piepturi şi multe costume scrobite. Era o decizie prea importantă de luat pentru ca miniştri, generali şi preşedinţi din toate colţurile lumii să nu fie prezenţi acolo. Era o zi în care se scria istorie pentru întreaga omenire. Cu toate acestea, întâlnirea se purta cu uşile închise, fără presă, fără ca publicul să fie anunţat.

– Domnilor, spuse el, Ministerul Apărării Islandez mi-a confirmat că întreaga populaţie a fost evacuată. Confirm acelaşi lucru şi pentru toate unităţile armate pe care le aveam în teritoriu.

O parte dintre cei prezenţi începură să şuşotească, punându-se de acord asupra unei decizii.

– Mulţumesc, domnule preşedinte! Domnule Samuelson, aveţi cuvântul! continuă să modereze întâlnirea o doamnă între două vârste.

Un bărbat înalt, stilat şi sofisticat se ridică fără grabă.

– Mulţumesc. După cum aţi văzut afişat, situaţia intervenţiilor în locurile stabilite arată foarte mulţumitor. Daţi-mi voie să vă citesc câteva cifre: acţiunea s-a derulat simultan la nivel global în 3058 de locaţii din 96 de ţări; au fost reţinute 9250 de persoane, dintre care aproximativ 7500 credem că sunt tentorieni; 450 de activităţi comerciale ce s-au dovedit a fi în legătură cu activităţi ilegale au fost întrerupte; bilanţul morţilor, făcu el o pauză aruncând un ochi către întreaga audienţă, 1296 de oameni, dintre care 430 ai noştri. După cum ştiţi, toată acţiunea a fost una fulger, desfăşurându-se în fix două ore şi urmând, bineînţeles, să continue acum cu interogări, verificări, acţiuni în justiţie etc.

Bărbatul continuă discursul cu trecerea în revistă a situaţiei din ultima perioada, pregătind audienţa pentru punctul culminant al întânirii.

Fusese jumătate de an de lupte grele între Alianţa naţiunilor şi forţele tentoriene. În aşa zisul „stup" al tentorienilor, pe teritoriul islandez, se dăduseră cele mai mari bătălii, se etalaseră cele mai noi tehnici militare şi, cu toate acestea, loviturile date tentorienilor nu reuşiseră deloc să-i oprească. Cea mai mare parte a locuitorilor părăsise de mult Islanda în favoarea unor teritorii mai sigure din Europa şi America, chiar şi înainte de evacuarea oficială care avusese loc în ultimele 24 de ore.

Proiectul Fiordurile de Vest se încheiase, iar locuitorii teritoriului părăsiseră şi ei de mult insula.

Alianţa tocmai încheia o perioadă de doliu. Făcuse deja o mare greşeală angajându-se într-un astfel de război pe insulă. Au crezut că o pot salva, au crezut că îi pot învinge pe tentorieni la ei acasă; au sperat că îi pot dezbina, izgoni,

dispersa; au sperat multe, dar s-au înşelat. Pierduseră mult prea mulţi oameni şi resurse în acest război, de două ori mai mult decât pierduseră tentorienii. Era clar cine era adevăratul expert în luptă, pe toate fronturile, de la cel economic, la cel corp la corp; era clar cine era adevăratul deţinător de tehnologie militară, în special în „stup". Aceste bătălii le-au ridicat moralul tentorienilor. Mai mult ca niciodată, se vedeau acum de neînfrânt; simţeau că dominau lumea, simţeau că pot să refacă orice pierderi provocate de război şi că se pot dezvolta mai mult.

A fost nevoie de o sclipire din partea Alianţei, o sclipire ce putea duce într-un final la câştigarea războiului. A fost acel moment în care au spus „stop" luptelor ce nu duceau nicăieri. Luaseră decizia de a crea o celulă de criză ce trebuia să pună punct la toate acestea într-o intervenţie de doar 24 de ore. Primele două faze ale planului se încheiaseră cu succes: o evacuare rapidă a insulei şi o intervenţie fulger pe tot globul, în locaţiile în care acţiona caracatiţa tentoriană. Urma acum cea de-a treia fază şi cea mai importantă.

Mesajul de evacuare fusese transmis oficial şi tuturor tentorienilor, care trebuiau *să accepte să trăiască într-o comunitate controlată din afara Islandei.* O parte înţelesese pericolul iminent şi părăsise insula. Trebuiau să se înregistreze într-o bază de date specială şi să urmeze un program impus de naţiuni. Li se garanta libertatea, *cu condiţia să părăsească insula fără niciun bun asupra lor şi să fie identificaţi şi verificaţi de Justiţie şi de organisme de control financiar, pentru a se dovedi neimplicarea în fapte considerate ilicite de către naţiuni.* Au rămas însă mulţi – unii pentru că se credeau invincibili şi pentru că voiau să stârpească orice picior de militar al Alianţei care ar mai fi ajuns pe teritoriul lor, alţii pentru că se ştiau responsabili de mult prea multe

fapte împotriva legilor internaţionale. Mai erau şi cei ce nu voiau să se conformeze planului de evacuare, pregătindu-se să părăsească insula neoficial pentru a se refugia în celulele pe care le mai aveau în lume, pentru a continua, ca şi până atunci, cu ce ştiau ei mai bine să facă.

În ultimele 24 de ore tentorienii suferiseră o adevărată lovitură de teatru. Fuseseră 24 de ore în care, pentru prima oară, panica luase locul îngâmfării şi sfidării. Se acumulase tot mai mult în mintea lor şi explodase acolo. Foamea de putere şi cruzimea se făceau acum mici, evadând către soluţii rapide. Nimeni nu ştia însă exact ce era cu această evacuare. Tentorienii rămaşi se pregăteau de ce era mai rău. Se echipaseră cu ce exista mai bun pe piaţă, se simţeau gata de orice, erau la ei acasă.

– Doamnelor şi domnilor, continuă bărbatul înalt, aş dori întâi să vă felicit pentru succesul primelor două faze şi, în special, pentru realizarea într-un timp record a celei de-a doua.

În sala de consiliu, liniştea accentua modestia celor prezenţi. Plecară doar capul în semn de mulţumire.

– Avem, din păcate, informaţii că un număr de tentorieni au fost foarte activi în ultimele ore, fugind de pe insulă şi evitând programul nostru de verificare. Conducerea tentorienilor e posibil să fi înţeles şi ea ce urmează şi să fie deja pe fugă. Prin urmare, consider că trebuie să lansăm de îndată faza a treia.

După zece minute de discuţii intense, un demnitar cu multe trese îşi rotunji buzele şi acoperi murmurul din sală, pronunţând apăsat:

– Confirmăm că rachetele sunt în poziţie de lansare.

– Dragi camarazi, dragă domnule preşedinte, se adresă bărbatul înalt, privind către preşedintele Islandei, tot ce mişcă pe insulă, tot ce a fost construit, TOTUL, accentuă el şi făcu o scurtă pauză, va fi evaporat în doar câteva minute! Acum este ultimul moment în care puteţi să obiectaţi împotriva acestei decizii.

Cinci secunde de tăcere în care se uitară unii la alţii sau în pământ.

– În cazul acesta, consider decizia luată şi aprob executarea ei imediată! Înainte de asta, permiteţi-mi un scurt comentariu: am pierdut prea mulţi camarazi şi prea multe resurse în acest război, ca să nu cred că aceasta este decizia corectă. Un război mondial pe care nu l-am mai fi putut controla era iminent. Domnule general, vă rugăm să începeţi operaţiunea de lansare!

Puseseră la punct cea mai avansată armă de distrugere în masă, apărută după era de mult apusă a armelor nucleare. Tot ce se afla pe insulă avea să se dezintegreze în mai puţin de 20 de minute. Niciun nor ciupercă gigantic nu urma să se vadă, niciun efect asupra a ceea ce era dincolo de insulă, doar o ceaţă densă deasupra ei, ceaţă care avea să domnească pentru câteva luni... o ceaţă a morţii.

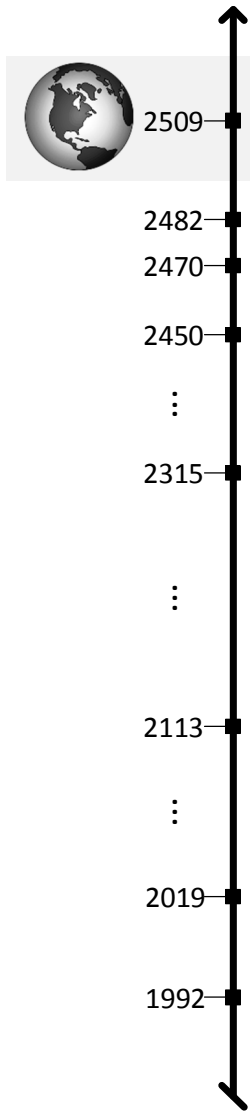

Partea a-VI-a

Destinul Insulei

Capitolul 52

18 iulie 2509, în prezent. Insula

Eruditul se oprise de mult din povestit şi doar o ceaţă densă mai plutea în faţa ochilor săi. Privirea îi rătăcea.

– Hei, eşti acolo? încercă Drew să-l ţină în viaţă. Te-am întrebat cum am ajuns noi aici pe Insulă, pe insula fostei Islande, eu, tu, restul?

Chris nu mai rostea niciun cuvânt, durerea din corp îl săgeta prea tare. *Trebuie să reziști!* vui un îndemn în mintea ei.

Pe cei doi îi adăpostea aceeaşi scară de la nivelul zero, aproape de intrarea principală. Hainele le erau îmbibate de propriul sânge. Nu ştiau ce sperau să se întâmple stând acolo, însă erau prea slăbiţi pentru a ieşi să înfrunte inamicul. Erau prea slăbiţi chiar şi pentru a plănui un contraatac.

În capul lui Drew, gândurile zvâcneau unul după altul: *ăsta trebuie să fie motivul pentru care tentorienii îşi vor insula înapoi - a fost casa lor. Dar cum se face că, în acelaşi timp, a fost şi casa noastră? Cum şi-au infiltrat aliaţi aici? Celălalt tentorian din conducere trebuie să fie trădătorul, cel care a pregatit venirea lor, care le-a pregătit baza...*

Un trosnet puternic se auzi de sus, din cimentul ce atârna greu desupra lor, de parcă ar mai fi avut puţin şi s-ar fi surpat peste ei. Simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Gândurile îi reveniră însă în grabă, de parcă erau tot mai nerăbdătoare să împletească în ceva ce avea sens. *Trădătorul... să fie Arnar?!... de când este el infiltrat aici, pe Insulă? Dar Chris, de când e aici? Cum*

e posibil ca Islanda să fi fost recent a tentorienilor, însă să fie locuită aproape în acelaşi timp şi de noi... şi bombardată?!... Suntem cu adevărat în fosta Islanda?! nu e posibil aşa ceva...

Prima navă tentoriană de transport, urmată de câteva nave de luptă, sosea deasupra scutului de protecţie al Insulei. Se opriră toate, aşteptând nemişcate, ca nişte ulii ce pândeau din aer prada gata să le pice în gheare.

Un convoi de întăriri militare bătătorea în mare viteză drumul către Centrul de Rezervă. Camioanele cu trupe insulare şi maşini blindate de luptă erau acum la doar trei kilometri depărtare. De pe o stradă lăturalnică prăfuită apăru în viteză şi motocicleta pe care se aflau Cole şi Claire. Se alăturară convoiului, având cu toţii în minte o singură întrebare: ce avea să îi aştepte în Centru?

Peisajul era sinistru. Doar câţiva supravieţuiseră atacului lansat de aliaţii tentorienilor sub conducerea lui Kaligor. Cei care încă mai trăiau erau şi ei la pământ, prea grav răniţi

pentru a mai riposta.

Vreo douăzeci de ragoni supravegheau zona din faţa clădirii principale. Puseseră mâna pe ea, era a lor şi voiau să rămână aşa până la dezactivarea scutului. Unii stăteau aşezaţi strategic, în spatele unor baricade de saci cu nisip, iar alţii la pândă, în maşini blindate. Cu toţii aveau un singur scop: să omoare tot ce pătrunde pe poartă. O mitralieră de calibru mare stătea pregătită în mâna unuia dintre ei, dornică să simtă gloanţele fierbinţi ţâşnind grăbite către trupuri nepregătite să le primească. Un lansator de rachete era şi el pregătit pe umărul altuia, gata să facă ravagii la o apăsare de trăgaci. Primiseră cu toţii informaţia că se pregătea o contraofensivă, iar acum erau gata să moară pentru un altfel de viitor promis, pe această Insulă, pe acest Pământ.

Lunetistul şedea calm pe burtă, pe acoperişul clădirii, şi privea prin luneta puştii, în pădure, către camionul militar din fruntea coloanei.

– Se apropie, transmise el prin staţie. Cinci sute de metri distanţă!

Respiră adânc, pregătit să tragă primul foc; şoferul camionului îi era ţinta. *Două sute de metri ar trebui să fie o distanţă bună pentru a nu-l rata*, calculă el. *Mai sunt trei sute... şi încă puţin.* Auzi ceva deasupra capului. *Un zumzăit?* Nedumerit, îşi ridică privirea. O armă plutea la un metru, deasupra ţestei lui.

– Mama dr...!

Pocnetul cartuşului împietri inima tuturor aliaţilor. Ar fi trebuit să sune altfel puşca cu amortizor a lunetistului.

Staţia îi bâzâi neîntârziat:

– *Li, eşti OK?*

Cu toţii priveau derutaţi în jur.

Poc! Un alt sunet de armă. Poc! ...din nou. Rafalele de gloanţe începură să zboare în toate direcţiile. Panica se instală în rândul ragonilor. Mureau pe capete, deşi trupele insulare de întărire nu apăruseră încă.

– Uite, acolo! strigă unul, întinzând disperat degetul în direcţia mini-dronei.

Mitraliera de calibru mare se puse în funcţiune. Gloanţele zburau foarte aproape de drona în retragere. Încărcătorul armei se golise, însă nu trăsese niciun cartuş fără o ţintă doborâtă. Un plumb trecu pe lângă ea, la doar câţiva milimetri distanţă, şi încă unul... zbang! arma fu lovită, zbang!... drona rămase fără cameră.

În următoarea clipă două rachete porniră dinspre pădure către prima movilă de saci cu nisip, spulberând-o într-un nor de particule. Se dezlănţui o luptă pe viaţă şi pe moarte. Sute de bucăţi de plumb şi metal fierbinte zburau acum în ambele părţi, cu viteze ucigătoare.

Claire era acolo să încline balanţa. Se comporta de parcă ar fi primit instrucţiuni să nu irosească niciun cartuş. Lentila formată în dreptul ochiului îi indica traiectorii de-o exactitate uimitoare. Impulsurile nervoase îi transmiteau din nou muşchilor mâinii, cu o fidelitate robotică, unghiul şi momentul în care trebuia să tragă. Devenise de neoprit. O mie de gânduri se luptau în mintea sa – era cuprinsă de nebunie... sau doar de iubire; îşi dorea să salveze Insula... sau doar să ajungă cât mai repede la tatăl său pentru a-l salva.

Ca într-un sprint pe ultima sută de metri, porni direct către intrarea clădirii, urmată îndeaproape de Cole. Nu şovăia la niciun pas, nu se ghemuia, nu mergea în zigzag. Nu se temea, pentru că nicio armă nu apuca să fie îndreptată către ei fără a cădea. În mai puţin de un minut erau la intrarea

clădirii principale, iar toţi intruşii la pământ, rămaşi fără suflare. Lipsea singurul tentorian plecat cu ei, Kaligor.

O parte din trupe o urmară pe Claire în clădire, iar restul se organiză pentru a securiza perimetrul.

– *Evitaţi distrugerea sistemului de monitorizare şi control*, primiră ei ordin prin staţie. *Eliminaţi orice mişcă în clădire!*

Nimeni nu părea să mai fie viu înăuntru. Doar rămăşiţele unui război crunt şi mirosul puternic de ars se mai făceau simţite. Ultimul obiectiv de securizat: camera de monitorizare şi control din subteran.

O formaţie de şase militari de elită se îndreptă precaut către uşa ascensorului. Claire rămase să-i acopere, alături de Cole, în dreptul intrării în clădire. O privire scurtă înapoi către ceilalţi, pentru a primi o confirmare vizuală, şi unul dintre ei se apropie de ecranul tactil al liftului, formând codul de acces.

Bulina de pe ecran se făcu verde: *„Acces autorizat"*. Clinc! Uşile ascensorului se deschiseră. O grămadă de cutii se înălţau până în vârful cabinei; nu aveau ce căuta acolo! Ochii lui se opri jos, la baza grămezii, asupra unui mic dispozitiv electronic de la care plecau două fire:

– Booooombăăăă!

E tot ce se mai auzi. O fracţiune de secundă a fost răgazul ce li s-a dat pentru a face diferenţa dintre viaţă şi moarte. Câţiva apucară să profite de ea şi să sară în spatele zidurilor.

Cole şi Claire plonjând în afara clădirii fu ultima imagine rămasă pe retina militarului. Încărcătura se dovedise devastatoare, cu mult peste ce era suficient să doboare complet clădirea. Un nor de foc se ridică deasupra ei... apoi de fum... şi praf.

– Uooouu! exclamă Kaligor cutremurat de zguduitură. Ha, haa, haaaa! continuă el să delireze într-un râs tembel şi răguşit, privind norul ce năvălea cu viteză dinspre ascensor.

În doar câteva secunde, fumul şi praful înghiţiră camera de monitorizare.

– Bleeaah! se mai auzi Kaligor.

Accesele de tuse sufocantă răsunară în camera neagră minute în şir, până ce perdelele dense de praf se aşezară pe pardoseală, într-un strat gros.

– *Kaligor, veşti bune, am pătruns în sistem!*

– Bingo! exclamă el tuşind, eliberat dintr-odată de tensiunea împovărătoare.

– *Încercăm să-l trecem pe modul manual*, i se transmise din nou din Tentoria.

– Aştept cu nerăbdare!... să-i dau comenzi sistemului ăsta împuţit şi să ies naibii la lumină.

Jumătatea de scară de beton de deasupra lor şi cele două bucăţi de perete formaseră adăpostul celor doi, al lor şi al

zecilor de cărămizi şi kilograme de moloz care se înghesuiau şi ele în cei câţiva metri cubi. Nu, nu îşi făcuseră ei adăpostul acesta; aici îi proiectase puternica explozie ce pusese întreaga clădire la pământ. Câteva raze de lumină strecurate printre ruine le scoteau la iveală rănile. Picioarele lui Chris nu încăpuseră în acest mic spaţiu. Erau zdrobite şi aproape îndepărtate de corp undeva sub una dintre bucăţile de beton. Drew era şi ea rănită în prea multe locuri pentru a mai realiza care dintre ele o căpia de durere. Era însă într-o stare mai bună decât Chris.

– De ce... de ce a trebuit să fie aşa? se întrebă Eruditul retoric.

– Linişteşte-te, nu mai contează! îl alină Drew, ştergându-l pe frunte. Cât a fost, a fost aşa cum a trebuit, am fost oameni.

Eruditul scrâşni din dinţi.

– Îmi pare rău, Chris, îmi pare rău că a existat acel moment în care m-am îndoit de tine! Eşti un tentorian mai bun decât mulţi oameni de rând. Tu, alături de ceilalţi Eruditi, ai avut grijă ca această Insulă să trăiască cu adevărat, să găzduiască cei mai frumoşi oameni, cele mai frumoase gânduri din acest secol, de pe întreaga planetă.

Chris încercă să zâmbească. Apoi rosti printre buzele ce cu greu se mai dezlipeau:

– Nu mă flata prea mult, voi muri oricum... curând. Spune-mi, l-ai văzut pe Arnar, unde este?

– Ultima oară l-am văzut la lift, cobora cu vreo cinci militari în camera de comandă.

– ...mi-e teamă că l-am pierdut!

Câteva lacrimi împânziră ochii Eruditului.

Prin stratul de praf ce se depusese pe el, ecranul monitorului principal afişa acum rezultatul atacului tehnologic de ultimă generaţie:

`Modul de comandă manuală activat!`

Confirmarea veni şi ea din oraşul tentorian:

– Kaligor, ai control total!

– Buuuun! reacţionă el, întinzându-şi gura până la urechi. Păăăi atunci... „Sistem, dezactivează scutul de protecţie!"

– *Dezactivare scut. Trecere în mod stand-by. Vă rog, confirmaţi!* ceru computerul.

– Stai să mă gândesc, glumi prosteşte Kaligor, la naiba, CONFIRM!

Ultimul cuvânt îl pronunţă clar şi răspicat şi doar râsul lui nebun mai acompanie mesajul afişat pe ecrane:

`Scut dezactivat.`

Fără nicio ezitare, navele se puseră în mişcare, înaintând către zona unde cu puţin timp în urmă străjuia un zid invizibil. Calea era liberă, Insula era a lor.

Kaligor se lăsă plin de satisfacţie pe unul dintre scaune, privind mulţumit la monitorul prăfuit: un pătrat negru cobora uşor, urmat de multe puncte mici - navele tentorienilor.

- Welcome, cavalerie! urlă el ca un nebun.

Drew lăsă capul pe spate, pe o cărămidă. O simţea moale. Orice era mai plăcut decât durerea din întregu-i corp. Cu o mână continua să-i ţină capul lui Chris, ca o mamă unui copil pe moarte.

– Ai fi putut să te salvezi, îi şopti ea. Ai fi putut avea acces la toată tehnologia din lume... şi totuşi ai ales asta.

– Totul era fals acolo, deformat... contrafăcut. Eu şi fratele meu am hotărât să fugim pentru totdeauna de toate acelea. Întreaga Insulă a hotărât să nu se mai păstreze nimic din noua tehnologie, NIMIC în afară de sistemul de monitorizare şi de scut.

– Cine a hotărât? Despre ce frate vorbeşti? Ce tot spui acolo?

Chris tuşi înecat şi un fir de sânge i se scurse din colţul gurii.

– Cine este celălalt tentorian? continuă ea cu întrebările.

– Arnar... era ca şi fratele meu... este, dar el nu mai ştie. Şi-a dorit să nu mai ştie.

Deci Arnar, explodă bănuiala în mintea lui Drew, *el este! Ce frate, e clar că el a pregătit totul. A jucat murdar, un mişel, un prefăcut. Tot ce se întâmplă e din cauza lui... baza tentorienilor, aliaţii lor, totul.* Nu mai putu opri gândul şi rosti tare:

– Ce frate, de ce eşti naiv?! A fost o cârtiţă infiltrată!

– Nuu... te înşeli! El e fratele meu, dar nu mai ştie nimic.

– Cum nu mai ştie?! şopti ea epuizată.

Eruditul închise ochii. Clipele îi erau numărate. *Ce oribilă e moartea*, cugetă el. *Mă doare fiecare parte a corpului, dar nimic nu poate şterge toţi aceşti ani frumoşi... am trăit ca un om... ce minunat a fost...*

Un zgâlţâit scurt îl readuse în prezent:

– Nu poţi muri acum, trebuie să rezişti! Spune-mi, este aceasta cu adevărat Islanda? ţinti ea solul cu degetul. Chris, care este adevărul despre toate acestea?... trebuie să ştiu!

– Insula... avu el puterea să rostească, după care trase aer în piept, are o istorie de doar 27 de ani... doar atât!... Islanda fusese complet rasă de pe faţa pământului.

Drew îi strânse mâinile, înmărmurită. Rănile păreau mai suportabile decât purul adevăr. Deşi nu înţelegea încă, îl simţea pe Chris prea slăbit pentru a-i mai răspunde. Mai îndrăzni, totuşi, să-i pună două întrebări ce o ardeau:

– Eu, părinţii mei, cum de nu ştim toate astea? *27 de ani sunt o nimica toată!* socoti ea în mintea-i înfierbântată. *Nu puteam ateriza aici fără să ştim... avem o întreagă istorie...* Cine a construit Insula?

– Voi, Drew... voi, noi, părinţii tăi, Arnar... cu toţii ne-am construit visul cu propriile mâini.

Cum? se desluşi întrebarea de pe buzele generalului adjunct. Razele de lumină băteau acum mai clar pe chipul ei.

Eruditul continuă cu o voce stinsă, aproape stoarsă de ultimele puteri:

– Totul a fost bazat pe un secret, pe un legământ al tuturor. Asta a făcut totul posibil! O rază... văd o rază de lumină...

Un alb strălucitor îi fermecă privirea. Pe faţa lui nu bătea, însă, nicio rază. *Memento mori!* îl alină un gând. *Am spus-o*

pentru prima oară acum 27 de ani... ce frumos...

– Mă sting... acum pot fi sigur că sunt... om, mai murmură el şi surâse pentru ultima oară, împăcat.

Ochii i se închiseră.

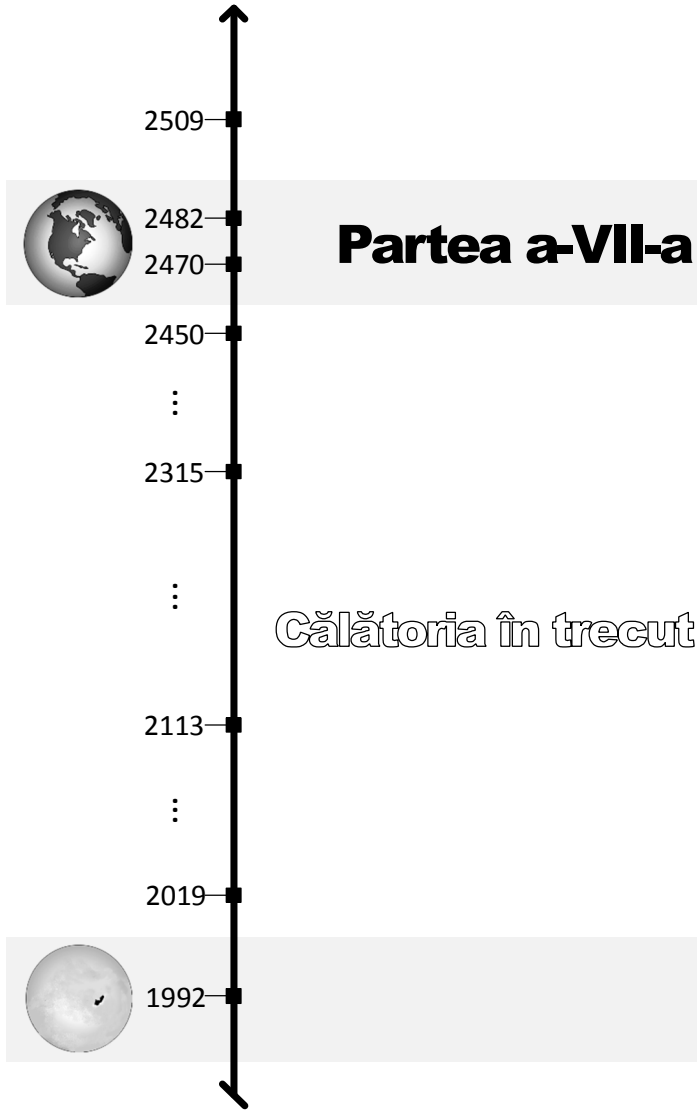
2509
2482
2470
Partea a-VII-a
2450
2315
Călătoria în trecut
2113
2019
1992

Capitolul 53

ANUL 2478, CU 31 DE ANI ÎN URMĂ. UNDEVA ÎN AMERICA DE NORD

Ultimele cuburi din material metalic alb-gri se construiau sub razele strălucitoare ale soarelui. Aleseseră o arhitectură modulară formată din structuri cubice. Piramidele de sute de metri înălțime nu trebuiau să găzduiască foarte mulți tentorieni; mai erau doar câteva zeci de mii în viață.

Făcuseră un armistițiu cu Alianța să nu mai desfășoare nicio activitate ilicită împotriva niciunui stat recunoscut de Națiunile Unite. În schimb, urma să fie lăsați să trăiască în pace, într-un oraș nou clădit pe câteva zeci de kilometri pătrați, ce primise numele de Tentoria.

Întreaga suflare tentoriană își revenea cu greu după înfrângerea suferită. Cei mai mulți dintre semenii lor pieriseră. Operațiunea Alianței de a-i vâna în întreaga lume reușise. Ultimii dintre ei, rătăciți prin diferite colțuri ale Pământului, își găseau și ei acum o casă în Tentoria. Acțiunile ilegale de odinioară erau în prezent aproape inexistente sau sub o limită tolerată de națiuni. Presa spunea că victoria asupra lor fusese atât de devastatoare, încât Alianța își permitea să închidă ochii la cei care rămăseseră. Erau o masă aparent nesemnificativă și, mai important, fără putere de influență sau financiară.

Ceea ce națiunile nu înțelegeau sau, mai degrabă, tolerau prin indiferență, era că o parte din conducere rămăsese în viață, neurmărită de Justiție și ascunsă în spatele zidurilor Tentoriei. Printre ei se afla și Nemilo. Războiul fusese însă prea lung pentru națiuni, pierderile acumulate prea mari, iar fiecare zi de conflict costa enorm întreaga economie mondială. Voiau să se oprească din orice acțiune împotriva „celor fără de suflet", ce putea fi percepută ca un conflict, atâta timp cât îi înfrânseseră, cât îi slăbiseră semnificativ.

Armistițiul avusese un punct foarte clar, tentorienii trebuiau să aibă un nou conducător. O nouă imagine se vehicula odată cu clădirea noii Tentorii: Xilo, un om nu cu mult mai presus decât Nemilo, dar care promitea că va încerca să își conducă neamul pe un drum mai bun. Alianța l-a acceptat, evitând să arate ostilitate totală față de o națiune în care se vedea, într-o mână de oameni, o licărire de speranță. Mai presus de aceste vorbe frumoase, în care nu mai credea nimeni, era realitatea ascunsă a faptului că stârpirea lor totală ar fi fost, oricum, imposibilă. Organizațiile umanitare internaționale nu ar fi acceptat niciodată un astfel de „genocid". *Există ființe cu suflet, cu etică, printre ei!* spuneau ele.

Nemilo fusese înlăturat, însă rămăsese alături de conducere, fiind generalul neoficial al armatei, cel ce o conducea din umbră. Era polița de asigurare pe care o impuseseră tăinuit tentorienii în organizarea lor internă, una dintre condițiile puse lui Xilo în momentul când fusese ales conducător. Se temeau că Alianța ar putea încerca să-i stârpească acum pe toți, iar Nemilo era soluția perfectă pentru a întreține o armată gata să-i apere.

Capitolul 54

Copila tentoriană blondă de 19 ani se prăvăli în genunchi. Îşi privi pentru un moment ochii albaştri în balta pe care o făcuse o cortină de ploaie ce trecuse pe deasupra oraşului tentorian. Se văzu clar doar o secundă, până ce o lacrimă îi căzu şi-i strică imaginea chipului de înger. Cu doar o oră în urmă, putea să jure că aceea era cea mai frumoasă zi din viaţa ei; câştigase concursul de miss al balului bobocilor. În ultimele zece minute însă, îşi jura contrariul; recunoscuse faţa celui mai mare criminal în serie. Hidosului îi plăcea să-şi arate chipul înainte de a-şi ataca victimele, pentru a fi recunoscut.

Puştoaica se ridică şi mai strigă o dată după ajutor, cât putu de tare. O auzi cineva şi porni în fugă către ea. Prea târziu; simţi în acelaşi timp o mică înţepătură în umăr. Ştia că asta era metoda „înţepătorului de creiere blonde", o poreclă stupidă, dar pe hatârul criminalului. Aşa îi plăcea să se autointituleze. Îl văzu cum se îndepărtează şi, în ultima secundă de conştienţă, mai apucă să verse doar o lacrimă.

– Sunteţi bine, domnişoară? o întrebă într-un suflet bărbatul ce alergase către ea.

Tânăra blondă îşi şterse obrazul înlăcrimat.

– Da, sunt bine! Eram doar supărată că m-am certat cu prietenul meu. Mulţumesc de întrebare.

– Sunteţi sigură? Aţi strigat după ajutor.

– Da, mi-am dat seama că sunt o naivă să cred că strigând

pot să-mi vărs furia. Sunt OK, mulţumesc!

Şi plecă mai departe.

Cinci minute mai târziu, fata era în maşina hidosului, parfumându-se şi zâmbindu-i. Mergeau spre un adăpost de-al lui de la periferia oraşului.

Tânăra intră fericită în camera sinistră:

– Aş vrea să petrec o noapte cu tine!

Aveau să fie ultimele ei cuvinte. Nanobiţii trecuţi din vârful acului în sângele ei îi fuseseră fatali. Conţineau reţeta perfectă de tehnologie nanorobotică, inteligenţă artificială şi substanţe menite să îi modifice o mică parte a conexiunilor creierului şi a logicii, suficient cât să ajungă atunci, acolo... lângă hidos.

Bărbatul cu mustaţă stufoasă prelungită până la bărbie se ridică din pat, căscă o dată şi se frecă la ochi. Apa se turnă singură într-un pahar care pluti prin aer către el, sprijinit de zeci de drone minuscule, aproape invizibile. Îl prinse în mână şi îl bău din câteva înghiţituri. Era prea de dimineaţă pentru a se scula, însă vocea zgomotoasă din fundal îl scuturase bine din somn. *Cu cine vorbeşte la ora asta?* îşi făcu loc un gând în mintea buimacă. *Cine să o apeleze?* Se uită în camera fetei... era goală. *Fata noastră de ce nu a venit până acum acasă?*

– *Da, vă implor, spuneţi-mi odată!* o auzi din nou pe soţia sa, de data asta urlând.

– Iubito, strigă el îngrijorat, ce s-a întâmplat?

– Nuuuuu... cum e posibil?! răsună glasul încleştat de durere, care se transformă de îndată într-un hohot de plâns.

Arnar alergă către living. Femeia blondă, cu o privire ca de înger şi ochi albaştri, asemeni copilei ei, părea pierdută. O văzu cum păleşte din ce în ce mai mult, fără a putea grăi un cuvânt. În cele din urmă îi leşină în braţe.

Capitolul 55

Arnar stătea în faţa lui Chris, plângând în palmele-i pline de sânge. Îşi jupuise cu unghiile pielea pe care, cândva, îi era tatuat semnul tentorian. Nu plângea din pricina rănii pe care şi-o făcuse pe spate, nu asta îl durea. Plângea de durerea ce îi năpădise sufletul, ce îi muşcase din inimă fără nicio milă, făcând-o să sângereze mai tare ca niciodată. Nimic nu putea fi mai îngrozitor decât pierderea propriului copil.

– Vreau să moooor! Am greşit, frate... am greşit! orăcăi el printre degetele roşii de sânge.

Chris îl mângâia pe cap, ca un bun frate. Strângea tare din ochi, pentru a nu lăsa să îi fugă lacrimile ce dădeau să alerge pe obraji. Nu se mai văzuseră de mult, însă simţeau că au fost dintotdeauna alături. *Suntem unul pentru celălalt*, cugetă Chris într-un tremur. *Dar de ce a trebuit să fie acest mare rău?!* Îl luă în braţe, încercând să-l liniştească:

– O să fie bine, frate, o să fie bine!

Nu credea nici el asta. Şi-ar fi dorit acum, mai mult ca niciodată, să părăsească oraşul ăsta blestemat şi să-şi renege naţiunea. Simţea nu doar că eşuase o dată în Fiordurile de Vest, ci că totul devenise mai negru ca niciodată. *Vreau să fiu departe de toate astea. Îmi pierd speranţa...*

Stătură amândoi o jumătate de oră, unul în faţa celuilalt, fără a-şi spune o vorbă.

Arnar îşi luă mâinile de pe faţă şi rosti fără a se împletici:

– Frate, vreau să reconstruim o naţiune plină de oameni adevăraţi, aşa cum ai visat-o tu. Putem face asta împreună!

Chris îl fixă scurt. *Ce zice...* şi continuă să se uite prin el, răspunzând ca din instinct:

– Nu ştiu ce ai auzit tu, frate, însă proiectul n-a reuşit... n-are cum să reuşească! Am înţeles acolo un lucru: omul e menit să evolueze, să devină una cu tehnologia, e menit să devină... inuman!

– Nuuu, nu cred asta! Eu m-am înşelat atât de tare în privinţa a ceea ce trebuie să fim, să avem... sau să ştim. Trebuia să te ascult...

– Ce tot zici acolo? insistă Chris. Nu a ieşit, frate, nu a ieşit şi nu va ieşi! Acum eşti într-un moment în care nu are sens să te gândeşti la nimic de felul ăsta...

– Am o idee, îl întrerupse Arnar, ştergându-şi faţa plină de lacrimi, cu privirea pironită în gol, ca într-un delir. Ştiu cum ar putea să meargă!

– Arnar, eşti frânt, discutăm altă dată!

– Ascultă-mă, îl rugă el calm, venind spre tine am cumpănit un singur lucru: vreau să uit tot! Vreau să-mi şterg din minte faptul că am pierdut cea mai dragă fiinţă! şi gândul i se-nşirui în minte: *...că am slujit o naţie de roboţi, de oameni fără suflet... de tirani, de criminali!*

Chris îl scrută întrebător şi îl lăsă să continue.

– Gândeşte-te la tehnologia asta pe care o deţinem. Ne-a adus unde ne-a adus, dar ne poate ajuta să ne întoarcem şi la ce ne dorim cu adevărat. Mie-mi poate modifica memoria, încât să n-am habar de toată această suferinţă, de cine am fost, de faptul că am fost tentorian. Pe alţii însă, îi tremură lui Arnar vocea, ridicând un deget în aer asemeni unui nebun, îi poate face să se regăsească în

adevăraţi oameni, să „uite" de existenţa acestei tehnologii, să trăiască cu adevărat în epoca pe care tu ai propus-o în proiectul tău... în epoca anilor 2000.

N-am în faţă un nebun nătâng! cugetă Chris. Se lumină brusc la faţă şi se ridică în picioare.

– Tot ce n-a mers... îşi începu el un gând cu voce tare, a fost faptul că oamenii ştiau ce există afară, ştiau despre acest progres al secolului XXV! Ai dreptate, frate, trebuie să ne izolăm cu totul, să uitam, la propriu, de tot... să nu se ştie nimic, nimic...

Rămase înmărmurit de noua perspectivă, în timp ce Arnar îl privea ca un zălud ce delira, visând cu ochii deschişi.

– Trebuie doar să găsim un loc unde să ne putem izola complet de lumea asta; să resetăm mintea tuturor într-un fel în care nu vor şti ce e afară; să creăm un sistem ce-i va ţine pe toţi înăuntru, un sistem ce va rupe orice legătură cu exteriorul...

Chris încheie şoptind, reflectând în sine. *Astfel, nimeni nu va şti... vom putea trăi fericiţi până când vom muri, vom putea fi oameni!* Se simţea ca într-un vis ce revenea.

– Fosta insulă a Islandei... războiul a ras-o din temelii! rosti Arnar. A fost abandonată. Putem încerca acolo, sunt convins că vom avea susţinere; e o ocazie bună s-o reconstruim.

– Cu tehnologia actuală o putem face în câteva luni aşa cum ne dorim noi, îl susţinu Chris cu ardoare, aproape întrerupându-l. Putem recrea orice mediu din orice an, cu orice istorie... în doar câteva luni, repetă el şoptit.

– Vom recrea păduri, râuri, faună... totul, îl urmă Arnar asemeni unui copil, prelungindu-şi starea de reverie. Vom da o viaţă insulei, ce va rămâne a ei pentru totdeauna, departe

de tehnologia care o va reînvia..., iar cu voce joasă, şi care altfel ar putea-o oricând distruge.

Pe chipul amândurora zăbovea o expresie de împlinire. Priveau departe, priveau la o salvare.

– Fosta casă a tentorienilor poate deveni casa unei naţiuni total opuse! mai rosti Chris, parcă mirat şi el de ce spune. *Ce ironie!... atât de ciudat şi, totuşi, atât de posibil!*

Capitolul 56

Trei luni mai târziu, un mesaj cu un titlu simplu făcea înconjurul întregii lumi: *"Vrei să devii cu adevărat om?"*

Chris împreună cu Arnar obţinuseră acceptul prealabil al preşedintelui islandez şi al naţiunilor de a realiza un astfel de proiect pe insula fostei Islande. Li se pusese o condiţie însă, să atragă cel puţin un milion de adepţi, viitori locuitori ai insulei.

Peste doar încă o lună devenise un proiect ce captase atenţia globului. Era acum susţinut de zeci de organizaţii, gata să ofere fonduri imense pentru a fi realizat. Chris şi Arnar primeau idei de la mii de entuziaşti. În scurt timp, se formă o comunitate ce avea să înceapă conturarea proiectului, detaliu cu detaliu. *O nouă naţiune!* era gândul ce prindea aripi în mintea tuturor. O nouă naţiune ce, în interior, pentru cetăţenii săi, urma să se numească simplu: Insula – un nume care le întărea viitorilor ei locuitori faptul că e o parcelă de pământ unică, că nu este doar o ţară printre multe altele.

În câteva luni de la apariţia mesajului, Chris şi Arnar primiseră opt milioane de subscrieri pentru noua naţiune. Cu toţii înţelegeau ce urma să se întâmple cu ei. Ştiau că vor „călători înapoi în timp" prin acceptarea benevolă a „schimbării" memoriei. După acel moment, care era numit „momentul zero", aveau să creadă cu adevărat că trăiesc în anii 2000. Înţelegeau cu toţii sistemul ce trebuia impus

pentru a se asigura păstrarea lucrurilor aşa cum erau proiectate. Ceea ce părea nebunie pentru alţii, era un vis pentru toţi aceştia – cei ce aveau puterea să recunoască faptul că fuseseră prea mult timp victime ale realităţii anilor în care trăiau, sclavi ai tehnologiei, ce uitaseră de prea mult timp cum e să fii cu adevărat om.

Cele opt milioane de oameni, aflaţi în toate colţurile lumii, începuseră a lucra împreună la proiectul vieţii lor. Se înfiinţase un sistem prin care fiecare putea propune o idee sau vota ideile altora. Fiecare individ ajuta la construirea visului noii naţiuni.

Rezultatele muncii lor nu au întârziat să apară. Se votase ca noua naţiune de pe Insulă să aibă un sistem de conducere de tip religios, dogmatic şi comunist, în acelaşi timp, pentru a putea fi controlată mai uşor creşterea tehnologică, părăsirea Insulei sau aflarea realităţii din afara ei. Istoria Insulei urma să fie creată în aşa fel încât rezidenţii ei să creadă că sunt singurii locuitori ai Terrei, iar că Insula este singura bucată de pământ într-o mare de apă. Toate amintirile întipărite în mintea viitorilor cetăţeni, însă şi cele tipărite în cărţi, precum manualele şcolare de istorie, geografie şi altele, sau în bazele de date electronice urmau să fie concepute în aşa fel încât totul să aibă logică. Toată informaţia ce se moştenea de la adevărata Terra anilor 2000 şi care urma să fie pe Insulă, avea să fie filtrată, legată, consistentă, cu un sens firesc, verosimil. De la muzică, filme, personaje importante ale istoriei, industrie, automobile, până la orice detaliu, totul era pus cap la cap de cele opt milioane de minţi ajutate de ultimele metode şi tehnologii de analiză şi procesare a informaţiei. Nu era loc pentru nicio greşeală.

Se gândiseră şi la metode de a împiedica navigatorii

aventurieri care şi-ar putea dori să exploreze oceanul, să facă turul lumii pe mare. Puseseră la punct metode comuniste de interzicere, însă şi motive ce aveau să-i ţină pe cât mai mulţi oameni pe uscat.

Se desfăşurau în paralel analize şi negocieri pe mii de subiecte, precum numărul de modele de maşini care ar fi firesc să fie produs pe un astfel de teritoriu cu o populaţie şi o suprafaţă relativ mici. Era evident faptul că nu trebuiau promovate progresul şi concurenţa de piaţă nici în industria auto.

Subiecte legate de apariţia, folosirea şi promovarea internetului erau şi ele foarte disputate. Deşi o descoperire indispensabilă a omenirii, internetul se dovedise, în timp, ca fiind catalizatorul principal al evoluţiei către culmi nebănuite ale insecurităţii şi ruperii de social, de natură, de realitate, al migrării către virtual. Astfel, reţeaua ce urma să se limiteze firesc doar la naţiunea prezentă pe Insulă, avea să cunoască un progres controlat, până la un nivel mediocru. De la acel nivel urma să fie îngrădită continuu de către sistemul dogmatico-comunist. Deşi aparent limitativ, sistemul ar fi dat indirect locuitorilor Insulei mai multe satisfacţii prin timpul petrecut departe de calculatoare interconectate şi atotştiutoare.

Ironia sorţii făcea că tocmai tehnologia de ultimă oră şi interconectarea dintre cei ce lucrau la proiect facilitau construcţia acestei Insule care, întorcându-se cu totul în timp, ar fi exclus existenţa lor. Cu ajutorul lor se procesau vaste cantităţi de informaţie, se clădea istoria de dinaintea momentului zero. În ziua în care viaţa urma să înceapă pe Insulă, în ziua momentului zero, orice tehnologie mai nouă de anul 1992 urma însă să dispară, fără nicio excepţie,

niciuna.

Fauna şi flora aveau să fie reclădite şi ele înainte de momentul zero. Ajutau şi schimbările climatice din ultimele sute de ani din zona fostei Islande; erau acum cât se poate de prielnice dezvoltării unui paradis natural.

Se discutase mult şi pe tema religiei. Ce religii să fie pe Insulă? Nu exista riscul pornirii unui conflict din cauza rivalităţii dintre religii? Se întâmplase de nenumărate ori pe întreaga planetă şi de mult prea multe ori fusese fatal. Nu era loc pentru nicio hibă. S-a votat, într-un final, inventarea unei noi forme de religie care urma să fie unică pe toată Insula, fără nicio diferenţiere; o religie în care adepţii urmau să creadă şi să o perceapă ca fiind acolo din moşi strămoşi. Avea să fie strâns legată de aparatul de stat, totul cu un singur scop: ţinerea lor cât mai izolaţi de exterior. Se puseseră la punct inscripţiile ce urmau să reprezinte noua religie, informaţiile legate de cum vor arăta lăcaşurile de cult şi care vor fi obiceiurile, totul până la cel mai mic detaliu.

S-a trecut apoi la conturarea sistemului de control şi de protecţie a Insulei. Urmau să fie 12 aşa numiţi „Eruditi", doar 12 persoane care ar fi ştiut adevărul gol goluţ. Era nevoie de aceşti oameni pentru a controla sistemul, pentru a se asigura că nu se va duce totul într-o direcţie greşită, că proiectul se derulează aşa cum a fost gândit şi că nu se va afla adevărul pe care cu toţii voiau să-l uite odată cu momentul zero. Aceşti 12 urmau să fie şi ei muritori. Juraseră să nu folosească tehnologia în niciun scop personal, pentru a întineri, pentru a trăi mai mult, sau pentru orice altceva decât cele prestabilite. Tot ei urmau să aleagă viitoarea generaţie de Eruditi, prin vot. Numai acestora urma să li se transmită mai departe, din generaţie în

generaţie, tot adevărul.

Se votase ca cei 12 să fie susţinuţi de 55 de oameni pentru care se stabiliseră foarte clar roluri, funcţii. Cei 55 trebuiau să conducă şi să protejeze Insula alături de Eruditi. Ei ar fi ştiut despre existenţa continentelor şi a altor civilizaţii din afara Insulei, însă memoria urma să li se schimbe şi lor, benevol, pentru a nu şti de unde au venit, pentru a nu şti o serie de detalii ce i-ar fi putut împinge să-şi dorească să părăsească Insula. Astfel, urma să aibă şi ei formată o istorie clară în memorie, să creadă şi ei cu adevărat că s-au născut pe Insulă. Aceştia reprezentau aşa zişii viitori Conducători împreună cu Guvernatorul şi alţi oameni cheie, fără de care sistemul nu ar fi funcţionat. Sistemul se definise astfel încât Conducătorii să fie şefii unui fel de ministere numite Case: Casa de Justiţie, Casa Securităţii ş.a.m.d. Eruditii aveau să numească şi următoarele generaţii de Conducători, precum şi Guvernatorul, odată ce aceştia piereau, se pensionau sau se retrăgeau din funcţie. Alte persoane ce sprijineau sistemul, precum militarii care slujeau Casa Apărării, un „minister" cu statut mai special, urmau să ştie doar că trebuie să apere interesele Insulei, având informaţii limitate, nefăcând parte dintre cei 55. Totul avea să li se prezinte acestora ca un program special, urmând să primească ordine de apărare în caz că Insula s-ar fi confruntat cu probleme din afară, fără a li se da detalii reale. Pentru aceştia şi pentru toţi ceilalţi, Eruditii urmau să apară, după momentul zero, ca nişte simpli funcţionari ai Casei Apărării şi nimic mai mult, nimic ce ar fi putut da de bănuit.

Mai era nevoie şi de un scut de ultimă generaţie, un element invizibil care să separe fizic cele două lumi prin împiedicarea trecerii obiectelor nedorite, dar şi a undelor

folosite în telecomunicaţie. Aveau să fie create şi două centre de control şi monitorizare. Eruditii ar fi fost singurii ce puteau folosi tehnologie de ultimă oră, însă exclusiv pentru monitorizarea şi protecţia Insulei şi a scutului. Pentru a nu exista riscul unui atac sau control de la distanţă al centrelor, s-a ales ca accesul să se facă doar fizic, prin intermediul unor dispozitive prezente în interiorul lor.

Datorită faptului că viitorii locuitori ai Insulei veneau de peste tot din lume, a fost nevoie să se voteze şi asupra limbii pe care urmau să o vorbească – se căzuse repede de acord asupra limbii engleze. Stilul arhitectural ce avea să predomine fusese şi el votat ca fiind unul comun Europei anilor 1990.

Întregul plan fusese pus la punct. Numărătoarea inversă începuse.

Tânărul asiatic ajunse în dreptul biroului ce îi fusese indicat. Nu bătu la uşă, ci rămase liniştit în aşteptare. Sistemul anunţase automat scopul vizitei lui şi faptul că ajunsese în dreptul uşii. Cicatricea ce o purta pe obraz de la vârsta de cinci ani ar fi putut fi de mult îndepărtată. Fusese însă decizia tatălui său de a o păstra, pentru a-l ajuta să îşi amintească întotdeauna că orice greşeala poate fi plătită aspru. Îi ordonase aceast lucru după ce-i brăzdase obrazul cu palma-i metalică, grea şi tăioasă. I-o plătise şi el înapoi

tatălui său, la fel de aspru şi pentru totdeauna, la vârsta de 11 ani. Acum îi plăcea să poarte cicatricea pentru a-şi aminti vorba ce-l făcuse criminal de la o vârstă fragedă. *Orice greşeală va fi plătită aspru*, îi răsună în minte.

Uşa se deschise automat, dispărând în perete.

– Intră! se auzi vocea lui Nemilo.

– Vă salut!

– Aaa... ce plăcere, Hoshito, băiatul de aur al viitoarei Insule!

– Sună bine, dădu el o replică din uşă, dar nu prea înţeleg despre ce vorbiţi.

– Ia un loc, te rog!

– Mă miră că cineva ca dumneavoastră, spuse el aşezându-se, e interesat de cineva ca mine, care vrea să renunţe la tot trecutul şi vrea să trăiască pe noua Insulă.

– Crede-mă, râse Nemilo, nu vrei să renunţi chiar la tot!

În colţul gurii lui Hoshito miji un zâmbet.

– Voi trece direct la subiect, o scurtă Nemilo. Avem nevoie de cineva care să fie acolo pe Insulă, în linişte, după ce legătura se va rupe complet, când teritoriul se va izola. Nu ştim dacă Insula va fi de interes vreodată pentru noi, însă în caz că va fi...

– În caz că va fi, eu voi fi băiatul vostru de aur!

– Deja îmi place de tine, prinzi repede!

– He he, aşa-mi spune toată lumea!

Nemilo îşi turnă un pahar de rom, luă un carnet gros de pe masă şi i-l întinse.

– Tot ce va trebui tu să faci este să pui frumos acest carnet în viitoarea ta casă de pe Insulă, într-un loc în care vei fi sigur că vei da de el şi-l vei citi, după momentul zero.

Hoshito îl luă şi începu să-l răsfoiască mirat:

– N-am mai văzut informaţie scrisă pe hârtie decât la muzeul de istorie.

– Pe Insulă vei fi într-un mare muzeu, crede-mă! Poţi să-l citeşti, dar nu încerca să-l memorezi pentru că, oricum, îl vei uita complet odată cu resetarea memoriei.

– Despre ce e vorba aici?

– N-o să-ţi stric surpriza lecturii, dar, pe scurt, este un plan, un plan plin de idei şi informaţii pentru a-ţi dezvolta o mică afacere pe Insulă, o afacere care n-are cum să nu te facă bogat în doar câţiva ani.

– Hmm! făcu Hoshito, rămânând cu nasul în carneţel.

„Gruparea voastră se va numi gruparea Ragonilor”, se apucă el să citească pe fugă un paragraf. *„Veţi sta cât mai mult în umbră şi veţi acţiona discret, fără a atrage prea mult atenţia asupra voastră...”. Ragonii din Umbră*, gândi oaspetele şi-şi arcui voios colţul gurii.

– Vei putea controla repede piaţa neagră a lucrurilor mici, primitive, ale anilor 2000, îi îmbie Nemilo mintea. Apoi, cu timpul, te vei dezvolta, vei avea putere, vei avea oamenii tăi, vei avea femei, vei avea tot ce-ţi doreşti.

– Nu sună rău!

– Odată ce-l vei citi, acolo, pe Insulă, vei învăţa şi cum va trebui să te fereşti pentru a nu fi prins. Am învăţat şi noi din istorie, adaugă gazda şi îi făcu scurt cu ochiul.

– Minunat! Să înţeleg că acum trebuie să mă gândesc bine doar unde să-l plasez în viitoarea mea casă de pe Insulă, astfel încât să-l pot găsi uşor după ziua zero, pentru a-l citi.

– Mda, nu mă aşteptam să te ducă capul atât de bine!

– Şi vouă ce vă iese din treaba asta?

– Şi eşti şi bun afacerist... ce ne iese? Suport. Suport în cazul în care vom avea vreodată nevoie de ceva pe insula aia!

O să găseşti şi asta explicat în carnet şi, crede-mă, te va face fericit!

Băiatul rânji mulţumit, uitându-se mai apoi către sticla de rom:

– Chiar vreți să beți singur?!

Arnar îşi studia atent figura în oglindă. Uitase când fusese ultima oară când chipul său arătase diferit faţă de cum arăta acum, mai tânăr sau mai bătrân. Se păstra la fel de zeci de ani... *poate chiar mai mult de atât?* se întrebă el. *Şi la ce bun toate astea?* Îmbătrânise tânăr; era nefericit. *La ce bun să ai un trup aşa cum ţi-l doreşti când toată lumea poate avea asta pocnind din degete? Normal că s-a ajuns să o luăm razna, să ne diferenţiem prin putere şi tehnologie... ce lume nebună...*

– Spune-mi, frate, cu ce-ți pot fi de folos? îl trezi Chris din gânduri, intrând pe uşă.

Arnar tresări ca dintr-un vis urât:

– Am... văzut că m-ai votat pentru a fi Erudit alături de tine.

Chris se aşeză pe scaun şi lăsă privirea în jos fără a spune un cuvânt.

– Te înţeleg că nu vrei să mă pierzi, continuă Arnar, că nu vrei să pierd amintirile despre tine, singurul meu frate adevărat. Mi se rupe inima, însă, înţelege-mă, vreau să rămân la intenţia mea de la început! Sufăr prea mult pentru trecutul

meu, este o povară prea grea pentru mine. Nu vreau să mai ştiu nimic, nici măcar că am fost tentorian. Nu vreau să accept funcţia de Erudit. Înţeleg... asta înseamnă că, din păcate, nu voi mai şti că mi-ai fost frate...

Lacrimile îi umeziră ochii.

– ...asta este dorinţa mea, de a uita de tot. Vreau să trăiesc cu soţia alături, până când voi muri de moarte naturală...

Chris îşi puse o mână în cap, îl privi cu compasiune şi trase aer în piept:

– Mă voi... împăca cu asta, frate, pentru că ştiu prin ce ai trecut. Dar vreau atunci măcar să-mi fii alături, într-o funcţie guvernamentală, orice. M-ar durea sufletul să nu te mai văd sau să te văd prea rar.

– OK, dar promite-mi că nu-mi vei spune niciodată adevărul. Nu vreau să-l ştiu niciodată!

– Promit, frate, promit!

Îl luă în braţe, îl strânse puternic şi îl bătu pe spate de câteva ori. Ştia că era printre ultimele dăţi când putea face asta.

Capitolul 57

19 FEBRUARIE 2482, 27 DE ANI ÎNAINTE DE INVAZIA TENTORIANĂ PE INSULĂ, O ZI ÎNAINTE DE MOMENTUL ZERO. FOSTA ISLANDA, VIITOAREA INSULĂ

11 milioane de oameni subscriseseră într-un final pentru a face parte din noua naţiune, din noua Insulă, pentru a-şi schimba viaţa pentru totdeauna. Era o zi plină de emoție pentru toată lumea. Erau cu toții deja instalați pe insulă şi-şi petreceau ultima zi din anii 2400. Sufletul le era mic, cât un purice, plin de entuziasm, dar şi de frică de necunoscut. În doar câteva ore aveau să adoarmă şi să se trezească în anul 1992. Stăteau ghemuiți în fața televizoarelor şi urmăreau cu sufletul la gură discursul lui Chris, creatorul acestei viitoare națiuni, acestui nou concept de viaţă. Li se transmitea prin intermediul viitorului post principal de televiziune al Insulei - un mijloc de comunicare de mult apus, pe care mulți nici nu-l întâlniseră până acum; doar auziseră de el ca făcând parte din istoria tehnologiei.

– Dragii mei concetățeni, dragi doamne, dragi domni, dragi copii, toți cei aflați în această sală, dar şi toți cei aflați în fața televizoarelor, deja în viitoarele voastre case de pe această insulă, cu toții vă uitați acum în jur şi vedeți lucruri ce vi se par străine, vechi, fără sens. Mulți dintre voi poate îşi pun încă întrebări legate de cum se vor putea descurca fără

tehnologia pe care au avut-o atâția ani, cum vor trăi ei ca oameni ai anilor 1990? Faptul că ați ales să fiți pe această insulă în viitoarea voastră casă, acum, arată că nu vă este frică, că sunteți pregătiți să fiți cu adevărat oameni. Tot ce vi se pare astăzi bizar şi fără noimă în jurul vostru, mâine, odată cu momentul zero, va fi parte din viața voastră, va avea un înțeles clar şi va fi impregnat foarte bine în memoria voastră. Totul va avea sens! Practic, viața voastră va continua de parcă ați fi trăit-o până în acel moment doar pe Insulă. Veți fi cu adevărat în anul 1992, ducând acea viață pe care v-ați ales-o în ultimul an de pregătire. Pe cei mai mulți dintre voi vă înfioară gândul ăsta. Aş vrea ca mâine, când vă veți trezi cu toții, să vă spun: ați reuşit, totul este perfect! Din păcate, n-am s-o fac, n-am dreptul ăsta. Aşadar, nu veți şti niciodată că ați reuşit. Pur şi simplu veți reuşi, veți fi oameni ai anilor 1990.

Făcu un tur al sălii, cu privirea, încercând să răzbată prin lumina reflectoarelor. Apoi îşi strânse buzele în semn de cugetare.

– Mă uitam ieri în oglindă şi realizam că arăt la fel de tânăr ca acum zece ani. A fost ori nu corect, numai Cel de sus ştie. Recunosc însă, am folosit tehnologia asta nenorocită pentru a rămâne tânăr.

Plecă capul săgetat de un gând: *Sunt eu cel mai potrivit om pentru le vorbi în asemenea clipe? Un tentorian transformat în Erudit, o maşină ce accede la rangul de om... poate că aşa a fost menit să fie...*

– Nu sunt mândru de mine... pentru că am priceput cu ce sacrificiu au venit toate acestea!

Înălță fruntea ferm.

– Oameni buni, imaginați-vă că de mâine viața ce v-a mai rămas va fi numărată în ani. Odată intrați acolo, ne vom

supune complet altor reguli şi vom duce o viaţă ce, la un moment dat, se va sfârşi.

Liniştea deplină întări împăcarea. Închise şi el ochii, cu acelaşi înţeles.

– După ce proiectul ţinutului Fiordurilor de Vest a eşuat, reluă el calm la microfon ca şi cum ar fi spus o poveste, am cunoscut un tânăr care a locuit acolo toţi acei 11 ani. Dincolo de felul cum au evoluat lucrurile, de la bine la rău, de faptul că proiectul a eşuat, tânărul a ţinut să-mi împărtăşească ce simţea el cu adevărat, acum că experimentase ambele moduri de a trăi. Mi-a spus că şi-a făcut un bilanţ al timpului petrecut în ambele lumi. În Fiordurile de Vest se ducea zilnic la muncă, timp de nouă ore, ca funcţionar public la poşta locală. Pe drum mai petrecea o oră. Acasă, gătea poate câte o oră pe zi, prepara el produsele unul câte unul şi, spunea el, îi lua destul de mult timp. Apoi, trebuia să strângă masa şi se ocupa cu fel de fel de activităţi ce acum ni s-ar părea ciudat să nu fie făcute automat, de roboţi. În weekend pierdea câte trei ore să-şi facă curăţenie sau să repare câte ceva prin casă.

Chris îşi drese vocea. Milioanele de ochi îl priveau fără a clipi.

– Apoi, mi-a mărturisit el, când cu toţii am fost nevoiţi să părăsim Fiordurile, timpul mi s-a împărţit cu totul diferit: doar cinci ore de muncă, restul liber. Mâncarea, curăţenia, treaba prin casă sunt toate făcute de roboţi. Nu trebuie decât să mănânc şi să merg la toaletă, însă până şi activităţile astea aş putea să le fac fără efort, pentru a câştiga timp.

Luminile reflectoarelor îi accentuau privirea calmă, strălucirea din ochi. Întreaga Insulă îl urmărea cu fruntea încreţită.

– L-am întrebat atunci, deci, dacă regreţi c-ai locuit în

Fiordurile de Vest, de ce-ai venit acum la mine să-mi spui toate astea?

Făcu o pauză mai lungă, explorând capetele mute din sală şi continuă:

– Realitatea este că viaţa mea nu mai are niciun sens acum, mi-a spus el. Munca pe care o fac e o muncă virtuală şi nu presupune decât să întreţin tehnologia, acolo unde nu se poate întreţine ea singură. Nu trebuie să mişc o mână, nu trebuie să mă-ntâlnesc cu niciun coleg. Avem roboţi care fac tot ce gândim noi, care se „întâlnesc" pentru noi. Timpul liber mi-l petrec făcând efort pentru a mă menţine în formă... mult efort! Alerg singur pe o bandă sau într-un parc crescut artificial, în loc să mă duc undeva la muncă şi să consum acea energie alături de alţii, într-un mediu social. Ca hobby, mă ocup de grădinărit. Până la urmă şi ăsta este un lucru pe care l-aş putea face cu ajutorul unui robot. El ar face-o, oricum, mai bine decât mine. Oricare dintre muncile făcute acolo, în Fiorduri, mi-ar fi putut fi un hobby aici. Acolo însă... aveau sens. Acolo erau sarea şi piperul, aducându-mă alături de oameni. Un întreg univers social... uman, se crea în jurul meu, doar pentru că trebuia să muncesc, doar pentru că era o lume primitivă, ineficientă, aşa cum e numită acum de noua omenire.

Chris scrută din nou sala şi reluă.

– Tânărul acela a ţinut să-şi încheie pledoaria în aceaşi notă sumbră: acum mă distrez într-o lume virtuală şi comunic virtual. Lumea virtuală mă atrage din ce în ce mai mult, îmi creează dependenţă. Am ajuns să fiu prea singur, să nu mai simt diferenţa dintre virtual şi real, să nu mai ştiu ce este ficţiune, care simţuri sunt adevărate şi care sunt false. Tot ce mi se părea greu acolo avea un sens, dădea culoare

vieţii mele. Aici, acum, totul este din ce în ce mai puţin palpabil, mai ireal, fără sens... fără suflet...

Cu toţii amuţiseră. Chris ezită un moment pentru a se aduna.

– Manifest empatie faţă de voi, dragii mei! O viaţă ce se va sfârşi am ales şi eu, dar ştiu că o vom trăi aşa cum se cuvine şi ne vom bucura de ea, cu bune şi cu rele, pentru că vom şti că se va sfârşi repede.

Făcu un alt tur cu privirea, de-a latul sălii, apoi rosti:

– Memento mori - aminteşte-ţi că vei muri. Aşa spunea o veche zicală latină, care a fost dată uitării. Aş vrea să o interpretez văzând partea ei frumoasă: vom face fiecare zi să conteze; vom trăi viaţa din plin şi îi vom da aprecierea ce i se cuvine!

O fior puternic îi încălzea sufletul. Familii din mii de cămine îşi ştergeau lacrimile şi se îmbrăţişau. Erau lacrimi de emoţie şi de fericire, un sentiment pe care nu şi-l puteau mulţi descrie, pe care poate că nu îl mai trăiseră până atunci.

Christine şi George Williams stăteau şi ei în viitoarea lor casă, privind la televizor şi sorbind fiecare cuvânt spus de Chris. Un amalgam de frică şi fericire alerga şi prin trupul lor. Viaţa lor fusese anostă în ultimii ani, progresul îi ţintuise într-o lume pe care nu şi-o doriseră niciodată. Cole, bebeluşul lor de 2 luni, pe care George îl ţinea acum în braţe, avea să aibă un viitor mai bun, îşi spuneau ei. Această Insulă era tot ceea ce îşi doreau pentru el, să ducă o viaţă normală, departe de toată această lume falsă, care uitase să trăiască cu adevărat.

– Ţin să vă mărturisesc, reluă Chris cu aceeaşi sinceritate, că am fost condus de către entuziasmul vostru în acest proiect nebun: un proiect de viitor... pentru a ne întoarce în

trecut! Este o călătorie pe care cu toţii ne-am asumat-o şi nu pot să vă spun decât că, gândindu-mă la ea... mi se strânge sufletul de emoţie. Pe voi însă, vă apreciez şi mai mult; vă apreciez pentru faptul că aveţi curajul să folosiţi tehnologia aceasta pentru ultima oară într-un fel atât de radical - ajustarea memoriei pentru a începe o viaţă cu totul diferită. Aţi ales să uitaţi totul legat de anii aceştia şi vă felicit pentru curajul vostru!

Aplauzele şi uralele nu întârziară să vină. Chris aplaudă şi el.

– Insula aceasta a Islandei... a văzut multe. Împreună aţi reuşit să construiţi tot ce este acum aici, în doar un an. Mă plimbam ieri pe stradă şi nu îmi venea să cred. Totul arată atât de autentic, atât de... anii 1990. Aţi construit cu o rapiditate şi o perfecţiune de nedescris. Toate regulile, legile, structura, simbolurile, istoria... fiecare detaliu stabilit este acum prezent pe insulă şi va fi perfect impregnat la noapte, la momentul zero, în memoria voastră. Toate... doar cu ajutorul tehnologiei anilor aceştia. Ce ironie! Să sperăm însă că am folosit-o pentru ultima oară. Începând de mâine, vom putea fi oamenii care ne dorim să fim, vom putea fi departe de ea, de această lume ce nu poate mişca un deget fără ceea ce a produs progresul tehnologic...

Aplauzele îl întrerupseră din nou.

– Daţi-mi voie să vă reamintesc ultimele detalii practice. Astăzi au fost pornite cu succes scutul Insulei şi centrele de comandă ce ne vor ţine departe de lumea viitorului. După cum bine ştiţi, motivul principal pentru care prima tentativă a eşuat a fost faptul că oamenii ştiau ce este dincolo şi şi-au dorit mai mult, mai bine, mai, mai, mai...

Luă o pauză.

– De data aceasta, am ales să facem lucrurile diferit. Singura tehnologie mai nouă de anii 1990, care mai este alături de voi acum, este formula ce va fi administrată automat la momentul zero... în câteva ore. Excepție de la această formulă o vor face copiii mai mici de trei luni și cei 12 Eruditi aleși. Eu sunt unul dintre aceștia și cu toții vom rămâne retrași, veghind la păstrarea lucrurilor așa cum au fost planificate până acum. Probabil nu ne vom arăta niciodată majorității dintre voi.

Chris zâmbi, glumind stângaci:

– De mâine nu veți mai ști nimic despre mine, trebuie să vă bucure acest lucru!

Reuși să-i destindă pe cei mai mulți dintre ei.

– Aici va fi în fața voastră un guvernator, Guvernatorul Insulei, ce va lucra împreună cu o echipă de Conducători pe care tot voi i-ați ales.

Îi aruncă o privire plină de freamăt lui Arnar.

– Familiile și numele voastre vor rămâne la fel. Ați optat pentru păstrarea sau adaptarea în memorie a cât de multe lucruri posibile. Acele lucruri care vă reprezintă pe voi acum, care fac parte din conștiința voastră, vor rămâne acolo. V-ați ales unde veți locui, pe cine veți avea vecin, ce meserie veți avea, ce casă veți avea... acum știți deja fiecare detaliu, iar mâine veți fi parte din toate acestea. Orice urmă de tehnologie contemporană se va autodistruge la noapte. La momentul zero nimic nu va mai fi din anul 2482. Întreaga insulă va face voiajul în trecut, ne vom întoarce 490 de ani în urma, în aceeași zi de primăvară. Practic, tot ce vedeți acum afară își va continua mersul: vremea, norii, insectele, florile... toate acestea nu vor ști mâine dimineață că voi vă considerați „alții", că ele aparțin unei alte lumi.

Sufletele viitorilor Insulari deveneau tot mai strânse, cu fiecare vorbă a lui Chris, cu fiecare secundă mai aproape de momentul zero.

– În noaptea aceasta, la ora 3:25 AM, formula va începe să îşi facă efectul timp de cinci minute. Fiecare dintre voi are instrucţiuni clare legate de locul unde trebuie să se afle în acel moment. Vă doresc mult succes şi felicitări încă o dată pentru c-aţi făcut ca tot acest vis al nostru, al tuturor, să fie posibil!

Chris surâse mulţumit, uitându-se încrezător spre mulţime:

– Mă uit cu respect la voi, la 11 milioane de oameni pregătiţi să dea uitării viitorul. Să ne revedem cu bine pe Insulă, în 1992!

20 FEBRUARIE 1992, DUMINICĂ ORA 03H31 AM, MOMENTUL ZERO. INSULA

Un plânset de copil răsună tare în urechea ei. Christine se trezi buimacă, crezând că este timpul să se ducă la muncă. Îşi aminti repede însă, *este duminică... pot dormi oricât!* Îl simţi pe George care se ridică şi se duse către pătuţul copilului.

– Heeei! ce face micuţul Cole, a visat urât?

Îl luă în braţe şi veni cu el în pat. Îl ghemuiră între ei, îl înveliră cu pilota din puf de gâscă, primită cadou la naşterea lui, îl mângâiară şi se întoarseră la somn.

27 DE ANI MAI TÂRZIU, 9 IUNIE 2019. INSULA

Bărbatul cu fizionomie africană, vizibil îmbătrânit, stătea în faţa celor 55 prezenţi în sala de şedinţe. Era printre ei şi Generalul Casei Apărării, Arnar.

– Voi încheia această întrunire prin a vă spune simplu, zise Chris, am reuşit să susţinem bunăstarea Insulei cu succes şi în acest an. Vă mulţumesc pentru asta!

Aplaudă şi el odată cu toţi cei prezenţi.

Ieşi din sală, fiind urmat îndeaproape de Arnar care îl opri:

– Domnule McCain, un moment vă rog!

– Da, Arnar... dar îţi repet, spune-mi Chris!

– OK, am înţeles! Voiam să vă spun, pardon, să-ţi spun că aeronava noastră de recunoaştere s-a întors într-un final.

– Interesant!

– Din păcate, n-am putut-o recupera. N-a mai răspuns comenzilor noastre şi a intrat în procedura de autodistrugere, conform protocolului. A căzut în apă, în apropierea plajei, în zona de vest a Insulei.

Chris privi în gol gânditor, apoi plimbă de trei ori bărbia pe verticală.

– Martori? întrebă.

– Din câte mi s-a transmis, nimeni.

Eruditul încuviinţă, închizând ochii, şi îl bătu uşor pe umăr:

– Mulţumesc, Arnar!

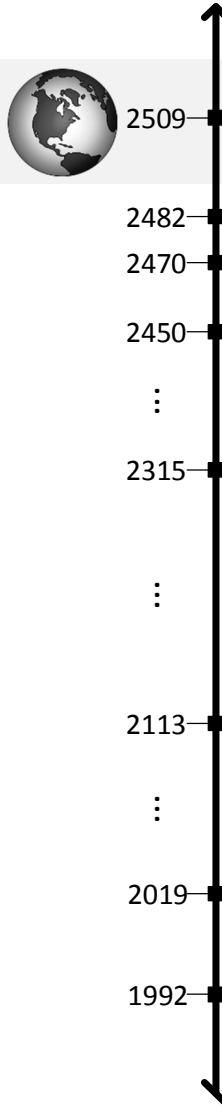

Partea a-VIII-a

Insula sau Noua Tentorie?

Capitolul 58

18 iulie 2509, în prezent. Insula

Singurele zgomote care se mai auzeau erau gemetele de durere ale câtorva militari, venind gâtuite de sub ruine, şi strigătul disperat al celor care îi căutau:

– Rezistaţi, săpăm după voi!

Ceea ce fusese cu câteva minute în urmă clădirea principală a Centrului de Rezervă, era acum doar un morman de ruine şi moloz. În mijlocul lui stătea impunător un crater imens, iar resturile clădirii fuseseră catapultate de jur împrejur, pe o rază de o sută de metri, asemeni erupţiei unui vulcan. Puţul liftului nu se mai distingea nici el, decât începând de la cinci metri sub nivelul solului.

Rana de la mână şi o tăietură serioasă în zona stomacului erau ultimele ce se refăceau pe trupul lui Claire. Strânse din dinţi, pentru a controla durerea ce o secătuia. Apoi izbucni, plină de nervi:

– Mama naibiiii! Cum am ajuns să trăiesc clipele astea?!

Nu mai aşteptă să i se vindece şi ultimele părţi ale pielii. Se ridică şi se duse ţintă spre mini-drona lovită de gloanţe. Scoase arma din ea şi lăsă materialul păstos să i se muleze pe mâna dreaptă, înconjurându-i încheietura şi împletindu-se în jurul degetelor. Camera fusese lovită de un glonţ, însă drona mai putea zbura, devenind parte din mâna ei, precum o funcţie ataşată perfect.

Fără a mai risipi o clipă, începu să alerge spre craterul lăsat de explozie. Sări direct în gaura obscură, ce ducea până în subteran, fără a mai privi la ce era în jos. După primul metru în gol, îşi ridică mâna dreaptă, aşteptând să fie susţinută de dronă. Aceasta începu să o tragă în sus cu toată puterea. Nu-i putea însă susţine întreaga greutate. Îşi târî mâna stângă pe zid pentru a-şi domoli viteza, zgâriind pereţii cu unghiile. Curând, căderea deveni sacadată, cu izbiri scurte, dintr-un perete într-altul. Nu mai simţea durerea. Mai auzea doar zumzăitul dronei turată la maxim, ca un fluierat.

Simţi cu o talpă puţul de ciment al ascensorului, îşi flexă genunchii şi se încordă puternic din toate încheieturile, pentru a amortiza căzătura. Aterizâ în poziţie de semişezut, cu degetele despărţite şi proptite în pământ, asemeni unui atlet gata să plece în cursa de o sută de metri viteză. Un mic nor de praf se formă în jurul ei.

Durerea o împungea în tot corpul, pe măsură ce unghiile i se refăceau, iar rănile i se închideau. Pleoapele-i strânse de durere se deschiseră larg şi privirea i se năpusti înainte, către culoar. Înconjuraţi de părul roşcat, ochii îi erau săgeţi ce-şi căutau ţinta, ţinta răzbunării.

Un strigăt de satisfacţie, răguşit şi cu accent rusesc, răzbătu din partea cealaltă a coridorului:

- *Welcome, cavalerie!*

Vocea înfundată venea dinspre camera de monitorizare. Vibraţiile ei îşi făceau cu greu drum printre bucăţile de ciment surpate şi cablurile ce atârnau din tavan. Explozia propagată din puţul liftului făcuse ravagii şi aici.

Claire îşi scoase arma şi începu să înainteze uşor. După câţiva paşi se opri brusc. O siluetă se conturase în partea cealaltă a culoarului, chiar în apropierea camerei de

monitorizare. Îl recunoscu de îndată pe Arnar, rezemat de un perete. Mitraliera strânsă puternic în mâini părea să-i fie singurul prieten rămas. O ţinea ca un năuc, îndreptată către Claire, ce reacţionă cu calm, ridicând mâinile în aer. Generalul o analiză încordat, pentru câteva clipe, după care lăsă ţeava armei în jos. Azvârli apoi un ochi după colţ, către camera de monitorizare şi, sub privirea disperată a tentorianei, se întinse pe coate, pornind târâş către Kaligor.

O rafală de gloanţe o făcu pe tânăra roşcată să tresară puternic, zguduită de o zvâcnitura în inimă.

– Pe cine crezi tu că încerci să omori, prostule? rosti zgomotos Kaligor, cu aceeaşi voce greţoasă.

Şi se întoarse lin cu unul dintre scaunele Erudiţilor, ciuruit de gloanţele pistolului mitralieră. Îşi duse mâna la piept, scoase din carne un glonţ plin de sânge şi-l aruncă pe podea ca pe un muc de ţigară.

– Erai unul dintre cei mai de seamă tentorieni şi acum tragi în fraţii tăi! continuă el.

– Ce tot vorbeşti acolo... fără sens?! Eu m-am născut aici, pe Insulă, nemernicule! ripostă Arnar, apăsând din nou pe trăgaci.

Fără de veste, un glonţ se năpusti spre inima lui. Tot ce izbutise să vadă fusese doar mişcarea scurtă din încheietura mâinii lui Kaligor.

– Chiar că nu mai ştii nimic!... făcu tentorianul uimit. Aş fi vrut să-ţi povestesc mai multe, dar, îmi pare rău, n-am timp de tine.

Un alt glonţ ţâşni tot către inima lui Arnar.

– Înainte să mori, articulă Kaligor cu cruzime, aş vrea să ştii că l-am cunoscut personal pe cel care a pus capăt zilelor fetei tale dragi. Era un băiat de treabă.

– Cee?! mai apucă să geamă Arnar şi se prăbuşi fără suflare.

– Nemernicule! strigă Claire de pe coridor, mărind pasul.

Îşi scoase cele două arme de la brâu şi începu a alerga. Intră în fugă în camera de monitorizare, însă nici urmă de Kaligor. Doar generalul întins pe podea, alături de alţi insulari.

Pe monitoare era afişată imaginea scutului dezactivat. Informaţii de tot felul, cu caractere roşii, clipeau pe toate ecranele. Pe unul dintre ele, un radar desena o pată neagră care înainta înspre spaţiul Insular, aproape trecută de linia imaginară a scutului; era aeronava tentoriană.

– La naiba! răbufni Claire. Ieşi de acolo, laşule, şi hai să terminăm odată!

Clinchetul de la ceafă o făcu să încremenească. N-avea cum să nu recunoască sunetul armării percutorului unui pistol. Recunoscu de îndată şi zumzăitul mini-dronei ce-l susţinea. Închise ochii.

Vocea greţoasă răsună din nou, de data asta din spatele zidului separator al unui spaţiu tehnic:

– Ai venit prea târziu, trădătoareo! Adio!

Bum! pocni dintr-odată arma de la ceafa ei.

Glonţul îi şuieră pe la ureche. Era pentru a nu ştiu câta oară în ultimele ore când auzea zgomotul ăsta sinistru. Cu o inspiraţie de ultim moment, îşi proiectase propria dronă în pistolul ce îi levita la ceafă, izbindu-l chiar cu o fracţiune de secundă înainte de a fi declanşat.

Raţiunea ei revenise la acel calcul neînsufleţit, automatizat complet. Erau clipe în care lupta contra unei maşini ce nu-i permitea luxul de a gândi precum un om.

Îşi duse mâna pe sub subţioară şi trase direct în

percutorul pistolului montat pe drona lui Kaligor. Primi şi drona un glonţ în plin. Apoi se întoarse brusc către peretele din spatele căruia venise vocea răguşită şi începu să alerge către el, trăgând foc după foc. Kaligor se aruncă în afară cu un salt la picioarele ei şi amândoi se treziră la pământ, fără nicio armă.

Mâinile barbare se încleştau tot mai viguros pe corpul fragil al lui Claire. *Trebuie să ajung la armă!* chibzui ea. Era prea departe. Simţi cum e prinsă de păr, iar, mai apoi, duhoarea transpiraţiei scursă de pe faţa tentorianului pe obrazul ei.

– Când mă voi întoarce în Tentoria, îi bolborosi infect la ureche, trăgându-se deasupra ei, o să-ţi caut fiecare membru al familiei, până la cel mai îndepărtat văr... şi-o să-i omor unul câte unul, cu mâinile goale. O s-o fac cu plăcere. Nu-nţelegi că cea mai mică urmă din gena ta trebuie să dispară, nu-nţelegi că astfel de primitivi nu-şi au locul în secolul XXVI, nu-nţelegi că vrem insula asta înapoi?!

Faţa îi tremura ca unui turbat, azvârlind stropi de sudoare. Îşi duse mâna către gheată pentru a-şi scoate cuţitul.

– Asta nu e doar o insulă, pronunţă ea răspicat, asta este cea mai bună parte a planetei noastre!

Drona izbi puternic mâna înfiptă în părul roşcat, iar un cot plesni ţeasta fără păr, aruncându-l pe Kaligor într-o parte. *Arma!* mai gândi Claire şi întinse mâna către ea, proiectând, în acelaşi timp, un bocanc în capul monstrului.

Un foc, două, trei... frontal, direct în căpătâna hidosului. Un horcăit puternic ieşi din gura lui.

Deşi inconştient, rănile începură să i se refacă. *Nuu... nu!!* urlă mintea lui Claire. Apoi începu să caute febril, din privire, orice i-ar fi putut folosi drept armă. Puse mâna pe piciorul

metalic al unui scaun rupt şi, cu o încordare animalică, i-l înfipse în ceafă, direct în capsulă. Îl trase afară şi-l mai înfipse o dată... şi încă o dată. O opri clinchetul metalic, amortizat de stratul de praf, al capsulei care sărise din ceafa lui Kaligor pe podeaua de marmură.

Ochii deschişi ai tiranului tentorian rămaseră încremeniți pe metalul tehnologic, ca pe o comoară pierdută. Semnul luminos T al capsulei se stinse şi, odată cu el, se stinse şi tiranul, ca un adevărat robot rămas fără suflet.

Aproape fără vlagă, Claire lăsă arma primitivă să-i cadă din mână şi se grăbi împleticindu-se către laptopul cuplat la sistem, deconectându-i cablul. Ecranul central afişă numaidecât o serie de mesaje în albastru:

```
Restartare...
Restartat.
Accesul interzis tuturor utilizatorilor.
Toate interfețele către sistem sunt blocate.
Activare scut...
```

În aer, la mare distanţă deasupra Insulei, nava tentoriană traversa zona unde, cu puțin timp înainte, activa scutul. O urmau din scurt şi navele de luptă.

Pe ecranul monitorului se afişară încă două linii:

```
Scut activat.
Modul auto-control activ.
```

O forţă invizibilă, ca un zid electric, tăie în două nava de transport – o tăietură perfectă. Colosul cu aspect metalic fusese despicat precum un cuţit perfect ascuţit taie un măr pe din două. O linie subţire incandescentă, abia vizibilă, trasa

acum, de-a lungul navei, teritoriul interzis. La început păru inofensivă, apoi secundă după secundă se dovedi a fi fatală, odată cu spaţiul ce creştea tot mai mult în locul în care fusese miezul colosului zburător.

Prima navă de luptă din escortă înţelese prea târziu ce se întâmplă. Încercă să evite impactul cu scutul, însă nu reuşi. Se fărâmiţă într-o clipă, conturând printr-o bulină de foc un fragment al zidului interzis. Celelalte scăpară printr-o manevră de ultim moment.

Bucată cu bucată, partea navei de deasupra suprafeţei incandescente se sfărâmă în scut, explodând continuu, ca o erupţie vulcanică ce se intensifca, înghiţind fără milă muntele de fiare. Partea trecută sub scut intră curând în cădere liberă, transformându-se în mingi imense de foc care se dezintegrau, la rândul lor, în mii şi mii de bucăţi.

Oamenii săteau buluc pe trotuare, înmărmuriţi, ţintind cu arătătorul spre cer. Scârţâitul asurzitor al roţilor unei maşini nu le captă nicio clipă atenţia. Şoferul luă, într-un final, piciorul de pe frâna călcată la maxim şi vru să urle la grămada de maşini oprite haotic în intersecţie. Îşi înghiţi cuvintele după ce deschise portiera şi se holbă spre cer. Rămase şi el blocat, cu gura căscată.

Cerul căpătase o nuanţă de violet, iar undeva, departe, un nor luminos azvârlea fulgere în toate direcţiile. *O furtună acolo,*

sus... o furtună ciudată! îl purtă un gând la graniţa cunoştinţelor sale. Nu departe sub nor, o perdea ca o ploaie de meteoriţi cădea din înălţimi. Bucăţile de foc din ce în ce mai mici ajungeau să atingă pământul undeva în mare. *Un... spectacol... pe care nu-l vezi decât o dată în viaţă!*

La mii de kilometri depărtare, conexiunile neuronale din creierul lui Nemilo primeau informaţiile dezastrului din cer. Obrajii îi vibrau, clipind spasmodic la fiecare fragment de navă ce se sfărâma mai mult şi mai mult, în bucăţi tot mai mici. Simţea fiecare explozie de acolo, de sus, de parcă acel colos metalic ar fi fost parte din trupul său, îmboldindu-i dureros fiecare nerv. Sticla de bere cu gust original al anilor 2000 îi alunecă din mână şi se făcu bucăţi pe podea. Se prăbuşi ca secerat în scaunul său, privind turbat spre cer.

Fumul nu se răspândise încă. Praful înecăcios nu se aşezase. Icnetele de durere acompaniau ritmul morţii, iar gaura în locul căreia fusese odată ascensorul spunea povestea operaţiunii monstru ce îşi înfipsese adânc pumnalul în inima însângerată a Insulei. Tentorienii fuseseră atât de aproape de pradă, însă eşuaseră, îşi primiseră lovitura de graţie. Inima Insulei bătea din nou puternic.

O mână acoperită de pământ apăru la suprafaţă, apoi încă una. Părul roşcat se căţăra înspre lumină. Chipul frumoasei

Claire apăru şi el, privind în sus să se asigure că scutul îşi făcuse datoria. Dârele de pe cer lăsate de bulgării de foc îi aduseră strălucirea în ochi, o strălucire ce-i ascundea noroiul de pe faţă şi de pe hainele-i atât de rupte.

Păşi ameţită, uitându-se de jur împrejur şi rătăcind printre cei câţiva militari ce căutau supravieţuitori. O văzu cu colţul ochiului pe Drew, pe o targă, primind îngrijiri. Generalul adjunct avu puterea să ridice o mână. Îi făcu cu mâna înapoi, zâmbind uşor, fericită că o vedea salvată.

În mintea lui Claire însă era o singură persoană acum, toate simţurile strigau după un singur suflet. La câţiva zeci de metri, zări o siluetă acoperită complet cu o folie de plastic... *nu, nu e Cole... nu poate fi el: înălţimea şi colţul mânecii ieşite de sub folie nu se potrivesc.*

Alergă către locul unde fusese proiectată de explozie şi începu să analizeze fiecare centimetru. Întreaga sa fiinţă cibernetizată nu mai făcea altceva decât să calculeze, să găsească un semn. Nicio altă funcţie a corpului său nu mai avea prioritate acum. Parcă uitase şi să meargă, sau poate că era molozul prin care înainta cu greu, molozul ce te făcea să crezi că acolo nu fusese niciodată o alee.

O formă de bocanc i se contură pe lentilă printr-un strat gros de nisip... *trebuie să fie el!*

– Cole... Cole?! strigă ea, încă sperând.

Şi se apucă să sape disperată, cu mâinile goale, printre pietrele colţuroase.

– Cole! îl chemă ea din nou, plină de speranţă.

Dădu la o parte o jumătate de uşă metalică şi o pânză de lacrimi îi împăienjeni ochii.

– Hei! răzbătu într-un suspin vocea lui Cole.

Îl mângâie pe faţă, îndepărtând uşor bucăţile de pământ,

ca de pe o comoară. Era acoperit de-o mâzgă formată din pulbere şi sânge. Îi prinse mâna cu o mişcare disperată, pentru a-i simţi ritmul inimii. Dintr-o scanare rapidă, înţelese imediat că era rănit foarte grav.

– Te rog, rezistă, tu eşti cel pe care îl iubesc pe planeta asta!

Insularul cu ochi căprui o strânse de mână şi înghiţi în sec. Un ghem de ace îi străbătu întreg corpul, injectându-i durere până în capilare.

– Şi eu te iubesc, şopti el cu greu, dar călătoria mea pe acest Pământ se va încheia aici... cine ar fi crezut c-o să am tocmai moartea asta?!...

– Nu, nu... murmură Claire.

– Fugi şi salvează-ţi tatăl! se mai desluşi un ultim îndemn pe buzele fără vlagă.

– Voi fugi de-ndată şi la el, dar tu... tu n-ai voie să mori! Înţelegi?!

Ultima întrebare o pronunţă cu disperare, ducând mâna la ceafă şi aşteptând ca butoiaşul minune să-i pice în palmă.

Acesta îşi făcea cu greu loc în afara corpului, pe măsură ce gaura din care ieşea se astupa singură. *Haide odată!* zbieră un imbold în mintea ei. Ultimele rădăcini se retractară din carne şi capsula îi ajunse în palmă, cu pivoţii roşii de sânge încă trăgându-se în ea.

Grăbită, cu mâinile tremurând de emoţie, părăsită de siguranţa pe care o avusese cu câteva secunde în urmă, apăsă o dată pe marginea dispozitivului de la mână, care îşi retrase de îndată ecranul protector. Introduse butoiaşul în camera goală, cu o mişcare plină de stângăcie, şi începu să-şi desfacă cureaua de la mână. *Am pierdut întreaga putere, parcă nu mai ştiu nimic... purtam în mine un adevărat drog.* Îşi auzi bătăile inimii în

urechi ca pe un zgomot sacadat. Băiatul din faţa ei, tot ce iubea acum mai mult pe lume, nu mai mişca.

– Trebuie să reziști! rosti ea răspicat. Tu eşti motivul pentru care vreau să trăiesc!

Îi puse din două mişcări dispozitivul la mână şi apăsă de câteva ori pe ecran. Se opri. Făcuse tot ce îi stătea în putere.

Rămase cu privirea blocată în ochii lui, simţindu-şi neputinţa propriilor plămâni de a ţine aerul mai mult de câteva clipe. Îl suflau afară de îndată ce era inspirat. Era ritmul pe care ar fi vrut să-l insufle şi celui din faţa ei.

Sondă rapid ecranul rectangular.

– Te roog! imploră ea dispozitivul ce nu înțelegea această comandă.

Îşi năpusti din nou degetul către ecranul care parcă nu o asculta. Apoi rămase nemişcată, privindu-l plină de speranţă.

Corpul lui Cole era invadat de milioane de nanobiți, creaturi fără suflet, cărora li se dăduse o misiune cu multe semne de întrebare. Ecranul spunea acum *16%*. Din păcate, erau semnele lui vitale. Şirurile de roboţi porniseră prin vene, artere, capilare şi, mai adânc, în ţesuturi, în organe, străbătând fiecare părticică a corpului. Tăieturi mari începeau uşor să se unească. Sunete crunte, ca nişte pocnituri de oase, răsunau înfundat din corpul său.

Insularul tresări o dată, convulsiv, şi închise ochii.

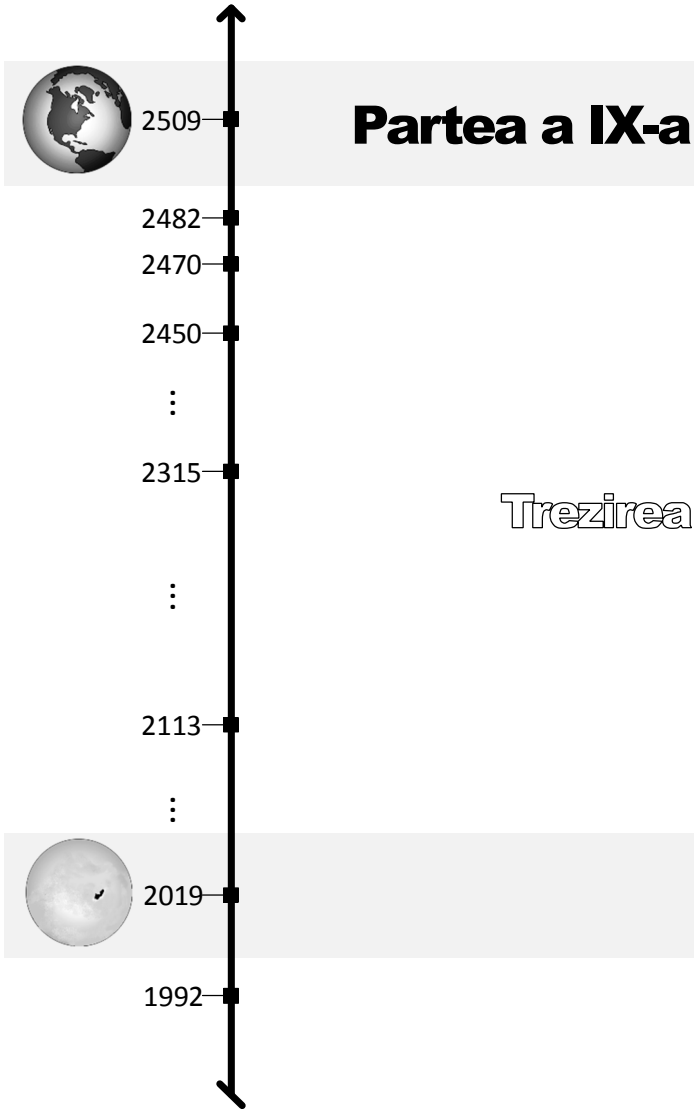
2509
Partea a IX-a
2482
2470
2450
2315
Trezirea
2113
2019
1992

Capitolul 59

Căldura plăpumii îi răsfăța corpul. Câteva raze, ce răzbăteau prin perdele, îi mângâiau fața. Simțea că se trezește dintr-un vis urât. *Nu mai sunt într-un vis... pare totul real! E dimineață. Lumina-mi bate în ochi.* Ochii i se mișcară rapid în spatele pleoapelor închise. *E patul meu, sunt acasă!* Mișcă o mână, o trase peste obraji și peste ochii pe care nu îi mai venea să-i deschidă. *Mai visez încă? Mă trezesc și totuși... de ce nu mă doare capul? Ceva nu e în regulă!* Își ridică și mâna cealaltă în dreptul capului, trecând-o prin păr, încercând să-și simtă cât mai bine capul. Poate se înșela. *Să fi visat?... cel mai oribil coșmar, oameni în afara Insulei?!..... Pfff!... și totuși, a fost atât de real.*

Îndrăzni să deschidă ochii. Același tavan pe care îl știa, aceeași cameră, nimic schimbat. *Și tot nu mă doare capul!* Cu o sclipire de moment, își întoarse privirea către peretele din dreapta, către calendar: 15 iulie 2019. *Am visat... era 18 iulie când am ajuns la Centrul de Rezervă... de ce e 15 iulie acum?... sau asta e ziua când l-am schimbat ultima oară... normal, nimeni nu l-a mai schimbat de atunci. Cine ar fi putut?! E camera mea, doar. Trebuie să fi fost un vis... trebuie! Dar am fost acolo, simt că am fost acolo... să fi fost bolnav și să mă fi vindecat? Să fie boala care îmi dă halucinații?... Claire... ce nume frumos...*

De pe noptieră se auzi un bip. Era telefonul lui mobil. Cu mintea încă departe, întins în pat, Cole îl apucă cu o mână și-l aduse în dreptul feței: un SMS. Închise ochii și zâmbi. Un zâmbet pe care îl savură cu tot trupul, până la inimă.

Deschise ochii şi-l citi din nou:

„Tentoria e rece fără tine. Am nevoie de tine aici! Claire”

Cuprins

Partea I

Terra, o Insulă..... 3

Partea a II-a

Terra, tot înainte, către evoluție 9

Partea a III-a

Insula..... 25

Partea a IV-a

Lumi paralele..... 75

Partea a V-a

Islanda ...cu 60 de ani în urmă..... 255

Partea a-VI-a

Destinul Insulei..... 289

Partea a-VII-a

Călătoria în trecut..... 301

Partea a-VIII-a

Insula sau Noua Tentorie? 331

Partea a IX-a

Trezirea..... 343